

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1972

(Грани Агни йоги 1972)

(Записи на Б.Н.Абрамов от 1972 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбичка, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собсвената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните въжделения, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благото на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

[Това е последният по хронология на създаването издаден том от Записите на Борис Николаевич Абрамов. На 5 март Гуру му предава: „Остава не много време за „догаряне на маслото в лампите“. Мъдрият ще се постарае да го използва светлоносно, не помрачавайки своите възможности с нищо недостойно или нецелесъобразно. Сияйната цел е напред. Тя трябва да бъде достигната. Нека всяка крачка да бъде в съзвучие с нея.“ Тези думи са недвусмислено напомняне за края на земния път на Борис Николаевич и Той не се отклонява от дадената му задача до последния си дъх. Но ще изминат близо две десетилетия до времето, когато Посланията на Бялото Братство, предадени чрез него, бъдат предоставени за всеобщо ползване на света и за нас е голяма радост да улесним достъпа до тях и на част от българските читатели.]

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложи от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос. Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такава изживяване не оставя след себе си пустота, а се

запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодрстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само

при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забрава на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

(Кратка биография на Борис Николаевич Аврамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята поредното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.)

Борис Николаевич Аврамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, които се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали

основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Рерих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н.К.Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромнен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възпламеняване, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямало гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Рерих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи,

а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не жънел буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1964 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като всички те са дадени от Единния висок Източник. Б.Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните Записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.” (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на Записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Записи на Б.Н.Абрамов от 1972 година

1972 г. 001. (1 януари). И каква е ползата за човека ако придобие целия свят, а душата си изгуби. И Го постави на покрива на храма и Му показа всички земни царства и каза: „Всичко ще бъде твое, ако ми се поклониш“. Така на всеки дух според неговата сила тъмнината предлага земно изкушение в различни форми, за да го отклони от Висшия Път. На всекиго нещо: на някого земното царство и слава, а на някого и еснафското благополучие, изобилие на земните плодове и доволство, но същността на изпитанието е една - предлага се нещо отклоняващо неиздържалия изпитанието дух от правия път към Светлината. Целият драматизъм на направения неправилен избор може да се разбере само по следствията. Понякога полюсът на последствията не назрява бързо, но назрява неумолимо и резултатите не могат да се избегнат. Ще минат години, ще свърши земната приказка и къде ще отиде увреденият дух, отказал се в минута на нужда да помогне на строителите на Новия Свят. Моята Страна, към която стрелите летят, са ѝ нужни помощници. Но уви, колко са те, отказалите се и отклонилите се под един или друг предлог. Тъмнината се стреми с всички сили да привлече останалите. Когато Питам ще тръгнеш ли след Мен, Предвиждам решаващия избор. Погледнете кой от направилите погрешен избор е устоял. Всички са се отклонили, всички са си отишли и са избрали кривите пътища, макар и да считат, че служат на Светлината, но в действителност попълват стадото на самоизкушилите се. Затова последният избор решава всичко. И макар направеният правилен избор и вървящ на подвиг да казва: “Да ме отмине тази Чаша”, той е приел трънливия път, трудния път, пътя на Светлината. Не се бойте от неговите тежести. Тъй като ще Приема върху Себе Си неговата тежест, ако е взето правилното решение. Който иска благополучие и охотен живот, ще ги има, но няма да има честта на Моето Дело, ако е избрал пътя на земното благополучие и не се е отзовал на Зова. Никакви самооправдания и уговорки няма да помогнат да се направи черното бяло. Дезертирали духове - така Наричаме побягналите от бойното поле на Владиката. Тъмните нашепници обкръжават колебаещите се и им нашепват думи за отклоняване, като ги подбуждат да си тръгнат и да избягат, и да отхвърлят започнатото дело. А кой ще го върши, ако не вие, познаващите Волята на Владиката. Чрез кого ще се влеят новите мисли в съзнанията на чакащите? Тъй като знаещите са толкова малко. Тъмните са преуспели. Нима ще допуснете тяхното тържество? Къде са ръцете, желаещи да помогнат?

1972 г. 002. (3 януари). Владико на сияйната мощ, на Теб принасям аз, Велики, плодовете на моите стремежи, труд и борба, и усилия. В Теб е моето щастие, в Теб са моите надежди. Моето сърце гори с Теб. На Теб отдавам всичко, всичко, което имам, за да Можеш Ти в Кулата да преотлееш всичко това в сияен Камък, горящ с огньове в гърдите. Сияйният Камък, Камъка на Съкровището, запален от Теб, но носен от мен в пламтящата Чаша в гърдите.

1972 г. 003. (8 януари). Трудно е да се носи пламтящата Чаша, пълна с огън, без да бъде разплискана. Пазете равновесието. Ако при пламтяща Чаша не

можете да го удържите, част от огнената напитка ще се пролее и Камъкът на сияйната мощ ще изгуби част от силата си. И капките от Моите Енергии в минутите на падение ще се пролят напразно. Встъпвайки в Общуване при пълно спокойствие се старайте да го удържите (спокойствието). Неравновесието е враг на психическата енергия. Енергиите на духа се проявяват и при неравновесие, и при равновесие, като пояждащ пламък и като творещ пламък. Неговата поляризация трябва да се намира в ръцете на човека. Той трябва да овладее огъня, иначе пламъкът ще го изгори. Уча на овладяване на огньовете. Да! Да! Контролът над себе си и умението да се владеете, и зоркостта, дозорът и постоянната бдителност означават, че волята вече управлява огньовете. По този начин малките действия на деня, но под пълния контрол на съзнанието, довеждат до овладяване на себе си. И колко плодотворен и възходящ може да стане всеки ден от нашия земен живот. И тогава жизненият път на човека се превръща в стълба на живота, а всеки ден от нашия живот става нейни стъпала. Ще встъпвате в Общуване с Мен при пълно спокойствие, утвърждавайки го с всички сили. Нека качествата на духа да бъдат като крила, за да може устременият дух по-бързо да се научи да лети.

1972 г. 004. (11 януари). Местонахождението на съзнанието на планетата се определя от неговото обкръжение. Видимите наоколо предмети, отразени в съзнанието на човека, служат като ориентири, указващи му мястото, където се намира. Седейки в своята стая, даже със затворени очи човек се свързва мислено с това, което е наоколо. И с мисълта пребивава там, където е тялото, сред това, което той вижда и усеща. Но ако условията на някое отдалечено място и предметите, които го характеризират, биват утвърдени ярко, цветисто и жизнено реално в съзнанието, изхвърляйки от него картината на непосредственото обкръжение, то съзнанието ще се почувства вече не в своята стая, а в далечното място. По време на пътуването в транспорта и по центъра на града може, затваряйки очи, мислено да си представите, че пътувате по покрайнините на града, и да си представите това много живо. Нищо не се променя, освен мислените представи или образите, обкръжаващи фокуса на съзнанието. Пренасянето на съзнанието в желаната точка представлява достижение на йога. При това е нужно пълно отхвърляне на обкръжаващото съзнание мислени представи и замяната на това обкръжение с онова, към което е устремена мисълта. Тогава в зависимост от дълбочината на съсредоточаването и яснотата на представите за новото място и пълнотата на откъсването от това, което е наоколо, новото обкръжение започва да говори само за себе си. Такова потапяне в друга обстановка се наблюдава при четенето на книги.

1972 г. 005. (15 януари). Разстоянието съществува за триизмерното съзнание и предметите от триизмерния свят. Лъчът на Далечната Звезда, устремявайки се в пространството, носи със себе си отпечатъка на всичко случващо се на нея. Планетата може да угасне и да бъде разрушена. Но нейните лъчи, летящи в безпределното пространство, носят със себе си всичко, което някога се е случило на нея, всичко от началото на нейния живот до края. Миналото е запечатано в тези носещи се в Безпределността лъчи и съществува в тях. Настоящото е разрез на този лъч, взет в една или друга точка от неговото космическо странстване. А тъй като разстояния във висшите измерения на пространството няма, то това настояще съществува сега и тук, и винаги. Лъчът, устремил се в пространството от началото

и до края на живота на планетата, е материално тяло, протегнато в това пространство във всички посоки. Планетата отдавна вече я няма, но лъчът съществува пространствено, съществува материално, но не във вид на плътна материя. Тайната на времето и пространството е огромна. Различни са също и измеренията на човешката памет и структурата на мисълта и съзнанието. Те не са триизмерни. Както го няма вчерашния ден на планетата, тъй като е отминал в пространството, в лъчите на отразяваната планета, така също няма и минало, запечатано от паметта в човешкото тяло, но то е вън от него, също там, където е и вчерашният ден. Възможно е да се прониква в тези слоеве мислено и да се усеща реалността на изпълващите вибрации. Например потапяйки човека в хипнотичен сън е възможно той да бъде накаран да преживява реално и ярко това, което е било преди много години. За съзнанието, можещо да се настрои на определена, съзвучна на желаното явление вълна, всичко е тук и сега. Ако пред давящия се преминава целият негов минал живот в цялост, то очевидно съществува отпечатан негов филм. Пространствените клишета на миналото съществуват в свитъците на Акаша, в слоевете от най-тънка материя на висшите измерения. Благодарение на устременото движение напред на всички небесни тела нищо не се повтаря и всеки момент от живота е нов. Миналото е достъпно за духа, тъй като то е в настоящето. Лъчът на Далечната Звезда, угаснала някога, но едва сега достигащ Земята, носи в себе си това минало, проявявано в настоящето. Звездата вече я няма, но лъчът предава своето съдържание в аспекта на настоящето и представлява за възприемащото съзнание настояще. По този начин миналото е завършено в настоящето в някаква точка от пространството, близостта или отдалечеността на която съществува само за триизмерния свят, а не в действителност. В действителност всичко е сега и тук, но в различни слоеве на пространството или в различни негови измерения. Настоящото е следствие на миналото, бъдещето е следствие на настоящето. Процесът е разположен в направление на четвъртия перпендикуляр, тоест на времето, каквото няма, тъй като всичко е тук и сега. Тайната на пространството и времето се разкрива частично при освобождаване от тялото. Другото измерение на пространството незабавно поставя съзнанието в други условия, не приличащи в много отношения на условията на плътния свят. Запазва се впечатлението за отделните възприемани обекти и последователността на видимите и усещани явления, чувствата се трансформират, движи мисълта и тънкото тяло е способно за полети. Реалността в Тънкия Свят е несъмнена за тези, които са пребивавали в него, макар и той да е нематериален, тоест материален, но по друг начин в сравнение с плътния свят, тъй като всичко е материално, даже мисълта. Материално е и миналото, съществуващо и запечатано в Невидимия Свят, в пространството на другите измерения. Миналото е запечатано в лъчите, носещи се в бездните на пространството на неизмерими разстояния, ако се измерват по земному, но несъществуващи за огненото съзнание на духа.

1972 г. 006. (16 януари). Човекът живее в света на създадените от него мислени образи. От тях е задвижван и управляван. Докато мисления образ се създава той е управляван от своя създател. Но бидейки създаден той става управляващ. Възможно е да се създаде картина или план на своите бъдещи действия, но човек ще постъпва съгласно най-силната мисъл. С това са силни привичните мисли, понякога по-силни от новите, може би по-добри. И каквото и да

прави човек, води го новата или старата мисъл, но не е ли все едно. Води тази, чийто потенциал е по-силен. Водещите мисли изискват по-голямо внимание към себе си, тъй като тъкат кармата на човека. В Надземния Свят различието на хората е според техните мисли. В Света на мислите всичко се измерва с богатството на мисълта и невидима и неусещана тук, там тя царства безрезервно. Да помислим за водещата мисъл.

1972 г. 007. (М. А. Й.). Легендата за единствения останал беше дадена и не можете да се оплаквате, че не сте предупредени. Така и изостаналите имаха възможност добре да помислят, преди да изостанат. Но дори Петър се е отрекъл три пъти, макар и да е бил предупреден. Трябва да се прояви много несломима преданост, ако не искате да изостанете. На изостаналите е тъмно, къде и кога ще намерят те отново възможност да се присъединят и към кого? Вашият кораб ще отиде далеч напред, ако не го догоните, но как ще го догонвате, когато и сега не достигат силите да вървите заедно с него. Началното време на цикъла съдържа в себе си сила за започване на делата, залагани особено здраво. Това са дните за утвърждаване на новите стъпала и новите възможности, тогава сякаш се създава проекция на годишния път, по който ще стъпва кракът. Възможно е да се набележи в съзвучие с Учението на Светлината това, което е желателно да се утвърди и изпълни. Бъдещето е пластично в ръцете на огнено устремения към Учителя дух.

1972 г. 008. (Гуру). Единението притежава сила когато е осъществено. Единението на думи е безсилно. С единение на думи може да се разрушат най-добрите постройки. Думите са нищо, ако не са утвърдени с дела. Затова има и толкова разрушения, защото думите са били приемани за дела. Считайте едно дело за по-достойно от десет хиляди думи, дори най-високите, а една утвърдена в приложение мисъл - от хиляди неутвърдени. Започвайте новия цикъл с прилагане в живота на всичко това, което така добре сте изучили и усвоили теоретично. Животът сурово ще покаже къде са слабите места в бронята на духа. Нека те да не бъдат скрити зад стобора от прекрасни думи, прекрасни, но не приложени в живота. Животът сурово сваля боите от ликовите на хората, оголвайки тяхната същност. Трябва да знаете, трябва да виждате, трябва да разбират и все пак да не се отвръщате от човека без маска. И той, не прикрит от думите, все пак ще може да принесе нещо свое за изграждането на бъдещето, ако не бъде отхвърлен. Търпимостта е качество на Архата. Разбойникът и блудницата служат за свидетелство. Не Отхвърляме никого докато не е премината последната линия, а Даваме нови възможности на всеки с нови сили и увереност да започне новия цикъл.

1972 г. 009. (20 януари). Точката за отброяване на годишния цикъл означава събуждане на живота и възможност за сеитба на нови зърна за получаване на желани кънове. Независимо от това, което е било, случило се е или е извършено в миналото, това е благоприятен момент за посев в сферата на съзнанието на нови причини, донасящи по съзвучие нови следствия. От елементите, съставляващи (съставящи) съдържанието на съзнанието се създават нови комбинации от нови възможности, устремяващи го напред към нови находки. Каквото и да е било миналото, пътят към Светлината винаги е отворен за напредък. Даже от пътищата на злото винаги може да се премине на пътя на Светлината. Тази отвореност на пътищата за придвижване на духа във всяко направление винаги

съпътства съзнанието на въплътените и изборът винаги е възможен. Няма и не може да има такова положение, при което човек да е лишен от право на свободен избор. И когато материалните условия на живот поставят в задънена улица, областта на духа остава свободна и отворена, тъй като никой никога не може да попречи на устрема му нагоре. Често се случва при тежък кошмар човек да се заставя да се събуди и, излизайки от света на другото измерение, се освобождава от тежките преживявания. По същия начин съзнанието може да се освободи и от безизходните условия на Земята в областта на духа, над който Земята и земните условия не са властни. На Земята хората живеят под властта на своето обкръжение и създадените от тях психични клетки с различни конструкции и материали. Но йогът - отшелник в планините е свободен от всички тези натрупвания и условности на живота. Модата, традициите, обичаите, епохата, наред с всичко друго налагат на съзнанието своите рамки. Човешкото робство, взето в цялата си ширина и дълбочина е по-трагично, отколкото може да изглежда. Много хора са роби, освен всичко и на своите привички, склонности, страсти и пороци. Човек живее в тясна психическа клетка като птица с обрязани крила, никога не познала свободата. Йога е път за освобождаване на духа от всички ограничаващи го връзки. Даже осъзнаването на ограниченията и свързаността на духа със своето физическо тяло може да помогне много. Тялото е добро дотогава, докато неговият обитател не е надраснал неговите граници. Но даже и то става тъмница, ако не са намерени способи да се излезе извън пределите на тази физическа обвивка. За това се дава животът на духа. Мисълта е оръдие на духа. Тя не е ограничена от нищо, освен от пределите на съзнанието. Тя е освободител и тя поробва. Никой не може да постави преграда пред мисълта, освен самият човек. И мисълта, ако не е свързана от нищо, може да прокара на прага на новия цикъл нови пътища за устремения дух. Всяко ново зърно от мисъл дава своите кълнове. Свободната мисъл ще доведе духа до надземната свобода, когато, бидейки в тяло, съзнанието може да го оставя. И тогава тялото няма да бъде клетка за духа, а негов апарат, снабден с всякакви възможности.

1972 г. 010. (23 януари). По-добре е да нямаш нищо, отколкото да имаш и да бъдеш роб на това, което притежаваш. Вещите са огромно бреме за духа. Затова Искаме да унищожим понятието за собственост и да го заменим с понятието за временно ползване на нужните за живота вещи. Вредата от собствеността не е в самите вещи, а в това, че съзнанието е свързано с тях и е привързано към тях. Самото понятие собственост е нелепо, тъй като е нелепо материята, от която се състоят вещите, да се счита за своя. Атомите не могат да принадлежат на човека, но техните комбинации могат. В това е несъстоятелността на понятието за собственост. За живота са нужни много малко вещи. Бъдещето ще освободи човека от всякаква собственост, давайки му всичко, което е нужно за живота, но за временно ползване. Понятието за собственост поражда мисли за нея. С всяка вещ, която притежава, той свързва съзнанието си с мислена нишка, прикрепена към вещта. Колкото повече вещи, толкова повече свързани с тях мисли. Скъперникът е затворник в тъмница, чиито стени са изградени от вещи, които той счита за свои. И той няма да излезе оттам, докато не се откаже в духа от тях, няма да излезе нито в този свят, нито в другия, тъй като отнасяме мислите със себе си в Тънкия Свят. Проклятието на собствеността виси над човека и го притиска към Земята. В

Надземния Свят всяка вещ, свързана с понятието за собственост, е като чугунено гюле на краката. Там не може да се избяга от вещите, които притежава или за които човек мисли, че притежава. Скитникът, който няма нищо, даже и пристанище, там е по-свободен от обикновения човек, обкръжен от привичните вещи. Затова Указвам: “Имайте всичко, но нищо не считайте за свое”.

1972 г. 011. (27 януари). Нашите прогнози за бъдещето са безпогрешни, но състоянието на човешкото съзнание е неустойчиво и погрешно, и най-добрите проекции на бъдещето се разтварят в тъмнината на човешкото невежество. Ние Даваме, но трябва да се приеме и може ли да се очакват добри резултати ако отсъства възприемчивост. Така също и в живота на ученика се дават най-добрите възможности за възход. Но колко често готовата реакция произволно се изменя от внесените от него странични и пречещи ingredienti. А после следват оплаквания защо нещо не е станало така, както е било Казано от Учителя. Свободната воля на човека е фактор, с който се налага да се съобразявате и той често внася своите промени в набелязаното течение на живота. И тогава отново идват нови възможности за хората. Ние Указваме направлението и пътя, но свободата го следва остава за човека. Изборът винаги остава свободен, затова и на вас е предоставен свободен избор да избирате всеки от възможните пътища. Как ще се разпорежи волята зависи не от Нас, а от вас. Но когато изборът е направен и жребият е хвърлен, неумолимият Закон за причините и следствията влиза в сила и вече остава да се движите по избрания път напред до момента, когато отново ще се наложи да избирате най-добрата или най-лошата възможност от даваните от живота. И тогава вече няма защо да се сърдите на огледалото, ако избраният път е крив и неговото отражение в съзнанието също стане криво. И тъй, новата година носи със себе си нови възможности за преуспяване и постоянен устрем към бъдещето. Настоящото е само мост към него. И нека не то, а именно бъдещето, заповядано от Нас, да служи като магнит. И колкото и да е труден настоящият момент в живота на устремения към Нас дух, бъдещето не може да бъде отнето от него и затова всяко настояще служи единствено само като стъпала към него. В бъдещето духът ще влезе в сфера съзвучна на духа и по съзвучие. Съзвучието се установява в настоящето от мислите и действията във всеки ден. Ако те се преразгледат и претеглят в този аспект, то може да се определи и характерът и природата на бъдещите съзвучия. По този начин с мярката, с която човек отмерва своя дял, се измерва и неговото бъдеще. От хода на планетната еволюция и новите космопространствени условия на астрофизическия момент са подготвени широки и чудесни възможности, но човек трябва да ги вземе сам със своята свободна воля. И ако отсъства вместиане и съзнанието е малко, възможностите ще отминат покрай него. Изпращаме в Лъчите тези възможности на готовите съзнания. Всеки дошъл трябва да вземе сам. Само на малките деца поднасят храната на късчета и ги поставят в устата. Но възрастният по дух трябва да вземе сам и да не се сърди на някого, ако късчето е преминало покрай него. Разкъсват даже Лъчите и разхвърлят невежо тяхната материя настрана. Тънките, огнени енергии изискват внимателно отношение. Те са безполезни в ръцете на невежите. В напрегнатия от новите възможности ден могат да се съберат сили за съзнателна асимилация на изпращаното в лъчите щастие. То се дава, но открийте и приемоте всичко, дадено за вас. Дава се в духа, в духа го и приемоте.

1972 г. 012. (М. А. Й.). Помощта се оказва в главното, а не в дреболиите. Грижата не е за старата подметка. Не се оплаквайте много, ако тъмните вредят в дреболиите, стига да не успеят в главното. Това дребно вредителство се получава защото отслабваме техните главни удари и на тях им остава само да досаждат. Но ако съзнанието се привлича към тях и е съзвучно, то дреболиите израстват в грамади. Лошо е, ако не сте отбелязани от тъмните. Значи огънчето е слабо.

1972 г. 013. (Гуру). Мисли се повече за дреболии и за подметките, а не за това, как да се помогне на делото. Не търсите правдата на Висшия Свят, а затъвате в суетата считайки, че “останалото ще ви се приложи”. Ще се приложи, наистина, но ако има загриженост за Висшето.

1972 г. 014. (29 януари). Когато обременяващите плътни условия обградят като каменна стена, най-трудно от всичко е да се запази направлението, удържайки в съзнанието водещата цел. Пътят е към Владиката, каквито и прегради да израстват по този път. Това трябва винаги да се помни. Майя става твърде реална. Майя, отстъпи. Удържането в съзнанието на крайната цел на пътя ще бъде и преодоляване на Майя. Вървя към Владиката - ето формулата на живота на пътника по Великия Път. Рано или късно, млад или стар, тук или там, но ще достигна. Тъмните вземат активно участие в струпването на тези препятствия. Вашият път към Владиката се утвърждава пред лицето на обкръжаващата тъмнина. Много гласове отвличат и много са силно пречещите. Всичко, което пречи, е ненужно. Можете да разделите всички явления от текущия живот на пречещи да се върви и придвижващи. И сърцето да се отдаде на последните. Но всичко, което пречи, има и своята положителна страна, тъй като дава опит от преодоляването на живота и учи на нещо. Затова няма противни обстоятелства за този, който е решил своя път до края. Служат и приятелите, и враговете, и това, което е за, и това, което е против, с една дума, целият живот и всички условия. Това и ще бъде пътят на огнената неизменност.

1972 г. 015. (31 януари). Решението и изхода са Указани, вървете смело, без да се плашите от нищо и без да се спирате пред нищо. Призраците на Майя ще отстъпят и ще дадат път на врага, тъй като пътят преминава не вън, а във вашето съзнание. И унищожавайки препятствията в съзнанието и не страхувайки се от враговете, същевременно разчистваме и пътя. Всичко, което пречи се преодолява преди всичко в съзнанието. И когато пречещото е преодоляно вътре, външното губи своята сила да пречи. Аз Съм Пътят, Истината и Животът, но Аз Съм във вас. Утвърждавайки Мен в себе си пред лицето на най-ярката очевидност, вървите по победния път и избирате правилното решение. Майя, отстъпи, Владиката е с мен винаги и навсякъде, отсега и вовеки. Сами виждате колко трудно е да се утвърждава Светлината пред тъмнината. Ето обърнахте се за помощ и я получавате явно, и тъмнината и сплетените трудни условия вече не са страшни. Ликът в сърцето служи като постоянно напомняне за това накъде води пътят и към Кого. А препятствията и трудностите не са нищо повече освен настилка на пътя или килим на подвига, тъй като наистина ще бъде подвиг да се върви през теснините на живота. Подавам Ръка, ще Поведа неизменно, но се дръжте здраво за нея. Какво са за нас всички трудности на живота, ако в съзнанието сме слети и неразделни. Помнете: нищо и никой не може да застане между нас, ако сами не допуснете това. Но ако забележите някого или нещо застанало между нас, незабавно ги отстранете.

Най-добре е винаги да бъдете духом заедно с Мен. И първи да Бъда Аз, а после вече всичко останало. Така в пълно единение нека да преминава текущата година пред вашето съзнание. Заедно ще гледаме и на всичко, което ни донесе и заедно ще решаваме.

1972 г. 016. (2 февруари). Държаха се за теб, а как ще се държат сега, отсичайки клона, за който се държаха? Но думите не достигат и ушите са заглъхнали - тъмнината ги е запушила. Някога ще разберат, но каква е ползата - изпуснатите възможности няма да се върнат. Това заслепяване от тъмнината е страшно когато очите не виждат, гледайки и ушите не чуват, макар и думите да проникват в мозъка. Но волята е свободна да избере пътя на тъмнината или на Светлината. За разбитата Чаша Казах вече отдавна. Ти се опита да слепиш парчетата. Но такива съдове не радват за празника на духа. А празникът ще дойде и ще бъде на вашата улица. Но тъмнината прибира своето, което ѝ принадлежи по право от сътрудничеството или съзвучието с нея. Вие питате къде е тогава победата, ако тя е откъснала близките. Но Аз Победих света, бидейки оставен от всички, приемайки яростния натиск на обезумялата тъмнина, тъй като победата е в духа, а не някъде вън. Утвърждавайки те като мощен победител, Указвам да събереш всички сили във фокуса на духа, в неговата цитадела, и да се обградиш от тези, които са се оказали минувачи. Победата и поражението са в духа. Трябва да се помни, че нищо няма да измени на самотата. През самотата трябва да се премине. Как ще пропълзи тъмнината, ако няма нито сивички, нито почти белички, зад които да може да се скрие. Считай всяко напускане за освобождаване от излишния товар. Ще бъде по-леко да се върви. Степента на самота на духа е също толкова неизбежна, както и периодът на бездомно ходене. Оставен от всички, лишен от всичко, победил себе си в себе си и приел своя кръст идва при Мен победителят. А Аз, Аз ще Дам сили да се издигнеш над блатото на живота и да победиш живота.

1972 г. 017. (5 февруари). Ще приемем като основа неизбежността на най-трудните изпитания, борбата и препятствията, представляващи следствие на силния устрем към Светлината. По тези трудности може да се съди и за степента и силата на устрема. Там, където те отсъстват, съпротивлението на средата пред устремения дух не се проявява. Най-краткият път към Владиката ще бъде най-трудният. Отбелязани сте ярко от тъмните - това е сигурен признак за правилно избраното направление. И всички техни опити да отделят вашите близки от вас служат като свидетелство за това, че и те служат като важна цел на тъмните опити. Този, който Ни е отсъден, ще достигне. Този, който е отсъден на тъмнината, ще остане с нея. Тази борба между Светлината и тъмнината тече постоянно в душата на човека. Двата магнита действат мощно: магнитът на фокуса на Светлината и магнитът на фокуса на тъмнината. Много болезнено за съзнанието е да се мятат около огнената черта, разделяща сферите на тези фокуси. С това е опасна проявата на половинчатост и обикновено свършва с това, че съзнанието, докоснало се до тъмнината, вече не е в състояние повече да издържа на Светлината и затова отстъпва в тъмнината. Откъснатите от тъмнината са ослепени и не разбират това, което се е случило с тях, често продължавайки да смятат, че служат на Светлината. За тях е Казано: "Не ви Познавам, махнете се от Мен, вършещите беззаконие". Но къде ще отидат те?

1972 г. 018. (6 февруари). Прекрасното може да се затъмни от некрасивото. Затова безобразието е осъдено. Красотата е безпогрешен критерий, особено в Тънкия Свят. Така и са разделени там слоевете: по признака на Красотата. И на Земята изкуството, служещо на Красотата, дава Светлина на хората. Сбирките от съкровища на световното изкуство представляват оазиси на Светлината сред земния мрак. Същото представлява и музиката, наистина, далеч не всяка, а също и всичко, което носи върху себе си печата на Красотата. Някога животът на Земята ще разцъфти с Красота и тогава изкуството ще влезе в живота като основа. Изкуството храни сърцето и обогатява съзнанието с ново разбиране на живота. “Чрез изкуството имате Светлина”.

1972 г. 019. (Гуру). Много трудно е да се удържите на гребена на вълната, но с Наша помощ е възможно. Така също важно е постоянното непрекъснато бодърстване, тоест несменяемият дозор. Нощем той е по-нужен, отколкото денем. Утвърждава се от вечерта, преди заспиване, когато се установява “нагласата на мисълта”. Физическата обвивка спи, но астралната може да своеволничи и да се завръща в изживените минали преживявания. Нощният дозор е нужен като охрана срещу нахлуванията на тъмните.

1972 г. 020. (М. А. Й.). Да, предстои празник на духа - така беше Казано. Съзнанието и неговия ритъм се подчиняват на свои закони и периодите на спад трябва да се преживеят запазвайки несломимо мъжество и вяра в крайната победа на Светлината. Това е много трудно когато тъмнината наоколо е много. Но напред има не тъмнина, а Светлина. С тази мисъл и вървете.

1972 г. 021. (8 февруари). Гответе се да станете свидетели на небивали неща. С любов, с любов, с любов трябва да утвърдите своето право. Невидимото и отричано ще стане видимо явно. И всичко, до което се докоснат Моите Лъчи, ще се преобрази. Любовта може да разцъфти, ако е проявена грижа за нея. Обкръжете се с Моята Светлина така, че врагът да не се промъкне. “Чувството е ковач на мощта”. Със силата на духа се разбиват преградите на външните ограничения. Докосвайки се до Светлината човек сам започва да свети. Чрез любовта се преобразявате.

1972 г. 022. (11 февруари). Външният живот на човека на Земята тече по своя си ред, но вътрешният върви подчинявайки се на законите на духа. Външният продължава във времето няколко десетки години, вътрешният е извън времето, тъй като духът е вечен. Съзнанието може да се устремява към единия или другия, отдавайки предпочитание или на временното в себе си, или на вечното. От този избор зависи съдбата на човека: “Вървящият към отците с тях ще пребъде, вървящият към Мен - с Мен”. Така човек сам решава избора на пътищата и с този избор определя своето бъдеще.

1972 г. 023. (М. А. Й.). Трябва здраво и неотклонно да държите своята лодка сред бурните вълни на житейското море. Вълните могат да бъдат големи и стихииите могат да проявяват силно противодействие, но силният дух не се смущава от това, тъй като не познава страха и знае, че Водещата Ръка и постоянно е над него. Всичко външно, колкото и трудно и непреодолимо да изглежда, не е нищо повече, освен Майя. Духът знаещ накъде и защо върви намира сили да прозре през нейните измамни покривала в огнената действителност и не прекъсва своя напредък.

1972 г. 024. (Гуру). Ако на Земята и в Световите предназначението на човека е да носи Светлина и на хората, и на всичко, което го обкръжава, то неговите основни съзнателни действия трябва да се насочат именно към това. Състоянието на аурата му трябва да бъде именно такова, че излъчванията ѝ да бъдат светли. А това е толкова трудно в условията на плътния свят. Целта на Учението на Живота се състои именно в това - да утвърди светлоносимостта на аурата. Стремещият се към Светлина преди всичко се стреми да я утвърди в своя микрокосмос, за да стане светилник на света.

1972 г. 025. (14 февруари). Поляризацията на съзнанието може да се извършва в различни тоналности, например в тона на тържествеността или на устрема, или на сдържаността, или на благоволенieto, или на предаността, или даже на цяла симфония от качества. Определят волята и мисълта. Само безволните настроения, обхващащи съзнанието и подчиняващи го на произвола на астрала, са недопустими. Всяко състояние на духа съзвучи със съответстващите сфери на пространството и техните обитатели, които понякога се стремят да влияят. Светлото настроение няма защо да се опасява от тези съзвучия, но затъмненото от различни нежелателни чувства няма да избегне заразата. Човек се намира в постоянно съзвучие с едни или други сфери на пространството. Постоянството на определени настроения, добри или лоши, създава постоянство на връзката. Намирайки се на Земята, всеки въплътен вече си отрежда място в слоевете на Тънкия Свят. Това място се определя от характера на човешките стремежи. Устремът е двигател. Устремът довежда както до Висшите Сфери, така и до низшите. Устремът може съзнателно да се установява от волята. Съдбата на човека, водеща го в бъдещето, зависи от него самия и от неговите стремежи.

1972 г. 026. (М. А. Й.). В хода на деня можете да се удържате в ключа на определена настройка на съзнанието, установена по време на Общуването. Опитът ще покаже колко трудно е това, тъй като обикновено състоянието на сферата, която го обкръжава, рязко не му съответства. Обикновено това съпротивление на средата е много голямо и само силните духове могат да му противостоят и да преодоляват противодействието. А болшинството даже не се опитва да се съпротивлява, предпочитайки да плува по течението. Ако се отбележат всички нелепости на модата, на много обичаи, особености, привички в поведението на някои народи, може немалко да се удивлявате на човешката тъпота, жестокост и невежество. За илюстрация могат да се приведат няколко примера: осакатяването на женските крака в стария Китай, стълбът за мъчения на северноамериканските индианци, “чинииите” в ушите и устните на дивите племена, надрезите в собственото тяло и ръбците от тях и много хиляди особености и жестоки, и глупави, и безсмислени. Трагедията е в това, че масите безпрекословно са се подчинявали на всички тези измислици на невежите съзнания и само силните духове са се борили против тях и са освобождавали народите от тях.

1972 г. 027. (Гуру). Наричат просветители на човечеството тези не много хора, които поставят като цел на своя живот освобождаването на народите от всички видове робства на обичаи, предразсъдъци, невежество и всевъзможни заблуди. А тъй като хората са потопени презглава в тях и даже не забелязват своите вериги, то задачата на освободението е наистина титанична. Хората не прощават на тези, които им носят свобода. Затова има толкова преследвани, измъчвани и

убити сред най-добрите представители на човечеството в продължение на цялата история на света. Тъмнината винаги яростно е въставала срещу тях и неистово се е борила с тях. И невежеството, злобата и човешките заблуди винаги са били на страната на тъмнината.

1972 г. 028. (17 февруари). Всеки усилен стремеж напред и подеи незабавно предизвикват съпротивление и противодействие със съответстваща на устреиа сила. В това вземат участие и тъмните, и хаосът. Трябва да преодолеете вълната на съпротивлението и тогава може да се движите по-нататък. Земните привличания са много силни. Те не са непременно лоши, но силата им свързва крилата на духа. Ако не беше неизбежният преход в Тънкия Свят и освобождението от плътния свят никога не бихте се откъснали от Земята. Но привързаността на човека към земното е толкова огромна, че даже и там се изисква понякога не малко време, за да се избавят от земните преживявания. Ненапразно хората са носели вериги и власеници и са се изнурявали с пост и молитва, стига само да се освободят от властта на плътния свят и тялото над духа.

1972 г. 029. (М. А. Й.). Да се преодолее вехтият човек в себе си е трудно още и затова, че всички низши обвивки на въстаналия дух са наситени с тежките частици на неизживените свойства. Невъзможно е да се освободите от тези частици на плътната, астралната и менталната материя изведнъж. Това очистиане е нужно, но изисква време. За разбиране разликата между различните видове дори само на плътната материя могат да се вземат за сравнение телата на пияницата и подвижника. При първия то се разлага още приживе, разлага се от тежките плътни димни частици на заразената с низши флуиди материя, при втория то е дотолкова очистено и материята му е толкова чиста, че даже и след смъртта то може да се съхранява много дълго време, без да е подложено на разлагане. Същата тази разлика е налице и в материята на астралното и менталното тела. Въпросът за очистиането е много актуален и всеки стремящ се към Светлина трябва да премине през процеса на очистиане на всички свои обвивки.

1972 г. 030. (Гуру). В мрак, в буря ладията на устремения дух се стреми по Лъча към далечното пристанище. И мракът, и беснеенето на стихииите са неизбежни, неизбежна е и борбата с тях, и победата над тях. За въстаналия дух няма напредък без борба и преодоляване. Тъй като “Царството Божие се превзема със сила и полагащият усилия го постига”.

1972 г. 031. (21 февруари). Всичко, което някога е било помислено в съзнанието и прието от него, остава с човека за бъдещето и се отнася в Надземното. Не е толкова лесно и просто да се освободите от предишните натрупвания, ако те не са изживени и не са загубили своята привлекателна сила. От време на време те ще се завръщат и ще изискват утвърждаване. Съчетаването с тях ги укрепва. Астралът иска да живее с това, с което е живял някога. Възрастта няма значение, тъй като цялата работа е в мислите и неизживените желания. Малко е нещо да не се върши, трябва да не се мисли за нещата, несъвместими с достигнатата степен. Много затъмняване произлиза от отдавнашните, допуснати някога желания и мисли. Главното е да се пазите от съчетаване с тях, което означава признаване и желание да се намирате под тяхното въздействие.

1972 г. 032. (М. А. Й.). Важно е да се преживее „знаейки Чий Щит е над вас“. Липсата на усещане за Лъча още не означава, че него го няма, а само показва,

че съзнанието е изпълнено със своето. Своето, изпълващо съзнанието, обикновено е от себелюбието, а себелюбието е като стобор, ограждащ човека. Пратките не достигат през него. Правейки всичко възможно трябва да се изчака времето. Всичко ще се върне отново и Близостта отново ще бъде осезаема.

1972 г. 033. (24 февруари). Неизбежно е да се окажете на гребена на незнанието. И тогава ви изглежда, че няма нищо, че всичко си е отишло, че Владиката ви е Изоставил. И през това също трябва да се премине, и то нееднократно. Това се предизвиква от редуването в ритъма на съзнанието. И в това няма нищо страшно. Трябва само да се знае уверено и твърдо, че новият подем ще даде нови достижения и ще разкрие нови хоризонти. Вярно е, че това състояние се задълбочава от старанията на тъмните да погасят Светлината вътре. Но опитният пътник, утвърдил се здраво върху Основите, няма да се смущава от нищо.

1972 г. 034. (М. А. Й.). По време на подемите на духа не е трудно да се проявява и преданост към Йерархията и устременост, и любов, но в моментите на Пралайя на съзнанието е необичайно трудно. През това изпитание може да се премине победно ако се знае, че то е временно, че то ще свърши, че отново ще засияят огньовете на сърцето и всичко ще стане отново осъществимо и радостно.

1972 г. 035. (26 февруари). Независимо от това, че земният живот на човека е изразение на Майя, че всички явления са временни и преходни, Майя е реална за съзнанието и има огромно значение за еволюцията на духа. И тези условия, в които се оказва въплътеният, представляват именно това, което му е нужно и му е полезно за напредъка. Всичко е преходно, но докато е пред съзнанието и го заобикаля то е явно, ярко и напълно очевидно за чувствата. Затова реалността на кармичните условия трябва да се разбира при преминаването през тях. Нека всичко това да е само сън, но тези сънища предизвикват и радост, и болка, и огорчения, и страдания, ярко преживявани от човека. Майя е действителна, макар и да не представлява действителност.

1972 г. 036. (М. А. Й.). Ще свърши земната Майя, ще започне Майя на Надземния Свят. Коя е по-ярка? По-ярка е надземната Майя, тъй като там всичко се обостря и усилва. И само в Огнения Свят се разсейват „съблазните на времето, пространството и вещите“. Човек трябва да премине през всички видове Майя, за да познае „вечната правда на Битието“.

1972 г. 037. (Гуру). Учението на Живота утвърждава непреходното в човека. Събирайки неговите елементи, устременият към безсмъртие дух утвърждава в себе си искрите на вечната Светлина. Да утвърждава пред лицето на Майя действителността на непреходното ще бъде подвиг за духа.

1972 г. 038. (27 февруари). Съчувствието и разбирането на чуждата мъка могат да се различават по същество. Понякога хората съчувствайки изхождат от себе си, мислейки за себе си и представяйки си себе си в подобно положение и съжалявайки себе си, и тогава мисълта тече за себе си. А понякога съчувстващият, забравяйки за себе си, влиза в положението на страдащия и се стреми да окаже действителна помощ. Помагат и загрижените за себе си, но тяхната помощ не е от сърцето.

1972 г. 039. (М. А. Й.). Глухите и слепите, но можещи да прозрат, понякога се нуждаят от по-голяма помощ, отколкото знаещите и прозрелите. Затова

не се учудвайте и не се огорчавайте, че Докосванията на Учителя стават по-редки - твърде огромна е нуждата и гладът сред глухите и слепите.

1972 г. 040. (28 февруари). В Тънкия Свят разпределението на неговите обитатели по слоеве или сфери става автоматично, по съзвучие на вътрешното съдържание на човека със съответстващата му сфера. Когато натрупванията на духа изчерпят своите енергии в съзвучния им слой, той преминава в друг, по-висок, за разреждане на своите енергии вече от по-висок порядък. По този път той се издига все по-нагоре и по-нагоре, доколкото му позволяват неговите най-високи натрупвания. За съзнателно пребиваване в една или друга сфера трябва непременно да имате в себе си това, с което би могло да живеете там. Натрупванията на тъмния и на светлия дух са различни. Различни са и областите, където те пребивават. Магнетизмът на пространствените сфери, привличащи към себе си духовете с различни натрупвания, е толкова мощен, че е невъзможно да му се противите. Тъй като развъплътеният трябва някъде да пребивава. И ето че той пребивава именно там, накъдето го увличат неговите стремежи, тоест равнодействащата на събраните от него на Земята енергии.

1972 г. 041. (М. А. Й.). Съзвучието между духовете се установява във времето. Устремът при това има решаващо значение. Две чувства в човека са най-силни в това отношение - любовта и ненавистта. Двете чувства са магнитни. Техният магнетизъм е толкова мощен, че надживява смъртта на плътната обвивка. Нещо повече, тези чувства човек пренася със себе си даже в своето ново въплъщение. Тези чувства могат да се нарекат безсмъртни. Любовта поражда магнетизъм на светлите огньове, ненавистта - на черните. Изборът с какво да живее зависи от човека.

1972 г. 042. (Гуру). Тази тоналност, в която е настроен или в която е прекаран земният живот на човека, му отваря вратите в едни или други области на Надземния Свят. Изкуството в това отношение представлява ключ на Светлината. Висшите сфери на земната аура са украсени с произведенията на изкуството. Всяко земно творение на човешките ръце има свой тънък двойник. И ако загине неговата плътна форма, тънката съществува в пространството. Тези форми също се разпределят по слоеве в зависимост от тяхното вътрешно съдържание или степен на светлоносност. Отборът се осъществява по светлосянката, както впрочем и на хората. „Чрез изкуството имате Светлина“. Истинското изкуство и неговите произведения приобщават съзнанието на човека към високите светлоносни сфери на пространството. Огромно е значението на изкуството в живота на хората, огромно е неговото значение за еволюцията на духа.

1972 г. 043. (1 март). Да познаваш човека и да не го осъждаш, притежавайки това знание, е трудно. Главното е при това да не се допускат недобри чувства и недоброжелателство. Ако някой ви е причинил зло и вие знаете това, все пак се постарайте да нямате недобри чувства към злодея. За Нас ликът на човека не е тайна. Тъмни, и то от високи степени неведнъж са се доближавали до Нас в Нашите земни въплъщения. И Ние Знаехме за това и независимо от това не Допускахме Нашата аура да се помрачава от несвойствени за Нас чувства. Не позволявайте и вие вашите недоброжелатели да гасят Светлината, която е във вас.

1972 г. 044. (М. А. Й.). Ако в течение на деня в обикновения живот се държите така, сякаш Учителят на Светлината е до вас и Вижда всяко ваше

движение, то това би показало най-дълбоко познаване на Основите. Но кой сега, във века на атома и електрониката, действително вярва на Думите на Владиката: „Ето, Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“.

1972 г. 045. (4 март). Познаването на човешката природа при мълчание на астрала е огромно достижение. Когато е Указвано, получавайки плесница по едната буза да подложите и другата, се е имало предвид именно това обстоятелство - мълчанието на астрала, тоест такава степен на власт над него, че никакво оскърбление, нищо породено от човешката злоба да не може да предизвика беснее на астрала и да го извади от равновесие. И на ученика се предписва именно вътрешно астрално да не реагира на тъмните въздействия от страни. И само тогава той има правото да вдигне огнения меч или да изпрати стрела, но вече не защитавайки себе си и своето себелюбие. Но хората са разбрали буквално Завета за непротивене на злото, изкривявайки неговата същност. Не, Ние не Сме беззащитни овчици. Не бъдете и вие, и имайте право да не бъдете такива ако сте овладели своята астрална обвивка и ако на вълната на човешката злоба можете да отговорите с непоколебимо равновесие и спокойствие, без да се заразявате от нея. Помнете: никой и нищо няма да устои срещу равновесието. Равновесието е огромна сила. Горящите въглени се събират над темето на злодея, натъкнал се в своята злоба на огромната мощ на равновесието.

1972 г. 046. (М. А. Й.) Много недоброжелателство, злоба, осъждане и всякакви клевети срещате от вашите противници. Не се учудвайте - те, може би несъзнателно, но вече са в тъмно служене. Не отговаряйте на техните действия в същия тон на тъмните чувства или злоба, а запазвайки равновесието на духа по-добре ги съжалете, тъй като участието им е печално. Не срещу вас се опълчват, а срещу Стоящите зад вас. Вървят срещу Светлината, осъждайки сами себе си на тъмнина. Незавидна е тяхната съдба. Виждате какви страшни кармични удари получават не от вас, а като следствие на противодействието на Светлината. Нанасящите вреда и удари на вас нанасят и на Владиката, тъй като Неговият Лъч е с вас. Не ви е по-леко от това, техните страдания не са ви нужни, но Законът на Кармата е над вашата воля. Но не им желайте зло. Ненапразно се е Указвало да се молите за враговете. Това е най-добрият способ да се защитите психически от тях и да се направите неуязвим. Ако ви е трудно да се молите, поне ги съжалете.

1972 г. 047. (Гуру). Всички мерки за защита от враговете и противодействието им са оправдани ако емоциите на астрала, затъмнени с лични чувства, не вземат участие в тях. Главното е да не се заразявате астрално с чувствата и емоциите на тъмните съзнания, изправящи се срещу вас. Отдавна ви беше Казано, че представлявате лакмусова хартия за изява същността на човека. Ето че никой не може да премине равнодушно покрай вас без да прояви своята старателно прикривана природа. Това никак не е лесно. Но разделението, осъществяващо се в човечеството, трябва да продължи докрай и всеки е длъжен да прояви своята същност. Въставащите злобно срещу вас вървят не срещу вас, а срещу Светлината. В това е тяхната гибел. Но затова пък може да се порадвате за приемащите ви - това са тези, които се привличат към полюса на Светлината. Не ги забравяйте в своето сърце.

1972 г. 048. (5 март). Ако можехте да видите положението на всяко семейство бихте разбрали, че последното плащане е по предишна задълженост. В

бъдещето може да се влезе без дългове. Затова има толкова болести, страдания и бедствия. Никой не може да бъде освободен от заплащането. Цели народи погасяват своята карма. Но някой я обременява с нови престъпления. Това са тези, на които не е съдено да влязат в бъдещето. Бъдещето трябва да бъде свободно от миналото, ако това минало е порождение на тъмнината. А някой се радва на това, че му се предоставя засилена възможност да отхвърли веригите на кармата по пътя на ускореното заплащане. Така всички - и знаещи и незнаещи се стремят да се движат към завършека на окончателното разделение на човечеството по полюсите на Светлината и тъмнината.

1972 г. 049. (М. А. Й.). Всяко от светлите качества на духа може да се развива, задълбочава и разширява безкрайно. Най-първата грижа е за това. Това може да се върши винаги, във всякакви условия. За разбралия значението на качества не може да има бездействие или скука. А животът дава множество възможности за това. Стига само волята да бъде насочвана съзнателно към утвърждаване на качеството.

1972 г. 050. (Гуру). Остава не много време за „догаряне на маслото в лампите“. Мъдрият ще се постарее да го използва светлоносно, не помрачавайки своите възможности с нищо недостойно или нецелесъобразно. Сияйната цел е напред. Тя трябва да бъде достигната. Нека всяка крачка да бъде в съзвучие с нея.

1972 г. 051. (6 март). Обичам хората говорещи малко, но вършещи много. Сега не е време да се задават въпроси, а е време да се слуша. Ние Издигаме съзнанието над бездната на живота. Издигналият е зрящ. Но какво извисяване духом, ако краката са се сраснали с обкръжаващото. Подражаването на Учителя показва дълбоко разбиране на Основите. В обикновеното се внасят елементи на необикновеното.

1972 г. 052. И все пак решаващо значение има не това, как се отнасят хората към вас, а как вие се отнасяте към тях. Тяхното отношение кармично ляга върху тях, а вашето - върху вас. С него вие и ще останете. Най-освобождаващото условие от властта на едни хора над други е любовта, а най-обвързващото - ненавистта. Хората се мятат между тези две крайности. „Идва Князът на този свят и няма в Мен нищо“. Замислете се каква огромна свобода от властта на тъмнината над съзнанието се съдържа в тези думи. Подражавайки на Мен се стремите към това нищо теглещо ви надолу да няма власт над вас. И тъмните също няма да имат власт, ако във вашата същност не остане нищо, можещо да съзвучи на тъмнината. Затова очистването от съзвучните на тъмнината елементи става най-първа задача за съзнанието, устремено към Светлината.

1972 г. 053. (М. А. Й.). Всяко нечисто петно върху аурата представлява цел за вражеските стрели и възможност да се захванат за него, за да вредят. Очистената от елементите на тъмнината аура е неуязвима за лошотията. Тъй като ако е възможно да се събират в себе си елементи на безсмъртието и Светлината, то на обратния полюс могат да се събират и натрупват елементи на тъмнината. Ако се осъзнае какво значение има единият и другият процес за бъдещето на човека, би било лесно да се избегнат много грешки. Всяко чувство - добро и лошо - оставя отпечатък върху аурата. И тези знаци или отметки човек отнася със себе си в бъдещето. Трябва възможно по-често да се преразглеждат своите натрупвания,

изхвърляйки без съжаление всичко, което не съответства на достигнатото от духа стъпало. И на духа, и на тялото са нужни измивания.

1972 г. 054. (Гуру). Човекът гледа към някакъв предмет или към човек и отпечатъкът на видяното остава в него, при което яркостта на възприятията обикновено зависи от степента на внимание или интересът, вложен във възприемането. В съзнанието се натрупват огромно множество такива картини от външния свят. От характера на неговото отношение към тях зависи вътрешното съдържание на човека. Влизайки в една и съща картинна галерия двама души ще отнесат със себе си напълно различни впечатления. Те, тези впечатления зависят от гледната точка на човека, а гледната точка - от общата насоченост на вниманието. Върху каквото то се съсредоточава, това и вижда гледащият. Така човек отнася от земния живот в Надземното със себе си това, което особено е привличало неговото внимание и върху което се е съсредоточавала неговата мисъл, отнася го със себе си във вид на ярки, устойчиви, завършени образи и продължава да пребивава в тяхното обкръжение докато енергиите, затворени в тях, не изчерпят върху него своите сили.

1972 г. 055. (7 март). В лабораторията на човешкия микрокосмос могат съзнателно, волево да се предизвикат всякакви чувства и усещания, например чувството на тържественост, или преданост, любов, или радост. Може да се предизвика усещане за топлина или студ, бодрост и прилив на сили. Много полезно е да се упражнявате в това. Полезно е например да се проведе Общуването в желания тон или настроеност. Трябва да се научите да настройвате съзнанието върху всякаква вълна. В края на краищата човекът, който е господар на своята мощ, може волево да установява в своя микрокосмос всякакви настроения, независимо от това, което се случва вън. От дълбините на духа могат да се извикват желаните чувства и усещания независимо от външните условия.

1972 г. 056. (М. А. Й.). Умението да се утвърждава определено вътрешно състояние независимо от външните условия и даже въпреки тях има особено значение по време на пребиваването в Тънкия Свят. Там въздействията отстрани могат да бъдат особено силни и цитаделата на духа трябва да бъде здраво защитена. Особено нужно там е равновесието. В Надземното всички добри земни чувства и качества на духа са нужни още повече, отколкото са нужни в земния свят.

1972 г. 057. (Гуру). Ако художникът с фотографска точност отпечатва върху платното някакъв изглед или картина, или предмет, или човек, то този вид изобразително изкуство се нарича репродуктивен. В това отношение даже цветната фотография е изпреварила човека. Истинското изкуство трябва да бъде не репродуктивно, а творческо, когато в творението на човешките ръце се влага идея. Такова изкуство надживява вековете. Хората са много чувствителни към усещането на идеите, вложени в боите, музиката или мрамора. Вярно, не всички, но истинските ценители - винаги. Така истинското изкуство чрез външната форма предава идеята, съдържаща се в нея.

1972 г. 058. (8 март). Този празник е утвърден от Нас като символ на разкрепостяването на жените и установяването на равновесие на началата. Твърде дълго жената е била унижавана, за да може за кратко време да се достигне пълно равновесие. Но страната, която преуспее в това, ще тръгне напред по-бързо от

другите. Невъзможно е да се ходи на един крак, даже да се стои е уморително. Унижавайки и подтискайки едното от началата страната, допускаща това, се оприличава на еднокрако същество. Нейната еволюция се задържа. Равноправието на половете дава ключа за напредък в бъдещето, напредък бърз и пълнострунен. Всички енергии на двете начала вземат участие в еволюцията и страната, утвърдила равновесието на половете, ще процъфти и ще се обогати извън всяко сравнение с тези, които нарушават Закона на Битието.

1972 г. 059. (М. А. Й.). Всяко явление в обкръжаващия ни свят е основано върху обединяването на двете противоположни начала, когато от двете се получава трето, ново, породено от съединяването на противоположностите. В животинската и човешката сфера този принцип се изразява в продължаване на потомството. Но това е в плоскостта на плътния свят. В духовната сфера това поражда творчество във всичките му видове. В най-високото творчество наред с мъжкото е необходимо също наличието и на женското начало. Само тогава може да се прояви висше творчество във всички области на живота, когато женското начало присъства в тях наравно с мъжкото като равно и не подтиснато в своите възможности.

1972 г. 060. (Гуру). Законът за диалектиката на битието е универсален. Той се проявява във всичко: в периодичната система на химическата скала на елементите, в музикалната клавиатура, в цветната скала на светлинния спектър, в годишния цикъл на годишните времена, в подема и падението на страните. Великият Закон за противоположностите обхваща в себе си всички явления на живота. Без него няма движение, няма живот, няма еволюция. И целия проявен свят е подчинен на неговата власт.

1972 г. 061. (9 март). Придвижванията, пътешествията и полетите в мислите са също така реални, както и физическите, само че в друга плоскост. Полезно е да се упражнявате в това, тъй като това служи като подготовка за движенията в тънкото тяло в двата свята. Преддверието, проявено от мисълта, е крачка към нейното осъществяване. Неподвижните хора са преди всичко неподвижни в мислите. Но основа на живота е движението. Подвижността на съзнанието е качество, необходимо за ученика. Йогът при пълна неподвижност на тялото може да бъде в действителност много пъти по-подвижен в сравнение с еснафът, суетливо сновящ из стаята. Трябва да се разбира смисъла на истинското движение. Особено опасна е суетливостта на мислите. Затова от Нас се Указва спокойствие. Спокойствието на напрежението е особеност на йога. Негов антипод ще бъде жалката, недостойна суетливост на мислите, думите и движенията. Суетливостта е поглъщач на психическа енергия. Хората мислят малко за вредата а явление. Суетливостта в живота е породила повърхностното и лекомислено отношение към него. Човешката суета не съответства на величието на Мирозданието, но тържествеността му съзвучи.

1972 г. 062. (М. А. Й.). Да се обединиш в съзнанието с Учителя значи да станеш съзвучен с Него в духа и да започнеш да звучиш в Неговата тоналност. Именно в Неговата, а не в своята, обикновено плътна. Основна особеност на това съзвучие ще бъде неговата необикновеност. Делничността, рутината е враг на Йога. Много устремени сърца са угаснали под натиска на ежедневието. Как да се борите с това, как да не се поддавате на неговото въздействие? Само с постоянен устрем

към Учителя и постоянно помнене за Него. Това и ще бъде непрекъснатото Предстоене или бодърстването на духа. Притчата за неугасимия светилник на духа е разказана на хората отдавна. Сега като никога това бодърстване е нужно, тъй като е много тъмно и тъмнината се е опълчила яростно срещу тези, в чието сърце гори огънят на духа.

1972 г. 063. (Гуру). Ние приветстваме и утвърждаваме необичайното също и в областта на изкуството. Всичко велико в него е необичайно. Духът на истинския труженик на изкуството безстрашно разрушава стените на ограниченията, издигнати от невежеството. Той наистина се явява новатор в своята сфера. Този, който знае своя път, няма да върви по утъпканите коловози. Следването на шаблона няма да бъде негово свойство. Свободата на творчеството е достъпна само за силния дух. Изкуството трябва да бъде свободно от веригите на рутината и шаблона.

1972 г. 064. (10 март). Докосването до проводника изисква пълно самоотричане. Изпълването на съзнанието със своето и със себе си пречатства пространствените възприятия. При запалени центрове проводникът звучи лесно. Но да се форсират центровете е невъзможно и разрушително. Когато пространството мълчи, трябва да се изчака.

1972 г. 065. (М. А. Й.). Какво да се прави, когато приятелите огорчават и причиняват вреда наравно с неприятелите? Вече е говорено за това, че трябва да се опасявате не от враговете, а от приятелите, тъй като чрез тях се е налагало да се получат най-болезнените удари. От враговете се отбраняваме, но за приятелите често сърцето е отворено и затова ударите често са особено болезнени. Това се случва не поради тяхната лошотия, а поради себелюбието и лекомислието. Мислят за себе си и са заети със себе си, а чуждите преживявания не достигат до техните уши. Но няма да се огорчаваме особено от това - винаги е било така. Пътят на устремения дух е самотен. А "На самотата нищо няма да измени". И на приятелите също трябва да се прощава, тъй като не знаят какво вършат.

1972 г. 066. (Гуру). Ученикът може да бъде оприличен на градинар на духа. Негова грижа е да направи посев там, където се намира той. Пространствените зърна, посяти от него, ще дадат своите кълнове. И ако те попаднат в сърцата, отворени за Светлината, прорастването е неизменно. Но каквото и да е обкръжаващото, аурата на ученика излъчва еманации, оплодотворяващи това обкръжение. И в когото има искрица Светлина, тя се разгаря. А в когото няма, ще обърне тъпо своята глава и често ще отговори с недобра стрела.

1972 г. 067. (11 март). Понякога насън човек може да допуска такива мисли и действия, които в бодърстващо състояние не си позволява. Ако желанието не е изживяно и коренът му все още се е загнездил някъде в съзнанието, сънните видения отварят достъп на желанието, особено когато преди заспиване не е утвърдена настройката на мисълта. Копието над дракона не спи нито денем, нито нощем. За това не трябва да се забравя. Тъмните се възползват от всяко петно върху аурата, за да подхвърлят чрез него най-позорни мисли, задълбочавайки неизживените свойства. Бодърстването на духа предполага суров контрол над мисълта. Желанията, не подхранвани от мисли, умират.

1972 г. 068. (М. А. Й.). Очистването на съзнанието от всякакъв боклук е неизменно условие за напредъка. Малко е да не се допускат негодни мисли, трябва още да се очистят проводниците от грубите частици на астралната материя и да се заменят те с леки и светли. Тези груби частици астрална материя съзвучат с определени слоеве на астрала и магнитно увличат към тях техния притежател. Съзвучията могат да бъдат и високи, и ниски. Последните са много опасни, тъй като увличат съзнанието в низшите слоеве на астрала. Ниските съзвучия определят привличането на човека към същите слоеве и при неговото освобождаване от плътното тяло.

1972 г. 069. (Гуру). За този, който е решил своя път необратимо и докрай, напредъкът се извършва при всички, каквито и да било условия, както плътни така и тънки. Нищо и никой вече няма да го накара да се обърне към тъмнината и да отстъпи. „Нито дела, нито обстоятелства, нито характер, нито всякакви причини“ не са в състояние да спрат неговия бяг към Учителя.

1972 г. 070. (12 март). Може да се недоумява защо земният живот и неговият опит са нужни именно за съзнателното и продължително пребиваване в Надземния Свят. Но нали ако се премине в Тънкия Свят без опит и знание там няма да има с какво да се живее. Това първо. Второ, земната аура и съдържанието на Тънкия Свят са изпълнени с психическите продукти на земното мислене на човечеството. И даже мисленето на развъплътените е основано върху това, което те са донесли със себе си от плътния свят. Двата свята са тясно и неразривно свързани. Вярно, планините, реките, горите и растителността на Тънкия Свят са създадени не от въплътените и развъплътените, но и те могат да бъдат украсявани и насищани с нови форми на човешкото съзнание. Това, което е осъществено от хората на Земята, съществува в тънки форми и в Надземния Свят. Постройките на Тънкия Свят, създадени от човешкото мислене, са достатъчно устойчиви и дават частична представа за това, с което са изпълнени тънките сфери.

1972 г. 071. (М. А. Й.). Строящият върху Красотата и с Красота създава на Земята и в Световите форми, намиращи се в хармония с основите на йерархичното строителство. Йерархията на Светлината и тези, които утвърждават еволюцията на битието, строят върху Красотата. Земният свят, земната градина се нуждае от украшения и за земния, и за Тънкия Светове. Строителството на живота на Далечните Светове се основава на неотклонното следване на принципа на Красотата. Прекрасното мислене поражда прекрасни форми на мисълта и прекрасни творения на човешките ръце. Ненапразно беше Казано, че „Красотата ще спаси света“.

1972 г. 072. (Гуру). Даже красотата на земните облекла не е без значение за Тънкия Свят, както и красотата на бита. Тълпи от хора в Надземния Свят се обличат в земни дрехи, обикновено именно в тези, в които са били на Земята. И кринолини, и корсети, и фракове, и цилиндри, и други нелепости на модата нерядко могат да се срещнат и там. Много ненужно и некрасиво пренася със себе си човек в Тънкия Свят, който е прекрасен, обезобразявайки го вместо това, да го украсява. Обграждането с безобразие създава подтискаща тъмна атмосфера, толкова характерна за низшите слоеве на астрала. Задача на бъдещето, стояща пред човечеството, е съзнателно да украсява не само земната градина, но и надземната.

1972 г. 073. (13 март). Ако земното обкръжение на човека е некрасиво, което често се случва, то нищо не пречи да се обкръжи в мислите си с красота. Когато психическото обкръжение звучи с красотата, външната некрасивост вече няма власт над човека. Богатите хора често създават около себе си подобие на красива обстановка, но не стават по-добри от това, тъй като „човекът е мярата за нещата“, а не външното обкръжение. С това Искам да кажа доколко вътрешното състояние има решаващо значение, определящо съдбата на човека.

1972 г. 074. (М. А. Й.). „Не се стремете да виждате като съвършени приелите Учението“. Защо? За да избегнете разочарованията. Тъй като приелият Учението не става изведнъж съвършен, по-скоро е обратно, тъй като от дълбините на неговата същност надигат глави всички негови неизживени свойства, за да бъдат изкоренени. И кой може да каже колко време ще е нужно за това. Затова е по-добре да не се стремите към лично съприкосновение. Но все пак е необходимо да се събират дружини за служене. Но това е проблем вече от друго естество.

1972 г. 075. (Гуру). Най-целесъобразното използване на времето за утвърждаване в себе си на нужните за ученика качества представлява за него задача от първостепенна важност. Не може да има скука или безсмислена неподвижност за този, който е разбрал това. Упражненията в зоркост и наблюдателност, в мислени полети, помощ на близки и далечни, оздравяване и осветляване на местността и в много друго могат да се извършват при всякакви условия. Например Кампанела е писал „Градът на Слънцето в тъмницата“. Нищо не може да служи като оправдание на умствената леност.

1972 г. 076. (14 март). Развъплътените вземат най-живо и близко участие в делата на този свят. Мнозина въздействат силно. Въздействието идва и от високите и от ниските съзнания. Тънкият Свят се стреми към обединяване с плътния. Световите са тясно свързани. Обединяването на световите влиза в плана на еволюцията. Разбира се, то трябва да бъде естествено и законно. Обикновеният медиумизъм е нарушение на закона, тъй като нахлуването на неочистеното съзнание в низшите сфери на астрала е пагубно. Също и низшият психизъм е нежелателен. Всичко низше се стреми към низшето и пречатства еволюцията. Събуждането на центровете трябва да се осъществява по естествения път на разширяване и растеж на съзнанието.

1972 г. 077. (М. А. Й.). Не се стремете да виждате в присъединилите се към Учението надземно съвършенство. Те си остават хора, пред които стои задачата да преодоляват себе си, своите обикновени земни несъвършенства. Не трябва да се изисква от хората това, което още го няма в тях. По-добре да им помагате според силите, избягвайки осъждането. Да познаваш човека не значи да го осъждаш. Познаването на човешката същност се дава за да се помага по-мъдро на тях, несъвършените, да тръгнат по пътя на самоусъвършенстването.

1972 г. 078. (Гуру). Даже и това малко и невинаги удачно, което се върши за утвърждаване имената на Посланиците на Йерархията, има голямо значение. Главното е да не се забравя, че когато настъпи времето на Великото Дело именно от Техните ръце, мнозина ще Ги приемат като законно влизащи в живота. И кой може да види това малко, от което ще се роди огромното!

1972 г. 079. (15 март). В случай на действителна нужда Ние няма да се Забавим. Но оставете на Нас да съдим за степента на необходимостта. И кой може

да знае кога ще настъпи този момент? Обаче от опита на миналото помнете как нужната Помощ е била оказвана нееднократно. Помощ се оказва много по-често, отколкото това се забелязва. Лъчът е с вас. А това означава, че без Наше знание нищо не може да се случи с вас. Ако не беше охраняващият Лъч тъмните отдавна биха ви унищожили.

1972 г. 080. (М. А. Й.). Земното съзнание през цялото време се вкопчва в триизмерната представа, докато в същото време Общуването е явление вече от висше измерение. Защо трябва непременно да се рисува в своето въображение „тук“ или „там“, когато то се случва извън разстоянията и мястото. В пространството на висшите измерения земните мерки са неприложими. И не трябва да се обременявате с обичайни съображения за едно или друго място, когато процесът се извършва в духа. Даже мисълта е извънвременна, даже в собствения вътрешен свят вече няма нито горе нито долу, нито „тук“ нито „там“, нито голямо нито малко, измеримо с метър. Обмислете най-обикновена мисъл и, отливайки я във форма, кажете къде съществува тя. Така постепенно можете да приучвате съзнанието към измеренията на Висшите Светове и да не го затъмнявате с плътната ограниченост и неподвижност.

1972 г. 081. (Гуру). Човешкото съзнание и неговите психически продукти са явления от тънък порядък. Те не могат нито да се претеглят, нито да се измерят, нито към тях да се приложи методът на обикновения анализ. Мисълта като реално явление, имаща форма и състояща се от тънка материя, се отрича. Всички отричат това, с което живеят и което представлява основа на живота. Обаче всички мислят и всички се възползват от енергията на мисълта. Това чудовищно противоречие не се осъзнава и, отричайки основата на битието, хората се лишават от отсъдената им мощ. Ще дойде време и мисълта ще се изучава лабораторно-научно. Тогава отрицателите ще разберат нейната скрита сила, която може да нараства в своята мощ в зависимост от броя на хармонизирани съзнания.

1972 г. 082. (М. А. Й.). За какво са изпитанията, трудностите, преодоляването на своята низша природа? Само за да можете, очистили се, да се приближите още по-близо до Владиката. Всеки ученик представлява за Него тежест и обременяване, предизвикани от огромната разлика в излъчванията на аурите. Значи всеки искащ да застане колкото може по-близо до Владиката е длъжен да издигне своите излъчвания до необходимата висота.

1972 г. 083. (Гуру). Ако можехте да се научите в наше отсъствие да проявявате същата тази степен на вътрешното състояние, каквато проявявате, когато сме заедно, бихте преуспели много в своя напредък към Светлината. Някой показва пред съдията „образец на честност“, но нейно мерило ще бъде, когато е сам „в тъмната уличка“. Така „постъпвайки насаме“ показвате разбиране на Основите. Пред лика на пространството мъдрият се държи така, сякаш Учителят е до него. Огнената действителност се утвърждава с необичайни мерки.

1972 г. 084. (17 март). Можете да си се представяте като европейец или азиатец, чернокож, жълтокож. Можете да си въобразите, че сте във всякакво състояние: болен или здрав, млад или стар, богат или беден, управляващ цяла страна или последен надничар. Можете да си се представяте в бъдещето, отсъдено на човечеството. Но ако всички тези явления се случат с човека в действителност и ако при това се съхранят устремът, връзката с Учителя на Светлината и

неотклонния напредък по Пътя може да се счита, че проблемът на живота е решен правилно. Именно независимо от особеността на външните условия линията на еволюция на духа си остава все същата - огнено устремена към Светлината. Външните обстоятелства се дават за преодоляване, за да не може нищо вече да задържа пътника по Великия Път или да го отклони от избраната цел. Само по себе си плътното обкръжение на човека е лишено от смисъл, ако е отхвърлен духа и неговото придвижване в Безпределността. Цели народи и даже раси са слизали от историческата сцена, без да оставят след себе си следи от личния живот на отделни хора. Даже личния живот на прадедите се забравя. Не в него е въпросът, а в това, какво извлича духът от него за своя възход. И ако, от една страна, може да се каже „всичко преминава“, то от друга трябва да се добави: „Но духът пребивава вовеки“.

1972 г. 085. (М. А. Й.). Успешното плаване по бурното море се проявява в преодоляване на стихии. Точно така е и в живота. Неспokoйното житейско море предоставя много противни явления на човека. Да се потапяш в тях и да живееш само с тях - значи да лишиш живота си от смисъл. Много такива безсмислени животи отравят атмосферата на Земята. Учението дава на хората цел, дава на хората стремеж и прави живота на човека осмислен. В това е неговата най-голяма ценност.

1972 г. 086. (Гуру). От различните комбинации на цветовете художникът може да твори неизброимо количество образи или форми, ако въображението позволява. Точно така и обикновеният човек, ако съзнанието е достатъчно разширено, може с мисъл да твори извън плътните ограничения. Мисленото творчество не познава граници и предели, ако мисълта е разкрепостена. Тя често е свързана със земните привличания, често е затъмнена от суетата, често не е устремена към нищо. Като птица с вързани крила не може да полети. Но вървящият с Учителя на Светлината не познава ограничение за мисълта.

1972 г. 087. (18 март). „Човекът е мярка за нещата“. Не от вещите или от неговото обкръжение се определя отношението на човека към тях, а от него самия, от неговото вътрешно състояние. Може да не се губи равновесие при най-неблагоприятните условия и лишен от всичко, и даже да се чувства щастлив и обратно, имайки всичко да бъде много нещастен. Ако двама, гледайки към едно и също нещо, усещат напълно противоположни чувства, то това означава, че не външното, а самият човек служи като мерило за нещата. Например песимистът и оптимистът, бидейки заедно, могат да се отнасят към обкръжаващото по различен начин - единият да се радва на живота, другият да го ругае. Победата над обкръжаващото се заключава в това то да не нарушава равновесието на духа независимо дали е добро или лошо. Приказката за щастливия човек, нямаш даже риза, е твърде поучителна. Можем да си спомним думите: „Аз Победих света“. Можете да помислите над това в какво се е заключавала тази победа, тъй като тя се е определяла не от външните обстоятелства, а от вътрешното състояние. „Пренасянето на битието в мисълта“ дава тази възможност. Наистина тогава настъпва празник на духа за победителя. Искам да поясня, че на човека е дадена такава власт над всичко, което е вън, че при всички обстоятелства отношението към него за човека си остава самият той.

1972 г. 088. (Гуру). Как може да тъгуваме или да се радваме по повод на нещо ако не знаем какво в крайна сметка ще донесе то - тъга или радост. Нерядко

хората с всички сили противодействат на това, което им носи щастие и обратно - приветстват причината за бъдещото нещастие. Затова мъдростта съветва да се запазва равновесие при всякакви условия. Настройката на астрала се изменя постоянно. Не може да разчитате на него, тъй като той постоянно увелича съзнанието към полюсите на противоположните преживявания и прави човека роб на своя произвол. В Надземния Свят човек се освобождава от астралната обвивка и отхвърляйки я даже не усеща, че е загубил своето „аз“, тъй като то продължава да се усеща от него в цялата му пълнота и без астрала.

1972 г. 089. (М. А. Й.) „Щастието е в духа“. Да разберем това твърдение в цялата му дълбочина. Ако го търсим някъде навън, търсенията ще бъдат напразни. Това, което хората считат за щастие, е толкова нездраво, толкова временно, толкова ефимерно, че не може да продължава повече от определения срок, тъй като изживява себе си и става привично, ежедневно и скучно. Астралът не издържа продължителното щастие, тъй като вибрациите на астрала стават монотонни, изискващи промяна и замяната им с нови. Оттук са толкова разочарования, толкова разбити надежди. Не трябва да се утвърждавате върху астралните емоции. Върху тях не може да се строи. Временността на обвивката прави и всички нейни чувства временни. Нито в себе си, нито в хората не трябва да разчитате на преживяванията на астрала.

1972 г. 090. (19 март). Очевидността казва „не“ на отсъденото бъдеще на човека, а Аз Казвам „да“. Съзнанието се колебае между двата полюса на очевидността и действителността. Първата е видима, явна и много убедителна, втората се изплъзва от петте външни чувства. Но чувствознанието все пак остава. То преминава през сърцето. Вслушвайки се в това, което казва сърцето, може да се улови шепотът на действителността. Трудно е да се утвърждава това, което окото не вижда, но сърцето усеща. Но според сърцето и животът ще се превърне в чудесна и приказна реалност.

1972 г. 091. (М. А. Й.). Запазете устрема независимо от всичко. Това е единственият двигател на духа. Когато гаснат огньовете и мрак се спуска над съзнанието, само устремът ще пренесе „през“. Той е като стрела, летяща към бъдещето. Всичко може да отнемат от човека, но бъдещето му принадлежи неотменимо. Живейте в бъдещето и за бъдещето - в него е всичко.

1972 г. 092. (Гуру). Главното е да не позволявате „дрипите на лъжливата обичайност“ да застилат хоризонта на бъдещето. Тази „обичайност“ ще отиде в миналото, както си е отишло всичко, което е било по-рано и е изглеждало толкова вълнуващо и реално, нонеобичайността, свързана с Учителя и с Учението, ще остане с вас - върху нея стройте живота на духа. Живот на духа и живот на тялото - на кой ще отдадете предпочитание? На което го отдадем, с него и ще пребъдем.

1972 г. 093. (23 март). Насилственото преображение на съзнанието е невъзможно. Трябва процесът да протече доброволно. Ние не се Намесваме в човешките карми и не Подтискаме свободната воля. В това е цялата трудност на грижата за света. Когато хората разберат, че не може да продължават така по-нататък, че в противен случай те ще се унищожат един друг и самия живот на планетата, тогава може би ще настъпи просветление и положението ще се измени. Новите Лъчи ще помогнат за преобразяването на света, но решаващ фактор ще бъде свободната воля на хората. Изборът е свободен: да се обърнат към доброто

или да останат във властта на злото. Новите Лъчи ще направят невъзможно съществуването на йерархията на тъмните и на съзнателните служители на тъмнината на Земята. В това е значението на настъпването на Сатия Юга. Вече има много признаци за въздействието на века на Водолея върху съзнанието на масите. Последното стълкновение със заминаващата раса ще бъде ужасно. И така пространственото напрежение нараства. И има толкова много неблагоприятие наоколо. Крайното заплащане по миналите сметки не може да бъде меко.

1972 г. 094. (М. А. Й.). Всички сили на тъмнината се напрягат в страшно усилие да се удържат дори и чрез разрушаване на земната твърд. Не може да се очаква облекчение докато миналите причини не изчерпят своите енергии.

1972 г. 095. (24 март). Преди великите събития има тишина. Но това е затишие пред буря. Сякаш Поставяме най-близките под купол на безопасност, охранявайки ги от отровните стрели и от пространствения хаос. Трябва да се пребивава в очакване, без да се изпада в съмнение и отричане. Основите са неотречими, както и обещаното на човечеството Пришествие. „И Царството Му не ще има край“.

1972 г. 096. (М. А. Й.). Тънкият Свят в дадения момент е неосезаем, него сякаш го няма изобщо, той сякаш не съществува. Очевидността е закрила действителността, и то така силно, че неотречимото престава да съществува. И точно така е във всичко останало. Майя е силна. Състезава се даже с Основите и обвива в мъгла съзнанието. В такива моменти е добре да се съберат силите за утвърждаване на несъмненото и да се разсеят внушенията със здраво утвърждаване на това, което е било дадено като свидетелство за основите на живота и на Битието. Няма да се поддадем на Майя, тъй като ще ни доведе до задънена улица и ще ни изправи пред плътна стена. В Деня на Великия Празник ще се утвърждаваме върху Основите.

1972 г. 097. (Гуру). Великото Пришествие означава кулминация на напрежението на всички Сили на Светлината, когато Енергиите на Йерархията се проявяват в действие. Действието е основа на живота и на тези, които действително вървят след Владиката. Можете да си дадете ясен и нелицеприятен отчет как този принцип се провежда и се утвърждава от тези, които се считат за ученици на Учителя на Светлината. Не на думи, а именно в действие се изразява същността на ученика. И ако следването на Учението се изразява в бездействие, значи под краката няма фундамент.

1972 г. 098. (26 март). В Космическия План няма място за личното. Низшето „аз“ остава долу, а духът продължава да се издига все по-нагоре и по-нагоре. Космическите проблеми са толкова сложни и трудни, че изискват цялото съзнание. Съзнанието, разделено в себе си, привличано и от личното, и от свръхличното, не издържа разделението. Отдаването на Висшето трябва да бъде пълно, без остатък. Именно личното пречи на пълното отдаване, на пълното устремяване и отричане от себе си. Значи себеслуженето и Великото Служене са несъвместими. Да, може да се обича всичко: и природата, и хората, и творенията на човешките ръце, и труда, но при условие, че тази любов е даваща, а не вземаща, ограничаваща, подтискаща и не изискваща нищо за себе си. Труден е пътят към Светлината. Ще се радваме дори на най-малкото придвижване напред.

1972 г. 099. (М. А. Й.). В човека може да се вижда и доброто, и лошото, но само доброто трябва да се утвърждава. В това е цялата сложност, тъй като, забелязвайки лошото е лесно да не се забележат положителните черти. Мислейки добро за човека го възвисяваме, мислейки лошо и осъждайки го, го правим още по-лош. Умението да се извиква за проява дремещото в хората добро принадлежи към най-ценните качества на човека.

1972 г. 100. (Гуру). При докосванията на Лъча на Учителя от него се осветява цялата скрита дотогава същност на човека и от дъното на душата се издигат всички лоши и добри свойства: лошите - за изживяване, добрите - за утвърждаване и растеж; кои ще вземат превес, зависи от човека, тъй като изборът е свободен. И започва борба между това, което го тегли надолу и това, което го влече нагоре. Тя продължава и в Тънкия Свят, когато от нейния изход зависи съдбата на човека. При това поражението на Висшата Дуада е вече фатално. По-добре е да удържите победа докато сте още на Земята, за да се издигате свободно и без задръжки към Висшите Сфери.

1972 г. 101. (28 март). Широкото утвърждаване на името на Гуру има особено значение. Това, което е било невъзможно преди известно време, стана възможно и своевременно сега. Разбира се, Ние Помагаме, но изпълнителите често не знаят под какъв импулс действат. И е добре, че не се докосват до дълбините. Учението се разпространява по неведоми пътища. Пътят за него трябва да бъде прокаран при противодействието на невежите и отрицателите. Картините могат да бъдат приемани даже без разбиране на тяхното съдържание, но за да се приеме Учението е необходима подготовка на съзнанието. Учението ще бъде прието, но ще бъде нужно време.

1972 г. 102. (М. А. Й.). „Слънцето ще премине и луната, но нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко” – с това разбиране за случващото се на планетата и вървете през живота. И вашият път ще бъде прав и неотклонен. Хората се хвърлят от една крайност към друга, от неверие и отричане към утвърждаване, от незнание към знание. Но мъдростта заповядва средния път. Мъдростта не познава тези аритмични люшкания. Целта е определена от Закона, който се гради върху непоколебимите Основи. И каквото и да се случва на Земята, съдбите на човечеството са определени от Космическите Закони за цялото време на неговото съществуване.

1972 г. 103. (Гуру). В изпълнението на предназначенията от Владиците вземат участие двата свята: и видимият, и Невидимият. Затова хората не са в състояние да му противодействат с обичайните земни мерки. Тъмните, наистина, могат да се опират на низшите слоеве на астрала, но само до известно време и в ограничени предели. Настъпва краят на това време. Лишени от подкрепа от Тънкия Свят, служителите на тъмнината ще се окажат вече не в състояние да развият своята обичайна активност. Ще останат без опора под краката. Участието на тъмните злодеи, очакваща ги с настъпването на Сатия Юга, е незавидна. Новите Лъчи над Земята носят разрушение на тъмната опора в Тънкия Свят и Великото Пришествие ще реши съдбата им завинаги.

1972 г. 104. (29 март). Не Позволяваме и няма да Позволим на барса да скочи и да ви унищожи. Така също не Позволяваме и няма да Позволим на тъмните да унищожат вашата Родина, което много им се иска. Заговорът срещу нея е

страшен, но дяволът не е толкова страшен, както го рисуват. Не Позволихме на Хитлер да направи това. Няма да Позволим и на вървящите след него, с каквито и одежди да се прикриват. Тяхната същност е все същата и все така искат да заличат от лицето на Земята опората на Новия Свят. Да, да, независимо от всички свои несъвършенства и недостатъци, надеждата за спасение на планетата и нейното човечество си остава Новата Страна и чрез нея ще се утвърдят новите форми на обществен живот. Неизживяното и несъвършеното ще се изживее, а нужното и ценно ще остане и тя ще помогне, носейки върху себе си бремето на света, на всички народи на Земята да тръгнат по новия път. Международното положение е сложно. Човешките маси са съставени от привърженици и противници на Новия Свят, но Знамето на Победата вече невидимо се развява над войнството на Светлината.

1972 г. 105. (М. А. Й.). За отсъдената победа на нашата Родина над всички нейни врагове вече нееднократно е говорено. И лично на теб е говорено по време на изминалата война, когато положението е изглеждало почти безнадеждно. Говорено е и по-късно, когато враговете отново са започнали да я обкръжават от всички страни. Говоря за това и сега. Да, опасността е огромна, но зад нас е Самият Владика и цялото войнство на Светлината, и всички, които искат настъпването на Новия Век. Древните предсказания са споменавали и предупреждавали за времето на смяна на двете Юги: Кали и Сатия. Отново напомням това за да знаете, че поражението е немислимо, тъй като всички Сили на Светлината са застанали в защита на Новия Свят и водещата към него Нова Страна.

1972 г. 106. (Гуру). Не мислете, че такова отговорно начинание като популяризирането на Името на Посланика на Йерархията се върши без отчитане на повелите на времето. “За всичко си има време и има време за всяко нещо под слънцето”. Кой може да каже, че вижда бъдещето така, както го Вижда Учителят на Светлината. Водещият Владика Знае сроковете и се Ръководи от тях в своите действия.

1972 г. 107. (30 март). Даже обикновените хора си изпращат един на друг лъчите на своите мисли, които или творят и носят Светлина, или поразяват. Много добро и зло се твори с мислените лъчи и пратки. Лъчът на Архата е мощен, тъй като е зареден с енергиите на запалените центрове. Когато от Учителя се изпраща Лъч на ученика, да го приеме ли или да го отхвърли зависи от ученика. Изразеното себелюбие е като стобор или игли на таралеж, които не допускат Докосването. При това трябва да е налице и съответстващо поведение, нужно е доверие докрай. Утвърждаването на несъмненото изисква съзвучно състояние на съзнанията.

1972 г. 108. (31 март). Даже най-добрите култове са избледнявали от рутината и са се разрушавали. Въздействието на рутината е страшно с това, че тя убива вдъхновението и гаси огньовете на сърцето незабележимо за човека. Дребните житейски дела, мисли и грижи като блато засмукват съзнанието в своя водовъртеж и го потапят в безпросветността. Много трудно е, особено в облачен ден, да се улови моментът на прехода от светлината на деня към мрака. Така също трудно е да се види и момента в който започват да гаснат огньовете на сърцето. Ето защо е нужен постоянен дозор, тоест бодърстване на духа. Ето защо се изпраща Лъчът. В тъмна нощ капитанът на кораба, видял лъча на далечния маяк, вече няма

да го изпусне и няма да не се отклони от пътя. Иначе няма да се избегнат плитчините или подводните скали. Особено ценен е този лъч нощем и при буря. Указвам непреклонно за необходимостта да се удържа Лъчът в съзнанието. Без него има тъмнина и невидими опасности, които е трудно да се избегнат. Дори за да се види лъчът на маяка трябва да се гледа към него и вече да не се изпуска от поглед. Как още да убеждаваме в най-насъщната необходимост да се удържа постоянно в съзнанието изпратения от Учителя Лъч!

1972 г. 109. (М. А. Й.). Хоризонтът на бъдещето се затъмнява от сенките на настоящето. Те именно закриват и паметта за миналото, свързано с Учителя на Светлината и с нас. Но може твърдо да се каже на Майя: “Отстъпи”. С миражите си тя смущава неопитния пътник. Само непоколебимото признаване на Основите и вярата в бъдещето може да я разсее. Тогава действителността побеждава очевидността. И тогава независимо от последната и въпреки нея може да се каже: никой и нищо, освен самия човек, не е в състояние да възпрепятства утвърждаването на отсъдената на бъдещето Светлина в човешките сърца на Земята и в Надземното.

1972 г. 110. (Гуру). Считайте, че всичко, което ви е било Казано лично от Учителя на Светлината, ще остане при вас неотнимаемо и принадлежащо на вас за всички времена. Връзката с Учителя се създава векове и плътната очевидност не може да замени действителността и да унищожи това, което е било и е. Казано е ясно: “Аз Съм с вас винаги”. Върху това положение и се утвърждавайте като върху Камък на Вечната Основа на Живота.

1972 г. 111. (1 април). Светлината е лечител. Болната аура е винаги затъмнена и нейните излъчвания са мътни. Поразените тъкани не светят. Чрез лечението с психическа енергия възстановяват тяхната светимост. Психическите и физически Докосвания на Учителя предават Светлина. Носителят на Светлината предава Светлина от своята същност на цялото обкръжение: и на хората, и на животните, и на растенията, и на вещите, явявайки се благословия за всичко съществуващо. Стъпалото на духа се определя от силата на светлоносните излъчвания на аурата и техния характер. Повтарям: характер, тъй като тъмните йерофанти умеят да се обкръжават с блясък. Но нали и фалшивите камъни блестят. Имащият очи нека да види. Фалшивите Олимпи също са обкръжени с измамен блясък. Отвореното око на сърцето не може да бъде заблудено. Духът, утвърждаващ в себе си присъствието на Светлината, е на верен път по тясната пътека, водеща в живота. На първите стъпала Светлина Изпраща Учителят, на висшите от ученика се утвърждава самородна Светлина. Съкровището на Камъка проявява себе си. Светлоносността на аурата определя степента на достижението. Държащият Съкровището на Камъка в ръцете е победител. И макар че заплатилият повече получава повече, все пак ценността на Съкровището е несъизмерима със заплатеното за него. Мислите на Носителя на Камъка особено ярко се осъществяват пространствено. Те имат особено значение, ако се отнасят до Общото Благо. Огромна е отговорността на Носителя на Светлината за мисълта.

1972 г. 112. Особената значимост на Основите е в това, че те са непоколебими и не зависят от преходните състояния на обвивките. В минута на обръкване - и лично, и пространствено, можете да се опрете върху Основите и да

издържите натиска. Всичко останало е нездравно и временно. Тяхното повтаряне в себе си придава несломима сила на устойчивостта на духа.

1972 г. 113. Мобилизацията на човечеството под Знамената на Светлината върви с пълен ход. Пригодността на призованите се определя по светлосянката. Извършва се отделяне на овците от козлите. Последното разделение на човечеството.

1972 г. 114. (2 април). Борбата с плътта носи радост. Без борба няма победа. Много духове са се препънали в това. Не е лесно да се овладее мощта на Кундалини. Ако нейната сила може да се издигне от долу нагоре по стълба, вече е победа. Астралът се възползва от състоянието на сън, за да предявява своето. Трябва волята да бъде на стража и по време на сън. Ако ви се удаде да постигнете това, победата ще бъде пълна. Само не трябва да се забравя, че отсечените глави на чудовището израстват отново. Когато копие то над дракона не спи, драконът не е страшен. Драконът е опасен когато е в покой, тъй като тогава обикновено дозорът е отслабен. По-лесно е той да се обуздава в борба, отколкото да се подложите на неочаквано нападение, когато бдителността е занижена. Ще Изпратя овладяване на себе си, ако духът бодърства. Овладелият себе си на Земята ще бъде победител и при отхвърлянето на тялото. Няма по-трудна и по-велика победа от тази над себе си. Всички други победи не са нищо в сравнение с нея, тъй като нейните плодове остават завинаги с човека. Но даже победителят, който е победил и завоювал цяла страна, не може да я вземе със себе си в Тънкия Свят. А плодовете на духовната победа са неотнимаеми. Затова се отрежда първо място на вътрешната борба и преодоляването на самия себе си. И каква е ползата за човека ако победи целия свят, а остане в робство на своя собствен астрал. Зова към победа над себе си и сред победилите Откривам призованите от Мен.

1972 г. 115. Не е ли достижение това да бъдеш въоръжен без нито един апарат или оръжие. Такова невидимо въоръжение остава с овладелия го човек във всички негови състояния. Сега си представете най-могъщия и най-богат земен владетел, но който не е овладял това невидимо въоръжение и човека нямащ нищо, даже риза, но овладял го. Кого от тях ще предпочетете? Сега или след десет, двадесет или сто години, в този свят или в другия, като кого от тези двамата бихте искали да станете? Ценността на достижението се проявява във времето. Премествайки явлението в бъдещето, определяте неговото истинско значение. В бъдещето земните вещи не могат да се вземат. Притежателят на земни съкровища може да бъде нищ в света на духа. Затова се говори за събиране на Земята на това, което не може да бъде отнето нито от живота, нито от смъртта.

1972 г. 116. Ще те обвинят в заимстване на мисли от Учението, даже ще приведат заети думи и изречения, не поставени в кавички. Не се смущавай от тези обвинения, но кажи направо: “Да, това е съвсем вярно. Всичко, което се съдържа в тези записи, е взето или от Учението, или от Учителя. Няма нищо мое, тъй като преди Учението аз не съм написал нито един ред. Но записаните мисли на Учителя не са мои и не ми принадлежат. Аз просто се явих като предавател и уловител на това, което ми се е удало да възприема. Няма нищо мое. Който не иска да ги чете нека да не ги чете, но да не пречи на желаещия да почерпи от тях това, което го няма на друго място или което там е изложено много сложно”.

1972 г. 117. (М. А. Й.). Психическата енергия, изпращана от Учителя, прилича на евангелските таланти и може да бъде изразходвана от ученика по различен начин. От собствен опит сте наблюдавали как, получили от вас дар, вашите ученици тутакси са го изразходвали напълно различно: едни с полза и плодотворно, други - във вреда на себе си и на другите. В едни са се разпалвали високи чувства, в други - обратно. Даже Светлината, която Спасителят е Донесъл на хората, в едни е събуждала пламенни духовни стремежи, а в други - жестокост и злоба. Енергията се дава, но нейното приложение зависи от свободната воля на човека. Самата енергия не е нито зло, нито добро. Зла или добра я прави човекът, насочвайки нейната сила съответно. Учителят Може да изпрати на ученика усилен заряд от психическа енергия, ако Бъде уверен, че тя ще бъде използвана за благо.

1972 г. 118. (Гуру). Даже Самият Владика Христос е Казал: “Аз Сам по Себе Си Съм нищо, но Отец, Пребиваващ в Мен, Той Твори”. Този принцип е общоерархичен, разпространяващ се по Веригата на Йерархията до самия връх. Всеки Учител го Следва неизменно. Така също и учениците се стремят да действат съгласно него според своето разбиране. Нямащ нищо означава също и това, че съзнанието е озарено с разбиране за невъзможността да си присвоява пространствените мисли. Ученикът отхвърля също и собствеността върху мислите.

1972 г. 119. (3 април). Поразително е как хората обичат да се ограничават с всевъзможни условности, правила, мода, привички, различни нелепости, ритуали, етикет. Невъзможно е да се изброят всички изобретения на невежеството и глупостта. Някои измислици продължават векове и всички безропотно им се подчиняват. Пръстени в носа, татуировки, корсети, кастите в Индия, придворни етикети и така нататък без край. Понякога би било полезно да се помисли за ненужността на всички тези измислици. Кой и кога ги е измислил и е заставил хората да ги следват сляпо? Колко нелепи забрани вече са изгубили своя смисъл, но хората не дръзват да отхвърлят от себе си веригите на много ограничения. Ако към това се добавят научните, философските и всякакви други заблуди, то се получава достатъчно невзрачна и не правеща чест на ума картина. Вековните и всички други грамади от човешки заблуждения се нуждаят от изчистване.

1972 г. 120. (М. А. Й.). Владиката Казва: “Аз Съм с вас винаги”. Плътната очевидност изцяло опровергава това твърдение. На кое да се вярва, на Думите на Владиката или на това, което е пред очите. Докато не се научите да вярвате въпреки очевидността, няма да станете ученици.

1972 г. 121. (Гуру). Виждате как на хоризонта небето се слива със земята, макар това да е измама на очите. Виждате как в далечината се схождат релсите, макар че това не е така. Виждате единствено само плоскостите на всички предмети, но знаете, че това не е така и им придавате изпъкналост и дълбочина. Виждате всичко в перспектива, макар в действителност тя да не съществува. Така с мисъл се преодоляват ограниченията на чувствата и светът се възприема в достъпен вид. Когато пътувате бързо целият видим ландшафт се привежда в движение и всички видими предмети започват да бягат, при което едни сякаш изпреварват другите. Всичко това е измама на чувствата и всичко това даже не предизвиква удивление. И много други необичайни явления вече не го предизвикват. И все пак трябва да си давате ясна сметка за всичко ставащо

наоколо. При това може да се открият много чудесни неща и да се удивите на много. Светът не е така прост, както изглежда на привичния поглед.

1972 г. 122. (4 април). Възможно е да се слее с Лъча “като негова неотделима част” и да станете действително негова част. И тогава вече нищо свое не остава, всичко ще бъде на Владиката. Личното се заменя с по-важното, по-значително и пространствено. Иначе няма да излезете в простора на пространството. Сливането с пространствената мисъл се задържа от мислите за себе си. “Отвърни се от себе си” е неизменен Указ. Психиците, които не го съблюдават, се подлагат на силно въздействие от низшите слоеве на астралния свят. “В доброто се възнасяме”. В какво се възнася, по-точно, спуска медиумът и накъде? Дръжте се здраво, но не за себе си, а за Мен, иначе няма да се удържите. Затова се дава и толкова, за да не остава вече място за своето. Вървящият с Мен и с Моето ще достигне, но вървящият със своето и със себе си няма да достигне.

1972 г. 123. От една страна е нужно да се живее с условията, в които е поставила кармата и да не се отвърщате от тях, от друга е необходимо известно отричане от земното. Как да се съвмести привидно несъвместимото? Ще се наложи отново да си спомним древния Завет: “Кесаревото - кесарю”, тоест земното - на земното и Висшето - на Висшето. Така, изпълнявайки своя земен дълг пред хората и себе си, не нарушавате кармата. Тъй като даже и собственото тяло трябва да се пои, храни, облича и обува. Затова се Указва да се стъпва здраво по Земята, макар и с вдигната нагоре глава. Така уравновесяването на противоположностите в съзнанията ще бъде признак за правилността на средния път.

1972 г. 124. (М. А. Й.). Защо под обсебени се разбират само лудите, когато и пияницата е обсебен от своята страст, а картоиграчът от картите, пушачът от никотина. Формите на обсебването са разнообразни и многоцветни, от почти неуловими, до явно и бурно изразени. Всички те имат корени губещи се дълбоко в миналото на духа. Затова и борбата с тях е трудна. Важно е да се осъзнае степенята на своето робство на един или друг порок, на една или друга слабост, на едни или други мисли или привички. И тогава може да се постави начало на борбата. В бъдеще ще бъде учреден институт за борба с обсебването и работниците в него ще познават Основите на Учението. Не е възможно да се борите с обсебването отричайки Невидимия Свят. Въздействието обикновено идва оттам. Отричайки го, обсебеният става безпомощна жертва на тъмните влияния. И само разбирането на Учението на Живота може да даде правилен подход към решаването на този проблем.

1972 г. 125. (Гуру). Задачата на Учителя е в това да се изведе труженикът на изкуството от привичния, утъпкан път на пътя на необикновеното. Болшинството върви по утъпканите пътища, а по непроходените, новите - единствено само избраните. Да бъдеш избран в сферата на висшето творчество е почетно. Невинаги е лесно да се излезе от привичния път, но импулсът трябва да бъде даден. А там вече нека получилият го да решава да върви ли по предишната пътечка или да избере новия път.

1972 г. 126. (6 април). Деца Мои, “отровните времена” ще отминат, но ще останат с вас всички ваши натрупвания и близките на сърцето отново ще се приближат и ще бъдат наоколо. Отдалечаването е временно. А тъй като то е външно, а не в сърцето, то връзката остава нерушима. С това са и силни връзките

на сърцето, че не зависят от външните обстоятелства и те не могат да ги разрушат. Действителната любов издържа и преживява всичко. Тя именно е и двигател на духа. Учението на Живота я заповядва като ключ към всички достижения.

1972 г. 127. (М. А. Й.). Любовта извън времето и разстоянието е достъпна и разбираема само за малцина. Такава любов не умира и не зависи от това в коя обвивка се намира духът. Не познаваме други човешки чувства над това чувство. Предаването на възприятията най-лесно от всичко се извършва по канала на това чувство. Малкото, но умеещо да обича съзнание, ще изпревари голямото, но не умеещо това. В какви ли не трудности се задълбочават хората в желанието си за достижения! Но забравят за най-простото. Хатха йогът, трениращ тялото си с най-трудни упражнения, никога няма да постигне това, което преданият ученик постига с любов. Сърцето на Владиката е отворено за любовта на тези, които се устремяват със сърцето си към Него.

1972 г. 128. (Гуру). Действително, най-трудните времена настъпиха. Нещастията се сипят като от рог на изобилието върху далечни и близки, върху всички, които са наоколо. Никой не може да избегне последните разчети. Прави се равностметка на изминалите животи, за да се освободят по-скоро от ненужния багаж всички, на които е отсъдено да се заселят в бъдещето. Не на всички е съдено това. Затова е и Великото Разделение. Хората не разбират смисъла на случващото се, но неразбирането не освобождава от разплащане. Ето защо наоколо има толкова мъка, толкова болести и различни неблагоприятия. Този процес върви по цялото пространство на планетата, не отминавайки никого.

1972 г. 129. (7 април). Не трябва да се докосвате до тънките енергии откъснати от Нас. Това може да завърши с психическа неуравновесеност, а после и с истинско обсебване.

1972 г. 130. (8 април). “Когато застанете до стената на плача помнете, че идва радост”. По закона за редуване на явленията и смяната на противоположностите след нощта винаги настъпва ден. Знаейки това не си струва да се отчайвате прекалено много, тъй като няма безкрайни изпитания. Всичко случващо се в живота на човека преминава и се заменя с ново. По-често трябва да си спомняте думите на Соломон: “Даже и това ще премине”.

1972 г. 131. (М. А. Й.). Не позволявайте да ви възприемат като беззащитни овчици - ще ви стрият на прах. И ако не можете да се защитите с думи и по обичайния път, действайте мълчаливо. Призовете нас на помощ. Учете се да действате съвместно. Тъй като именно те, нашите и вашите врагове и техните помощници предизвикват чувството на безпомощност и слабост на духа, за да уязвят по-болезнено с това. Не се поддавайте. Приложете ритъма и помнете, че вашите усилия няма да останат без последствия. И мълчейки може много да се доведе до съзнанието на най-дебелокожия човек и много може да се каже. А съратниците и помощниците на тъмните продължават да действат по предишното направление, прилагайки нови хитрини, целта на които е да уязвят, помрачат и нанесат вреда. Това именно не допускайте вътрешно, за да останат усилията им безплодни. Вдигнете с твърда ръка копието над вредящите и вече не я отпускате.

1972 г. 132. (Гуру). Приемайки в щита стрелите на противниците на Светлината не допускайте те да успеят да ви засегнат покрай щита, причинявайки ви болка. Огненият щит на психическата енергия е непробиваем, ако се държи с

твърда ръка. Стрелата може да се върне и да порази изпратилия я. Възвратният удар е неизбежен. Главното е да не желаете зло на вредящите, тъй като и без вас те ще навлекат следствията на своите действия сами на себе си. Дори може да ги съжалите.

1972 г. 133. (9 април). Докато обсебването не е разкрито, обсебителят се чувства в безопасност и може да въздейства на своята жертва. При разкриване обикновено той отстъпва или отслабва своята активност. Докато обкръжаващите приписват странностите и реакциите на обсебения на всичко друго, но не и на обсебването, ръцете на обсебителя са развързани. Но когато лъчът на разбирането осветява действителната причина на тези реакции и неуравновесености, безнаказаността и неуязвимостта на обсебителя свършват и той попада в ползрението на хората, вече можещи да се защитят от него. И отношението към обсебения се променя, съкращават се и възможностите той да се възприема като просто болен или неуравновесен човек, или просто човек с лош характер, от когото всичко това лесно излиза от ръцете. Трябва преди всичко да се открие обсебването, и само тогава може да се защитавате от него. Невъзможно е да се борите с невидима, неопозната, непризната опасност или да се защитите от нея.

1972 г. 134. (М. А. Й.). Стълкновението с тъмните може да обезсили много. Затова срещу тях трябва да се действа съвместно с Владиката, държейки се здраво за Него. Тяхното преимущество пред вас е в това, че вашето око не ги вижда.

1972 г. 135. (Гуру). Празникът Възкресение Христово означава също и това, че възкресението на духа може да засегне вярващите в Него. Сега човешкият дух спи. Но това е отсъденото бъдеще на човечеството и навлизането му в Сатия Юга ще се съпровожда със събуждане на духа.

1972 г. 136. (10 април). Колкото и неблагоприятно да се стича животът, все пак винаги може да усъвършенствате своя апарат на духа и да утвърждавате качествата му. И дори малкото направено в това направление ще бъде полезен напредък, стига да не се стои на място. Застоят предизвиква гниене. Затова всяка сутрин, каквото и да е настроението, може да си давате поне малка задача за усиляване на някое качество. Всички положителни качества са безусловно полезни. И тогава денят, прекаран така, ще се окаже прекаран с полза.

1972 г. 137. (М. А. Й.). Сдържаността е нужно качество. Сдържаността на чувствата, мислите, постъпките и движенията означава сдържането им, тоест контрол или власт над тях. Ако прекарате деня, без да изречете нито една ненужна дума, не допускайки ненужни емоции и мисли, или също такива постъпки и нервни движения, то това ще бъде твърде добра подготовка за по-нататъшната работа над себе си и задълбочаване на полезните действия. Всяка разпуснатост е недопустима, а психическата - особено.

1972 г. 138. (Гуру). Добре е в течение на деня да се помисли също и за другите, как и с какво да им се помогне. Наоколо има толкова мъка и толкова нуждаещи се от помощ, от ободряваща дума и подкрепа. Не само на вас, но и на другите, далечни и близки, е тежко. И някакво добро дело винаги може да се извърши в течение на деня. По този начин отминаващия ден може да се прекара с полза не само за себе си, но и за другите. Следването на Учителя предполага

отвърщане от себе си и личните прояви и предаване себе си на делото за Общото Благо.

1972 г. 139. (11 април). Набелязвайки утвърждаването на определено качество за дадения ден, трябва преди заспиване да се провери как е било изпълнено решението. Ако лошо, набелязаното да се повтори, ако добре, да се набележи ново. Самата проверка е нужна, иначе добрите намерения остават неосъществени и се забравят в суматохата на живота.

1972 г. 140. (М. А. Й.). Да се създаде привичка всекидневно да се утвърждават качества ще бъде победа на духа над рутината. Рутината убива най-добрите стремежи. Нишката на Ариадна няма да се задържи в ръцете, ако не се победи суетата на всекидневието. С това е и силна очевидността, че, намирайки се пред очите, закрива сияещия хоризонт на бъдещето.

1972 г. 141. (Гуру). Лесно е да се забави крачката пред задънена стена, лесно е да се закрие видимостта и да се приемат призраците на Майя за действителност. Но е Указано да се върви по линията на Лъча, тоест да не се забавя ритъмът на крачката и да не се спирате пред нищо, колкото и непроходима да изглежда тази видимост. Тъй като напред се движи и се устремява духът, а за духа действителностите на плътния свят не са прегради, тъй като той принадлежи към света на висшите измерения. Духът не е от този свят и земната триизмерност не е неговото царство.

1972 г. 142. (12 април). Истинският характер на човека се проявява сред жизнените делници върху дреболиите сред бита и всекидневието. Полетът на духа се определя именно в тези условия, а не в моменти на особени подеми. Да полетиш, особено под въздействието на Лъча, не е толкова трудно, но човек не е в състояние дълго да се удържи в полет и да пребивава на тази височина. И тъй, всекидневието служи като мерило за достиженията, когато в ежедневието се закаляват качествата на духа и се утвърждава пътят. За човека съдим по това какъв е той в обикновения живот. Ето защо често човекът, извършил някаква героична постъпка, в обикновения живот може да не се окаже на висота и да не се вмести в представата за герой.

1972 г. 143. (М. А. Й.). Стоманената верига не е по-здрава от своето най-слабо звено. Така също и човекът. Затова е нужно хармонично развитие на всички качества на духа или симфония от качества. И ако всички са добри, а едно силно куца, то куцащото няма да позволи да се напредва успешно, докато не бъде отстранено. Петната върху аурата са много опасни.

1972 г. 144. (Гуру). “Ако Ти Си Син Божий, Слез от кръста”. “Ако Ти Си действително Учител на Светлината, Направи така, както аз искам”. Каква е разликата между тези две обръщения? И не служат ли те като израз на крайна степен на невежество и самоутвърждаване? Не е ли проявено в тях желание да се преобърне кармата и непризнаване на Закона за причините и следствията? Гримасите на духа са многообразни.

1972 г. 145. (14 април). Ще бъде правилно да се счита, че световното положение е напрегнато. Крайните срокове изискват и крайни мерки. Вашето вътрешно състояние потвърждава, че планетното положение е напрегнато.

1972 г. 146. (М. А. Й.). Различни не зависещи от нас обстоятелства могат да препятстват изпълнението на нашите обещания, но основните течения на събитията, водещи към отсъденото бъдеще, остават не подлежащи на промяна.

1972 г. 147. (Гуру). Може ли някой да спре времето? Може ли някой да лиши човечеството от бъдеще? Може ли някой да лиши човечеството от Светлина? Ако злите поставят прегради, те ще бъдат пометени заедно с препятстващите. Отсъденото трябва да се осъществи и нищо в света няма да спре неговото настъпване.

1972 г. 148. (15 април). Желаните свойства, качества, привички или действия, утвърдени даже един път в течение на един ден, след известно време могат да започнат да се проявяват сами по себе си, без особени напомняния. Това е след едnodневен опит нещо да се утвърди в себе си. Същото ще бъде при повторни усилия да се утвърждава в себе си желано качество, поставяйки си ежедневно сутрешна задача.

1972 г. 149. (16 април). Вътрешната съгласуваност или хармония е едно от най-трудните достижения. Трудна е защото я няма вън, няма я и сред обкръжаващите. И ако някаква степен от нея все пак се осъществява, обкръжението със своята дисхармония я нарушава. И често е непосилна задача тя да бъде установявана в обкръжаващите, тъй като пробитият съд не удържа водата. Забелязали сте неведнъж, че даже близките, получавайки дар от вас, са пропилявали полученото нецелесъобразно. На вътрешното състояние влияе и пространственото неравновесие, въздействието на което е трудно да се неутрализира. Ето защо Казвам, че Бремето на този свят е огромно. И все пак първата задача е, независимо от всичко, да се удържа равновесието, опазвайки се от всякакви въздействия и не допускайки ги вътре. Хората въздействат тежко, особено злите. Но утвърдил се здраво върху Камъка на Вечната Основа на Живота, трябва да устоиш до края.

1972 г. 150. (М. А. Й.). Когато се Дава Указание от Учителя, то трябва да се изпълни. Ако това не се удаде веднага, в първия ден, то трябва да се повтори и да се повтаря дотогава, докато не се вкорени. Така сутрешната самозадача е дадена за прилагането ѝ на практика до края на живота в земно тяло. Това и ще бъде изкачване по стъпалата на Стълбата на Светлината, която има 366 стъпала денем и 366 стъпала нощем. Така към сутрешната дневна задача може да се добави нощната, когато заповедта на волята дава посока на вътрешната същност на човека, когато неговото плътно тяло се намира в състояние на сън. Така напредъкът към далечната цел не се прекъсва и нощем, и денем, но вече усилен два пъти благодарение на добавъчната нощна задача.

1972 г. 151. (Гуру). И какво ще изберем днес за дневна задача? Нима постоянното помнене за Учителя? Задачата не е лека, тъй като още първото съприкосновение с дреболиите от обикновения живот се стреми да го погаси и да накара да се забрави за него. Какво излиза тогава? Излиза, че всяка глупост, дреболия и вещ, не заслужаващи внимание, заемат съзнанието изцяло, а за най-нужното вече не остава място. Подобна несъизмеримост е недопустима. Вече е говорено за съвместните действия с Учителя. А защо да не може, вършейки нещо, да се мисли за Избрания Лик? Или Той е толкова неясен и толкова неоформен, че се разсейва при първия полъх на вятъра? Трябва да се помисли за това и да се

утвърди Ликът, тъй като вълните на течащите събития могат да изместят всичко неутвърдило се здраво.

1972 г. 152. (Гуру). Макар наличието на чувства да облекчава съсредоточаването върху даден предмет или определено лице, все пак трябва да умеете да се съсредоточавате и без това условие. Любимата работа е успешна, но понякога се налага да се работи и над това, към което липсва интерес. С други думи, съсредоточаването трябва да се владее, тъй като дори при наличието на чувства може да има и има силни отвличащи обстоятелства, въздействието на които е необходимо да се преодолее. Така любовта и устрема към Учителя се изпитват при отвличащи обстоятелства.

1972 г. 153. (М. А. Й.). “Във външната тъмнина има плач и скърцане със зъби”. Ето защо е толкова трудно за изтънченото съзнание да живее в условията на обикновения живот. И това трябва да се разбира и да не се отнасят своите преживявания и усещания за сметка на собствените несъвършенства. Такива има. Кой ги няма? И все пак има моменти на облекчение, когато дисхармоничните токове се сменят с хармонични. Това доказва, че не толкова личното неблагополучие, колкото пространственото нарушава хармонията на духа.

1972 г. 154. (18 април). Няма нищо удивително в това, че хората продължават да упорстват в своите заблуждения. Винаги е било така. Но от заблуждение до заблуждение има разлика, а също и при грешките. Заблужденията и грешките на този век могат лесно да доведат до световна катастрофа и гибел на човечеството. Сдържаме “юздата на безумието”, но кога най-после хората ще се опомнят и ще сменят мечовете за плугове. “Мир на Земята и в човеците благоволение” са необходими като спасение. Крайните срокове диктуват и крайни мерки. Но човешкият дух мълчи.

1972 г. 155. (М. А. Й.). Даже е интересно - колко пъти трябва да се повтори сутрешната задача, за да бъде изпълнена тя успешно. И в какво е причината за неуспеха? Няма да е лошо да се помисли за това. Не е ли в това, че устремът не е пълнострунен, а желанието не е силно. Така че правилната оценка на самия себе си се дава от опита. И тогава вече може да се осъзнае, че темпът на придвижване и реализацията на достиженията се утвърждават само с действия, съзвучни на устрема.

1972 г. 156. (Гуру). Целта на еволюцията на човека е творчеството. Изпълнявайки Космическата Повеля човечеството твори. При това това творчество е толкова широко и многообразно, че е почти невъзможно да бъде обхванато във всичките му форми. И все пак висша форма на човешко творчество остава изкуството. То отваря пътищата към Висшите Светове и то издига духа на висшите стъпала на усъвършенстването. Казано е ясно и изчерпателно: “Чрез изкуството имате Светлина”.

1972 г. 157. (19 април). Нито едно усилие не остава без следствия. Затова повтаряйки ги безброй пъти може да се постигне успех. Отдавна е Казано, че полагащият усилие придобива “Царството Божие”, тоест влиза в Общуване с Висшия Свят. Това е особено трудно сега, когато планетното равновесие е достигнало до крайни предели. С това се обяснява невероятната трудност да се установява далечен контакт. Но няма да прекратим усилията. Участиа на

отпадналите, победени от това страшно противодействие и оставили оръжието, е незавидна.

1972 г. 158. (М. А. Й.). Ловът заради удоволствието да се убива е отживелица от дивачеството. В бъдеще той изобщо ще бъде забранен, а животните и птиците – помилвани. Заради храна и поради нужда може някак да намери оправдание за убийството, но заради развлечение – никога. Разбира се, трябва съзнанието да се прероди, а този процес е бавен. Често вместо прераждане то се изражда, тоест инволюира. Едни съзнания вървят нагоре, други надолу. Вървящите надолу са много. Това са обречени души, ако не намерят сили в себе си отново да се вдигнат. Сияйната Обител на Светлината и тъмната бездна на падението са отворени за влизащите и слизащите духове.

1972 г. 159. (Гуру). Биполярното зрение позволява да се виждат двата полюса на наблюдаваните явления и да се постъпва съответно. Тъмният полюс на явлениято следва светлия като сянката зад движещия се предмет. Двата са свързани от Закона за противоположностите. Светлото съзнание избира положителната страна на нещата и я укрепва, тъмното – отрицателната и я усилва. По този начин най-добрите начинания, постановления и учредености в тъмната ръка се обръщат откъм своята сенчеста страна. Това е много характерно за края на Кали Юга. Сатия Юга, Югата на Светлината ще прекрати беззаконието. И крайното рушене на тъмнината ще бъде огромно.

1972 г. 160. (20 април). Видените в момента на събуждането клонки, покрити с грозде и изчезнали с отварянето на очите показва, че преметите на Тънкия Свят в своя вид са твърде реални, имат окраска и форма и малко се отличават по външност от предметите на плътния свят. Само че те нямат обичайната плътност и пълно тегло и са неуловими за обикновеното земно зрение. Реалността на Тънкия Свят за развъплътените е също толкова очевидна, както плътната – за въплътените. Не нещо мъгливо и разлято, а ярък, цветист свят, още по-впечатляващ от земния. Ето за това и трябва да се готвите при прехода на Великите Граници. Сънищата не дават пълна представа за този свят, тъй като са твърде неустойчиви. Но понякога и те произвеждат твърде силно впечатление на сънуващия. Всичко, което човек вижда на Земята, е запечатано в Тънкия Свят, плюс собствените тънки форми на този Свят, не запечатани в плътния свят. Там човек обикновено вижда това, към което са устремени неговото съзнание и мисли, и което е съзвучно с обкръжаващия го вътрешен свят, и което вижда през своята аура. Разширеното съзнание, устремено към прекрасното, вижда прекрасен разширен свят. Предел на виждане са собствените мисли, само те и ограничават хоризонта на видимост. Сам по себе си Надземният Свят е безпределен.

1972 г. 161. (М. А. Й.). Ще продължим упражнението със сутрешните задачи за деня. Постепенно при повторемост и упоритост може да се постигне толкова много. Стига само да не се отстъпи при неуспех и въобще да не се изпусне от погледа и да не се забрави за даваната възможност. Задачите могат да бъдат твърде разнообразни. Но е по-добре отначало да не се разхвърляте, а да се борите за резултати в едно нещо, ако то е достатъчно целесъобразно и целеустремено. Голямата задача ще изисква и големи усилия. Ако например постигнете успех в утвърждаването на непрекъснатото Предстоене, нима това не е достижение! И нима смисълът на цялото дадено въплъщение няма да бъде увенчан с него.

1972 г. 162. (Гуру). От астралните емоции и чувства не трябва да се изисква (очаква) постоянство, тъй като самата същност на астрала се заключава в постоянната смяна на неговите усещания. Затова са толкова неустойчиви човешките настроения и чувства. Астралът може да оцвети с привлекателност най-непривлекателното явление. И астралът може да замени най-яркото чувство с противоположното. Оттук са и толкова увлечения и толкова разочарования на хората един от друг. Всичко основано на личните чувства на астрала е нездраво. Затова, наблюдавайки в хората приливите и отливите на астралните чувства, трябва да се запазва пълно спокойствие и да не се допуска те да го засягат и да влияят. Умението да не се поддавате на чуждите настроения от подобен род се постига с опита.

1972 г. 163. (21 април). Докосването до Висшето освобождава духа от низшите притегляния. Как да се утвърдите в най-нужното? С помнене за него. Мисълта за Владиката никога не остава без следствия. Ако мисълта за обикновените хора съединява с тях, то как ли обединяват с Учителя невидимите нишки на мисълта за Него. Мисълта е обединител с това, към което е устремена. Мислете за това, с какво или с кого влизате в допир с мисълта (тоест свързвате се чрез магнитната сила на мисълта). Празните и безцелни мисли са недопустими.

1972 г. 164. Ако ще се наложи да се отговаря за всяка мисъл, то каква ли е нейната сила! И все пак отговорността за мисълта не се осъзнава. Но не може безнаказано да се отрича това, което съществува. А мисълта е „проява на истинско щастие“, ако е осъзната нейната мощ. Ролята на мисълта като реален фактор от живота, като реална енергия се отрича, макар че всички мислят. Именно отричането позволява опитите да се избяга от отговорност. Отричането на действителността довежда до духовна слепота, но не освобождава от отговорност. От това, че някога хората са си представяли Земята плоска, тя не е престанала да бъде кълбо. Така че всяко изкривяване на действителността няма основа под себе си и не довежда до знание.

1972 г. 165. (М. А. Й.). Изучаването и постигането на обкръжаващия човека свят може през цялото време да се задълбочава, но никога не може да бъде изчерпано докрай, тъй като зад него стои Безпределността. По този начин едни и същи явления може да се изучават безкрайно, постоянно задълбочавайки знанието, но да се постигнат те в цялата всеобхватност на тяхната съкровена същност е невъзможно. Човекът, еволюирайки, през цялото време разкрива все нови и нови аспекти на Мирозданието, обогатявайки и разширявайки съзнанието си. Няма край на познанието за света. Стъпалата на познание на Космоса водят в Безпределността и се губят в нея.

1972 г. 166. (Гуру). Бездънната същност на всяко явление от живота неизменно довежда любознателния ум пред вратите на Безпределността. И тук започва истинското познаване, тъй като само признаването на Безпределността довежда до правилно разбиране на битието. Материята е вечна и животът е вечен, и формулата на научното знание утвърждава правилото, че „нищо в природата не изчезва и не се ражда отново“, сменяйки единствено само външните форми на своето изразяване.

1972 г. 167. (22 април). Висша задача на Майката на Агни Йога беше да прояви висша съгласуваност на планетата. Тази съгласуваност е двойствена -

вътрешна и външна, с Йерархията на Светлината. Вътрешната съгласуваност означава хармонично състояние и взаимодействие на всички проводници на духа помежду им, външната преди всичко с Владиката и с всичките Седем. Някакво подобие на такава съгласуваност трябва да проявява и ученикът. Колко тя не е проста може да се съди по това колко трудно е да се поддържа съгласуването с Учителя даже по време на Общуване, без да говорим вече за останалото време. Толкова отвличащо има наоколо. Пространственото равновесие е достигнало своя апогей. Наситени с несъгласуваност са и човешките съзнания. Затова е невероятно трудно да се удържа равновесието. Ние го Удържаме. Помогнете и вие. Да Ни се помогне не е самонадеяност, не е гордост, а действително явление, когато ученикът помага да се раздели непосилното Бреме на този свят, приемайки част от него върху себе си. От това понякога ви е така непоносимо тежко. Но и задачата на това Дело е велика. Ако осъзнаете, че вашето тежко състояние не е от самите вас, а от това, че разделяте тежестта на Бремето, то това съзнание дава огромна сила да се издържи всичко. Разделящият радостта и мъката с Учителя на Светлината е на правилния път. Това е и пътят на подвига.

1972 г. 168. (М. А. Й.). Общуването с Учителя на Светлината също представлява известна съгласуваност - и вътрешна, и външна. Без вътрешната външната е невъзможна. Значи на вътрешното състояние на съгласуваността трябва да се обърне особено внимание. Равновесието и спокойствието са близки роднини на съгласуваността. Ще се стремим да ги удържим, доколкото е възможно, за да проявим толкова нужната съгласуваност на духа.

1972 г. 169. (Гуру). Успехът на Общуването се предшества от настройване арфата на духа в определена тоналност. Съответстващите форми на обръщането способстват за пълнотата на Общуването. Всеки ги установява сам, без да върви по чужд коловоз. В това отношение духът е свободен да прояви своя собствен избор. Цени се своеобразието и непосредствеността. Повтарянето на чуждите молитви не е толкова действено, колкото неподражаемостта и своеобразието на собствените.

1972 г. 170. (23 април). „И ще ви възнесат, и ще ви унизят“, но това са само знаци по Пътя. И не толкова за вас, колкото за тях, възвисяващите и унизяващите, тяхното отношение към вас има решаващо значение, тъй като зад вас Стоя Аз и, отхвърляйки или приемайки вас, отхвърлят или приемат Мен. Вашите и Моите врагове са врагове на Светлината, а съзнанията, стремящи се към полюса на Светлината, са приятели и сътрудници. Така и ще преминете през живота, внасяйки меча, разделящ „овците от козлите“. И знайте, че вдигащите ръка срещу вас я вдигат срещу Мен. Затова не може да има равнодушно и безразлично отношение към Моите. Всеки, без да подозира, проявява своята същност и определя своето бъдеще. А за тях, въставащите срещу вас, може само да се съжaliaва, тъй като тяхната участ е незавидна.

1972 г. 171. (М. А. Й.). За духа всичко е сега и тук, тъй като триизмерността и времето са атрибути на плътния свят. Истинската любов не е свързана с тези окови и затова се проявява над тях. Така също и близостта до Владиката и до нас. Отдавнашните връзки и отдавнашната близост, и отдавнашните чувства надживяват и времето, и тялото. И, срещайки приятели и врагове от предишни животи, знайте, че надживява не само любовта, но и

ненавистта. Затова във всяко поредно възплъщение обикновено се приближават стари приятели и стари врагове. Повече от половината от всички земни срещи са от миналото. Нишките на кармата не се прекъсват от времето и го надживяват.

1972 г. 172. (Гуру). Астралните емоции имат власт над съзнанието само в момента, когато се преживяват. Минава време, те затихват и се сменят с нови. За човека е щастие, че се забравя всичко, даже най-тежката мъка. Астралът не издържа еднообразието и монотонността, тъй като неговата същност е в постоянната смяна на неговите усещания. Затова може да не им се придава особено значение и да не си позволявате да попадате под тяхна власт. Когато се отхвърля астралната обвивка, човек се освобождава от властта на астрала, не преставайки да бъде самия себе си и да осъзнава самия себе си като не загубил своя „Аз“.

1972 г. 173. (24 април). Можете непрестанно да се усъвършенствате в задълбочаването и разширяването на постоянното Предстоене, докато то не заеме цялата авансцена на съзнанието. Половинчатостта тук е непригодна. Именно изисква се пълнота на отдаването на своето съзнание на Учителя на Светлината. Тогава и житейските удари, и житейските бури вече няма да имат обичайната власт над човека. Можете да преживявате остро, да кажем, загубата на имущество или предателството на приятел, или други някакви несгоди, но ако се разбере, че няма нищо свое лично принадлежащо, че с каквото сме дошли в този свят, с него и ще си отидем, ако се знае, че предателството не отминава даже Великите Духове, ако се осъзнае, че несгодите и ударите на съдбата са преходни и временни явления, то и отношението към всичко това може да се измени коренно. Мъдростта счита земния живот на човека за илюзия на Майя. Истинската родина на духа не е тук, а там, в Царството, което не е от този свят.

1972 г. 174. (М. А. Й.). Обединяването в духа винаги се осъществява независимо от плътните условия и обикновено въпреки тях. Двата свята, онзи и този, са свързани неразривно. Но първият е закрит от втория. Плътния свят, в който живее възплътеният, представлява настоящето, докато в Тънкия Свят се съдържат и настоящето, и миналото, и бъдещето в неговия потенциал. А във Висшите Сфери на Надземния Свят - даже проекцията на еволюцията на земния свят. По такъв начин Тънкият Свят е много по-широк от плътния свят и по-богат от него по съдържание. Красотата на Тънкия Свят превъзхожда земната и неговите възможности са безгранични. В Света, където всичко се движи от мисълта, твори мисълта. И можете да си представите неограничеността на творчеството на разширения и освободен от тялото и земните притегляния дух. Царството на Светлината, което не е то този свят, е приготвено за духа, разбиващ земните вериги.

1972 г. 175. (Гуру). Грижата е също и за това, как да се пренесе Чашата неразплискана. Поетът казва: „Празна е златната чаша“. Да, именно „празна“ за разплискалите я. И добавя правилно, че „напитката в нея е мечта“ и че „тя не е наша“. И напитката е мечта и тя не е наша, ако е изпълнена с Майя, ако действителността не съставлява същността на напитката. Но ако животът на съзнанието се изгражда върху Основите и Учителят на Светлината Заема в него първо място, то това вече не е илюзия, не е измама на земните сънища, а действителност на двата свята. Тъй като този, който изгражда своето временно земно пребиваване в тяло върху Камъка на Вечната Основа на Живота, той се

приобщава към огнената действителност на Висшия Свят и пребивава в нея, носейки своята Чаша неразплискана и в този, и в другия свят.

1972 г. 176. (25 април). По-лесно да се отхвърлят вредните, нечисти или негодни мисли, отколкото обикновените житейски, пречещи на съсредоточаването. Първите се отхвърлят благодарение на тяхната явна вреда, но вторите, изискващи внимание и разрешаване, прилепват здраво и пречат. Затова за пълнота на Общуването е полезно да бъде усвоена процедурата, довеждаща до известна настройка на съзнанието за контакт. Отшелниците-йоги са избавени от това нахлуване на всичко дребно житейско в тяхното обкръжение. Поради същата тази причина се основават и създават Ашрами, където не се допуска еснафската, житейска суета. Те са настоятелно нужни даже в Тънкия Свят, за да се оградят неговите обитатели от нахлуване на всичко пречещо на духа да се откъсне от земните привличания и земните преживявания. И в плътния свят цитаделата на духа грижливо се охранява от земната суета. Тази задача не е лека, тъй като обикновените условия принуждават човека да влиза в допир с много нежелателни явления и хора. Това може да се нарече изпитание за освобождаване на съзнанието от въздействието на земния нагар. Трябва да се установи своята власт над глутницата на обичайните мисли, държейки ги под контрол и не допускайки да овладяват цялото поле на мисленето. Мисълта за Учителя на Светлината е подобна на огнен щит.

1972 г. 177. (М. А. Й.). Знаете колко нищожни са дребните суетливи мисли, знаете колко разрушителна е изобщо суетливостта, знаете бързопреходната ѝ природа и все пак понякога ѝ се поддавате. Не е ли затова, че се забравя за най-нужното и то се измества на втори план? Нужно е постоянно да си твърдите за преходността и бързотечността на текущия час и нерушимостта на основата, Владиката е с нас винаги, стига само постоянният прибой на вълните на житейското море да не пречи на това.

1972 г. 178. (Гуру). С ритъма на повтаряне на свещените възвания се прогонва натиска на житейските, суетни и дребни мисли, закриващи яснотата на далечния хоризонт. По-добре е такава повтораемост, отколкото потапяне в еснафското бласто. Не са важни думите на възванията или обръщенията. Като такива могат да се вземат най-близките, звучащи на сърцето, но е важно те да се повтарят, докато не се разсее отровната мъгла на страничните въздействия или окиса на собствените, дребножитейски и вредни мисли.

1972 г. 179. (26 април). Ревностният ученик мисли за достиженията. Той преминава суровата школа на ученичеството в живота. Исква да постигне много. Но никакви упражнения, никакви пости, никакви молитви и даже труд няма да го придвижат към желаната цел така бързо, както простата любов към Този, Който е Призовал. Наистина е така: с любов всичко се постига. Може ли да се развива това чувство? Може. Грижата за градината и поливането служат като свидетелство за това. И дори градината трябва да се обича. Хората често обичат недостойни индивиди, намирайки в тях нещо, заради което ги обичат. Съзнателните усилия да се развива в себе си чувството на любов към Висшия Облик не могат да не дадат резултати. Дадено е толкова много. И като резултат от признателността за всичко любовта може да се усили, ако се помисли за това. Не сте напуснати не сте оставени, тъй като сте обкръжени с Любов. И ако се налага да боледувате или да

търпите жизнени несгоди, то това се случва не поради недостатък на Любов от страна на Учителя, а защото всички, даже близките са и боледували, и страдали, и получавали удари от съдбата. Неведоми са пътищата на Висшата Воля. Но любовта преодолява и побеждава всичко. Можете грижливо, пламенно и устремено да отглеждате това чувство към Учителя и над временността на плътните условия. Любовта е победителка на смъртта. Отдавна е Казано, че трябва да се заобича с цялото сърце, с всички помисли и с цялата сила. Научете се да обичате, ако искате да достигнете.

1972 г. 180. (М. А. Й.). Отношенията между Учителя и ученика се изграждат в тона на любовта. И тогава постоянното Предстоене става достижимо. Иначе без любов как ще мислите за Него постоянно и ще държите Неговия Образ пред себе си. Невъзможно е да се заставите насила. Но ако има чувство на любов, то мисълта за Любимия ще съпътства всяка крачка. „Напразни са всички търсения в светилищата и книгите, ако в сърцето не гори любов“.

1972 г. 181. (Гуру). Мислите на любов по-бързо от всичко достигат Великото Сърце. Според зова е и Откликът, и Отговорът на Възлюбения. Изглежда просто. Но колко заобиколни пътища избират устремите към Светлината духове, забравяйки за най-краткия. Избират най-трудните и не довеждащи до целта, не разбирайки, че всички техни усилия няма да дадат плодове, ако не са съгрети от пламенната любов към Владиката.

1972 г. 182. (27 април). Орбитата на привличане на съзнанието в сферата на едни или други явления се установява от мисълта за тях. Мостът на връзката се установява с мисълта. По него вървят постъпленията от явления на избраната сфера, привличани от магнетизма на мисълта. Пребиваването в едни или други сфери се обуславя от мисълта. С мисъл се създава и плътното, и тънкото обкръжение. Хората могат да живеят в едно жилище или даже в една стая, но невидимите сфери, които ги обкръжават, могат да бъдат напълно различни. Човекът е магнит, силата на който действа постоянно. Сферата на мисълта, създадена от човека, го съпровожда на Земята и в Световете. Особено силни са постоянните, упорити, привични мисли, наситени с еманациите на сърцето. Мисълта може да стане толкова силна, че човекът вече да не е в състояние да се освободи от нея. За чистите и светли мисли не се налага да се тревожим - техният магнетизъм влече нагоре. Но нечистите, тъмни, зли мисли увеличат мощно човека във водовъртежа на своя кръговрат. И горко на техния породител. И ако злият се стреми да въвлече друг човек във вихровите водовъртежи на своите недобри мисли, трябва да се съберат всички сили, за да не зазвучите в унисон с тях и да не се въвлечете в техните пагубни сфери, завличащи в бездната. И ако устоите в Светлината без да се заразите от злобата на злодея, обратният удар, получаван от него по този път, ще бъде пропорционален на силата на мисълта. Така всеки - и добрият, и злият получава според заслугите си: първият – добро, вторият – зло. Реакцията на благите светли мисли е благотелна, но на недобрите мисли е разрушителна.

1972 г. 183. (М. А. Й.). Постоянството на устрема неизменно довежда до целта, колкото и далечна да е тя и колкото и недостижима да изглежда. Малцина могат да се похвалят с това качество. Човешките стремежи не са устойчиви и не са монолитни. Обикновено има устойчивост в стремежите към лични егоистични

цели. Но личността е временно явление, също толкова временни и кратки са и нейните стремежи към земни цели. Само Безсмъртната Индивидуалност може да обхване непреходното и да го утвърди в Чашата. Затова „не си събирайте“ лични съкровища на Земята, където ръжда и леност ги унищожават и където не можете да ги вземете със себе си по далечния път, но си събирайте съкровища на небесата, тоест в своята Чаша, която е неунищожима от времето и смъртта на тялото и вашите придобивки ще останат с вас завинаги.

1972 г. 184. (Гуру). Възможно е с мисъл да се докоснете до аурата и орбитата на мислите на всеки човек - и на въплътения на Земята, и на развъплътения. При постоянство на докосванията се утвърждава неразривна връзка. Възможно е да се свържете здраво с избрания Дух или с други хора. И техните аури и орбитите на техните мисли ще ви въздействат поред силата и характера на връзката. Магнетизмът на мислите е огромен. Така всеки човек твори сам своето психическо обкръжение, което може да бъде проектирано в далечното бъдеще - сякаш напред се хвърлят далечни котви. Всеки сам е творец и ковач на своето собствено бъдеще, на своята съдба, на своето нещастие или щастие.

1972 г. 185. (28 април). Правилно считате, че страданията, болките и трудностите на живота ще послужат само от полза за израстването на духа. Не е лесно да се приеме това положение в живота, тъй като на всеки му се иска спокойствие. Но само обременените от живота и носещите непосилния товар достигат до Нас по-бързо от всички. Стига само да се научите да разбирате това и да се стараете да извлечете полезен урок от поредното натоварване с противни обстоятелства. Така можете да достигнете до състоянието да желаете още по-голямо натоварване като знаете, че това е и най-краткият път. И каква е ползата от това да се преживее безгрижно и в благополучие, ако това не дава нищо, освен опасност от застой. При освобождаване от властта на обстоятелствата над съзнанието духът получава крила, а обстоятелствата остават долу. И земното няма да съпровожда в Надземното духа, отхвърлил земните вериги и очистен чрез страданието и мъката. Всеки ученик мечтае за свобода на духа, но не всеки е готов да плати радостно за освобождението. Поставете Мен над всичко в своето съзнание и в сърцето, поставете Ме толкова високо, че земният нагар да не докосва Сребърната Нишка, а докоснал се, да не ви направи слепи и глухи за това, което е най-важно и най-високо от всичко.

1972 г. 186. (М. А. Й.). Разберете страданията на тялото и духа като явления, даващи възможност за по-скорошно сближаване с Учителя на Светлината. Всички възхождащи устремено са носили своя кръст на страданията. И на тях, а не на пребиваващите в благополучие се Изпраща Лъчът. Тогава може ли да се оплаквате от даваните от Кармата възможности, ако друг път за възход няма! Затова твърдото и мъжествено приемане на тежестите на живота и спокойствието и безстрашието пред тях ще бъдат огнените свидетелства за готовността на духа да възприема плодотворно Лъча. Благо на разбрания смисъл и значението на обременяването с обстоятелства.

1972 г. 187. (Гуру). Избраният най-трудното достига по-бързо. Защо трябва да се страхувате от трудностите, когато те не са нищо друго, освен давани ускорени възможности? Духът се изтънчва неописуемо от страданията и болките. И как можете да разберете чуждите страдания, ако сами не ги изпитате? И как

може да помагате на хората без да притежавате такова разбиране? Всичко живо преминава през страдания и достига чрез тях, даже отсеченото дърво. Дървото може да бъде отсечено и унищожено, но животът, съдържащ се в него, не може да бъде унищожен. И птицата, и животното могат да бъдат убити, но не искрата на живота, дала им живот. Умрели са всички животни и растения, живели някога на Земята, но животът не е умрял и продължава да еволюира, оживявайки и одухотворявайки все нови и нови форми, по-свършени от тези, които са ги предшестващи.

1972 г. 188. (29 април). Духът преминава през противодействащите препятствия като кораб през вълните, разрязвайки ги. Те не могат нито да го унищожат, нито да го съкрушат, тъй като духът е нерушим, вечен и неуязвим. Обвивките са уязвими, но духът е над тях. Вълните не са страшни за кораба, ако той е управляван от твърда ръка, но без кормилото и управлението трябва ще загине. Така също и обвивките на духа могат да пострадат ако той трепне или се смути в борбата със стихии и вълните на външните въздействия. Стълбата на Йерархията на Светлината е непоколебима. Непоколебимостта е качество на духовете, стоящи върху нея. Ще устоите, държейки се здраво за нея. Основите са непоколебими. „Не считайте отстъпката пред лукавите ръце за ущърб на духа“. Всички са били гонени, преследвани и угнетявани. Но вълните на относителните явления на плътния свят само са омили, очистили и укрепили вървящите след Мен и с Мен. Да се разбере нерушимостта на духа - значи да се победи. На тези, които са с Мен, е обещан вечен живот на духа. А вие се научете в отговор на нападките, притесненията и клеветите на злобата да запазвате равновесие на духа. И да отговорите и да се защитавате и даже ответен удар може да нанесете единствено само тогава, когато е запазено пълно равновесие и спокойствие. Иначе мълчете, тъй като отговаряйки при загубено равновесие ще си причините остро и чувствително нараняваща вреда, защото при загуба на равновесие сте беззащитни пред враговете. Ответната стрела се изпраща с усмивка, тоест със съзнание, което е непомрачено от астрални емоции и в неравновесие, иначе само мълчанието е оправдано. Вярно, допуска се възмущение на духа, но то износва обвивката. Но даже и възмущението на духа е разрушително при загуба на равновесие и не дава желаните следствия. Кажете спокойно каквото трябва да кажете на вашите противници, на изпълнителите на тъмните внушения и ако все пак не послушат, обратния кармичен удар е неизбежен. И помнете, че аз Съм зад вас в стълкновението с тъмнината. Равновесието е такава непреодолима мощна сила, че е ненужен и обратния удар, тъй като никой няма да устои против равновесието.

1972 г. 189. Ето, сами виждате как нападките на враговете и външния ущърб, нанасян от тях, служат за израстване на духа, как те задълбочават опита и донасят практически знания, умножавайки с това силите на духа. Но нито един опит, нито едно нападение не преминават без полза, ако е удържано Единението с Мен. А те, тъмните спътници, могат само да бъдат съжалявани, тъй като събират горещи въглени над главите си. Нищо не придвижва духа така, както даваните от живота уроци, ако е запазено съзнателното отношение към тях. Колко неописуемо обогатяват съзнанието те! При това някои уроци преминават условно, под знак, облекчавайки положението. Нека да бъдем още по-близо, толкова близо, че врагът да не се промъкне.

1972 г. 190. (М. А. Й.). Колкото по-бързо е напредването на духа, толкова повече са насрещните удари. В това се проявява противодействието на средата. Както горе, така и долу - законите са еднакви. На бързо летящия самолет силно противодейства въздушната стихия. Няма да се смущаваме от това, още повече да се опечаляваме или да тъгуваме. За какво да тъгуваме, когато цялото бъдеще е пред нас, а също и Надземния Свят с всичките му неизчерпаеми възможности. Нека краткостта на земното съществуване да не затъмни продължителността на пребиваването във Висшите Светове. Толкова много зависи от осъзнаването на бъдещето, отсъдено на човека. Но болшинството хора не виждат нищо извън пределите на малкото петаче пред очите, ограничавайки се силно в нищожен кръг. Съзнанието, опряло се на мисълта в границите на малкия кръг, няма да излезе извън неговите предели.

1972 г. 191. (Гуру). Земната свобода не може да се сравни с надземната свобода. Добре е дълбоко да се разбере земната несвобода с всички ограничения на тялото и немоцта на плътта. Човекът, роден в тъмница и никога не излизал от нея, не познава просторите и красотата на света извън тъмницата. Така и еснафът, не осъзнаващ величието и безпределността на Висшите Светове, никога няма да разбере в каква тъмница е затворен неговият дух. И той ще носи своето тежко тяло, подложено на всевъзможни недъзи и болести, без да подозира за лекотата, подвижността и способността за полети на своето тънко тяло. И изпълнявайки земните задължения по отношение на своето физическо тяло, към обкръжаващите и към всичко, за което задължава животът на Земята, той няма да постигне същността на надземната свобода, когато вече няма да е нужно нито жилище, нито храна, нито обичайното облекло, нито паспорти, нито автомобили, за да се придвижва неговото тленно тяло. Добре е да се изучи добре и отрано да се осъзнае неизбежното пребиваване в Надземния Свят, очакващо всеки човек, за да се влезе в този чудесен свят въоръжен със знания за неговите възможности и закони.

1972 г. 192. (30 април). Да, разбира се, никой няма да избегне следствията на своите постъпки, действия и мисли. Те се утаяват върху аурата и остават в нея. И нанасящият рана на другия я нанася преди всичко на себе си. Оттук и толкова нещастия, страдания и мъка, тъй като се налага да се плаща. Не разбират това. Ако можеха да разберат, биха станали по-добри. И кой ще поиска съзнателно да застане под каменен дъжд! Убиването с камъни може да бъде и физическо, и психическо. Трудно е да се каже кое е по-леко, тъй като след първото настъпва смърт на тялото, а второто може да бъде много продължително. Всичко, което върши човек, може да се разглежда като носещо следствия. Затова е добре човек да бъде внимателен и предпазлив към всичко, което върши.

1972 г. 193. (М. А. Й.). Безотговорността се поражда от невежеството. Ако знаеха, биха постъпили по съвсем различен начин. Отричането е от същото това гнездо. “Не вярвам и не искам нищо да знам” - възкликва невежият и приема върху себе си пороя на кармата, тъй като не може да се отрича това, което съществува. Утвърждаването на несъмненото е Светлина, отричането – тъмнина. Едни, не много, живеят в Светлина, други, и те са болшинство – в тъмнина. Двете сфери, на Светлината и на тъмнината, са магнитни. И със своята мисъл мислителят обрича себе си на тъмнината или на Светлината.

1972 г. 194. (Гуру). Невидимият за телесното зрение Свят съществува. Налага се да влизате в съприкосновение с него на всяка крачка. Мисълта и светът на мислите на всеки човек вече се отнасят към областта на невидимото. Но все пак кой ще отрича мисълта! Тя съществува и поражда безброй форми. И тези форми изпълват Света, невидим за окото. Но ясновиждащият може да ги вижда. Ще дойде време и ще бъдат създадени апарати фиксиращи формите, творими от мисълта. И тогава несъмненото ще навлезе в живота на равни права с формите от плътния свят, макар и на по-висока плоскост.

1972 г. 195. (М. А. Й.). Никакво човешко твърдение, нито едно положение, даже взето от Учението на Живота, не може да бъде пълно и изчерпателно. Затова в Учението не се дават изчерпателни формули. Причините за това са две: първата е, че всяко явление в края на краищата се докосва до Безпределността и не може да бъде обхванато от съзнанието, втората е, че трябва да се остави място и за собствените мисли, за да може съзнанието да расте и да се разширява не с чужда помощ, а чрез своето собствено мислене. Пълнотата на разбиране на явленията зависи от съвместяването на противоположностите, тоест от биполарното зрение. Мъдрият не се радва и не тъгува твърде много, тъй като знае, че няма нещастие без щастие и мъка без радост, и че Законът за противоположностите на явленията уравновесява двата полюса. И най-горещата и бурна земна любов обикновено свършва с равнодушие, скука и даже с неприязън. Затова мъдростта се отказва от двойствеността на астралните чувства и преживявания. Истинската любов, истинската преданост и огненият устрем вече не подлежат на замяна със своите противоположности, тъй като те са от духа и са извънвременни. Неустойчивостта и преходността на астралните емоции се изключват от взаимоотношенията на Учителя и ученика. Любовта към Учителя е завинаги, предаността – също, както и стремежът към Светлина.

1972 г. 196. (М. А. Й.). Качеството постоянство не е от астрала, а по-високо, така също и истинската любов. Тези огнени качества утвърждават неизменността на срещата с любимите в бъдеще. Няма разлъка, тя е само временна, за да се даде възможност да укрепите тези непреходни чувства. Към когото се устремяваме, с него и ще бъдем. Радостта на Учителя е неотнимаема, ако е циментирана с непреходна любов.

1972 г. 197. (Гуру). Ще оставим всяка неувереност в мощта на магнетизма на духовните притегляния. Те не са от Земята и затова надживяват времето. Да, да, да, желаната среща подлежи да (ще) се сбъдне. Притеглянията на духа не са измерват със земни мерки. Тялото може да умре и умира, но това, което е от духа не умира.

1972 г. 198. (М. А. Й.). Разстоянието между това, което е и което трябва да бъде, е огромно. То може да се обхване само с разширяване на съзнанието. Нищо друго няма да измени положението. Ако това не стане, всички усилия са напразни. Смятат, че изменението на формите ще донесе желаното преображение, но всичко зависи от степента на съзнанието. Много опити имаше да се замени вътрешната несъстоятелност с външни промени, но е нужно човешкият дух да се събуди. Нима ще предпочетат да загинат, вместо да се разделят с невежеството. Дойде, за да спаси света, но Го разпънаха. И отново ще Го разпънат, ако Дойде, както някога. Невидимо Видим е принципът на Пришествието. И мястото на

Пристигането или на Великото Пришествие са човешките сърца. Ще видят, ще разберат и ще приемат само събудилите се със сърцето. Нищо няма да спре осъществяването на Великия План, тъй като всеки има сърце и не умрелите сърца трябва да се събудят. Умрелите, разлагащите се и започналите да смърдят със сърцето няма да възкръснат, тъй като са обречени. Но даже и запалената искра ще се разгори. Великото време носи велики промени в съзнанията на хората.

1972 г. 199. (М. А. Й.). Всичко притежава своя противоположен полюс, своята сенчеста страна. От това усилено се възползват тъмните, за да обърнат всяко благо и добро начинание в зло, тъй като те много се стараят над изкривяването на доброто. Ето защо понякога от доброто се получава лошо. Ако хората вярваха и знаеха, че несметни пълчища на тъмнината неистово се борят срещу всяко светло преобразуване, биха могли да се защитят от тях и да защитят всичко добро. Но не вярват и затова са беззащитни. А тъмните се възползват от това и вредят безнаказано. И много добро става лошо. А тъмните тържествуват и се радват. Например беше казано, че технокрацията е уловка на тъмните. Нима изобретяването на автомобила не е добро? Разбира се, добро е. Но в градовете милиони хора се отравят и увреждат от отработените пари на бензина и вследствие на това гинат от всевъзможни болести, загиват от газовете, вече не в немските душегубки, а по улиците на големите градове. На техните кръстовища регулировчиците на движението трябва вече да стоят с противогази. Не е ли това ярък пример за това как техниката става отровителка, вместо да облекчава и да украсява живота.

1972 г. 200. (Гуру). “Ако Ти Си Син Божи, то Слез от кръста” - това е любимата формула на незнаещите. И даже сега на Учителя на Светлината се предлага да върши много неща, без да се съобразяват нито със Закона на Кармата, нито с другите условия, които допускат или не допускат желаното. Даже и Той невинаги, ненавсякъде и не за всички е Вършил чудеса. Не може да се изисква това, което не се позволява от Закона. Всичко е подчинено на него. Но незнаещите често искат всичко да се извършва според тяхното желание и именно така, както те считат. Но всичко не е толкова просто и леко, както изглежда. И при това сега “чудесата са за жреците”.

1972 г. 201. (3 май). Поразително е да се слуша и вижда, че наоколо има толкова мъка, нещастие и болести. И това е не само наоколо, но и по цялата планета. Текат последни кармични разплащания. Платци са всички. Плащането по предишните сметки означава и освобождение. Човек трябва да влезе в Новия Свят свободен.

1972 г. 202. (М. А. Й.). Циментирането на пространството има голямо значение в нашата работа. Новите идеи трябва да проникнат в човешкото съзнание. Сред масите обикновени хора са пръснати Наши сътрудници. Те изпълват обкръжаващата ги сфера с Учението на Живота. Те мислят по-различно от всички останали. Техните мисли са напълно необикновени и насищайки обкръжаващата ги среда те стават достъпни за хората. За мислите няма бариери. Затова е невъзможно да се спре тяхното разпространение. Напоявайки човешкото съзнание те го подбуждат към действие, но вече в съзвучие с Великия План. Преобразяването на света става възможно именно благодарение на съзнателния процес на циментиране на пространството. Основните енергии се изливат от Твърдината.

1972 г. 203. (Гуру). Често се налага да се повтаря едно и също. Значи изказаното не се е запечатало в мозъка. Повторението изобщо укрепва мислеформата на идеята. Затова е казано да се повтарят Основите. Вихрите помитат неустойчивите мисли. Повторението им позволява да се укрепят. Трябва много мъжество и решимост, за да устоите непоколебими в идеите на Учението на Живота когато всичко се колебае.

1972 г. 204. (4 май). Примирение с кармата се получава при разбиране на нейната неизбежност, когато духът я посреща спокойно и твърдо, запазвайки пълно равновесие. Не е равнодушие и безразличие, а знание. Заплащането по старите сметки се определя от Закона. Значи трябва да се плати. Философът, продаден в робство, възкликва: “Благодаря на Небето - значи мога да заплатя старите дългове”. Мъдрият се радва на тази възможност. Ползата е двойна: и освобождение, и закаляване в огъня на изпитанията. Имунитетът на духа към външните удари се изработва с опита и се съпровожда с огнено брониране. Твърдостта е огнено качество. Ударите се плъзгат по повърхността на кълбото – символа на равновесието, без да проникнат вътре. Равновесието, спокойствието, съдържаността, мълчаливостта са качества, криещи в себе си огромна сила. “Никой няма да устои против равновесието”. Най-злобното нападение ще се разбие в огнения щит. Утвърждаването на тези и всички други качества на духа е придобиване на нетленни, неотнимаеми, безценни съкровища на духа.

1972 г. 205. (М. А. Й.). Придвижването по Пътя не е нищо друго, освен израстване в Светлината. Затова всяка крачка напред е вече полезна. И голямото, и малкото – всичко ще послужи. И малките зрънца могат да дадат огромни следствия. Затова ще подбирате грижливо всичко. Пространствените зърна на Светлината притежават силата на магнит, привличайки към себе си възможностите, заложили в зърното. Съзнателното залагане на зърна ще даде и съответни следствия. Всеки ден съдържа в себе си тези възможности и за посев, и за събиране на пространствената жътва. Ценен е всеки час. Не трябва да се изпуска моментът. Изпуснатото е невъзмемимо.

1972 г. 206. (Гуру). Разбира се, външният живот изисква и време, и внимание, и грижа. Не може да се отклоните. И все пак същността не е в него. Смисълът на земното съществуване не е в това, което обкръжава човека на Земята, а в това, на което то учи. Съзнателното отношение към ставащото наоколо обогатява неизмеримо с натрупвания. Ако само можете да разберете колко ефимерно е случващото се, но колко ценно е това, което то дава на духа! Всичко не е наше. Наши са само натрупванията в Чашата. С това разбиране и може да се върви през живота, не прираствайки с аурата към нищо, което е вън.

1972 г. 207. (5 май). Един път и завинаги приетата в съзнанието мисъл невидимо, нечувано и незабележимо води човека по избраното направление. Но трябва това приемане да бъде необратимо и твърдо. Люшканията и колебанията разрушават пътя. Оттук и толкова недостигащи. Говоря за Основите. От тях не можете да се отклоните. Налага се нееднократно да се повтаря за това, тъй като ако мисълта е неустойчива, всичко се колебае. Светът се възприема през призмата на съзнанието, пречупвайки в нея всичко преминаващо през нея. Когато Ликът на Учителя на Светлината е на първо място в съзнанието, Той Охранява духа от съмнения, люшкания и колебания.

1972 г. 208. (М. А. Й.). В пространството всичко е осъществимо с мисъл. В пространството на мисления свят твори и царства мисълта, а тъй като не съществуват граници и предели на мисленото творчеството, то и възможностите на това творчество са неизчерпаеми. В плътния свят създаденото от човешките ръце е явно реално и видимо. В мисления свят творенията на мисълта са също толкова реални и явни и даже още по-впечатляващи, отколкото предметите на плътния свят са на Земята. Разбира се, мисълта трябва да бъде отчетлива и ясна. Не трепкаща разлята мъглявина, а пълен завършен образ на мисълта. Трябва да се готвите за разбиране на реалността на формите на Надземния Свят, тъй като пребиваването в него е много по-продължително, отколкото на Земята и неговите свойства се различават от тези на земния свят. Например отначало много смущава отсъствието на перспектива, или прозрачността на телата, или възможността предметът да се види едновременно от всички страни, отвътре и отвън, или възможността предметите на Тънкия Свят да се движат с мисъл. Много особености на този Свят трябва да се разберат, изучат и усвоят практически, за да се чувствате в него също така уверено, както на Земята. Това е възможно и това е достъпно бидейки още във физическото тяло. Как? Устремявайки мисленето в това направление. Книгите и животът дават най-богат материал за размишляване.

1972 г. 209. (Гуру). С отсъстващите влизаме в съприкосновение с мисъл. Такова съприкосновение винаги е възможно. И нищо не може да му попречи, освен самия човек и колебанията и неустойчивостта на неговата мисъл. Но мисълта винаги се докосва до обекта на своя устрем. На човека е поверено безценно богатство, но той не умее да се ползва от него и даже не разбира ценността на това, което му е дадено. Даже с простия инструмент трябва да се научите да си служите, толкова повече с мисълта. За могъществото и възможностите на мисълта може да се съди поне по това, че всичко, което е създадено от ръцете на човека, в крайна сметка е създадено от мисълта, тъй като тя лежи в основата на движението на ръцете. Но и без ръце може да се действа с мисъл на мисления план. Всяка мисъл, бидейки същество от мисления свят, въпреки това има определена тенденция или свойство рано или късно да се облича или отлива във форми на плътния свят. Невидимите за земното око тънки форми на мисълта се обличат в плътни, обличат се в материята на плътния свят. И всички творения на човешките ръце не са нищо друго, освен осъществени в плътни форми невидими дотогава мислени форми на Тънкия Свят: невидимите - във видими, тънките в плътни. Огнената енергия, пулсираща в мислената форма, кристализира и се проявява вече на физическия план в предмети и явления вече от плътния свят.

1972 г. 210. (6 май). Обикновено човек толкова повече иска да поучава и води другите, колкото по-малко има право на това. Самоутвърдените наставници и учители не разбират каква тежест и отговорност поемат върху себе си, приемайки ученици. Ако знаеха, биха се въздържали от подканване. Самообявеният наставник си въобразява, че ако чете Учението това само по себе си вече го прави едва ли не съвършен, докато в същото време той в действителност остава предишния. Не по-малка грешка е да се счита, че докосналите се до Учението са някакви особени хора, притежаващи всевъзможни несъществуващи достойнства. Колко удари се налага да се приемат вследствие на това последното заблуждение. Същността на човека, формираща се в течение на много хилядолетия, не може да се измени за

един живот, ако няма особени натрупвания. Затова е по-правилно да познавате човешката природа и да не си въобразявате неща, които не съществуват. “Учението за хората е кратко, но познаването е продължително”.

1972 г. 211. (М. А. Й.). Готовността също трябва да бъде биполярна, тоест готовност както към нещо желано, очаквано нечакано и добро, така и към другото, противоположно на него. При това и в единия, и в другия случай се предполага пълно запазване на равновесието. Оставайки здрави и непоколебими, Основите не се променят от манифестацията на явленията на полюсите. От разбирането на това произтича и спокойствието. Главното е състоянието на съзнанието, тъй като никакви външни събития няма да дадат нищо на човека, съзнанието на който е започнало да се разлага. Казано е кратко и ясно: “Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си загуби”. Бисерът на съзнанието е единственото съкровище, което човек притежава законно в този свят и което той може да удържи и освобождавайки се от тялото.

1972 г. 212. (Гуру). Зрението, слухът, обонянието, осезанието и вкусът са способности, изработени от духа в продължение на много дълго време на неговата еволюция и възплъщението в плътни форми. Затова всяко сетиво е необичайно ценно и изисква грижливо отношение към себе си. Налага се да се борите за здравето състояние на всяко, ако го заплашва заболяване. Вярно е, че всички земни сетива имат свои астрални двойници, но последните действат на надземния план. Обикновеният човек разрушава своите органи на чувствата с условията на своя живот: тежка храна, отровен въздух, алкохол, никотин и така нататък. Йога довежда до укрепване на тялото и поддържане остротата на всички чувства. Грижата за здравето на тялото е задължителна за йога. Чистата храна, вода и въздух са условия, без които е невъзможно да се поддържа здравето.

1972 г. 213. (7 май). За човека реално е само това, което попада в съзнанието, всичко останало не съществува за него. Вътрешният свят на всеки е индивидуален и различен от този на другия. Дъгите на съзнанието могат да не съвпадат напълно. Съзвучието ще се роди при съвпадане на дъгите. Разминаванията могат да бъдат много далечни. Колкото по-широко е съзнанието, толкова повече то вмества чуждите разбирания. За Високия Дух е необходимо слизване надолу, за да се докосне до дъгата на по-ниското съзнание. Често взаимното неразбиране зависи от невъзможността за съвместяване на дъгите. Но Висшият винаги Може да влезе в разбиране с по-малко развитото съзнание. За Великите Духове човешката душа не е тайна. Основните свойства на човешката природа малко се променят даже за векове. Дори в Атлантида са съществували злоба, измама, насилие и погазване законите на природата, без да говорим вече за Вавилон и Рим. Подемите, разцветът и паденията на нациите са вървели в своите периоди. Същността на човешката природа остава все същата и само на границите на Великите Промени пред човечеството се разкриват нови чудесни възможности за преобразяване и на себе си, и на обкръжаващия хората свят.

1972 г. 214. (М. А. Й.). В живота всичко се стече не така, както се очакваше и се рисуваше в мечтите. Ако се даде знание за това какво действително ще се случи във вашия живот през тези години, то импулсът за напредък би бил убит. Обикновено не е полезно да се знае личното бъдеще, тъй като то не съвпада с мечтите. Но двигателят е надеждата, раждаща мечтата. Ако учениците на Христос

са знаели какво очаква човечеството през близките две хиляди години, биха ли намерили сили да говорят за приближаване на Божието Царство? По човешки - не. Ето защо се дава и надеждата, водеща духа все по-високо и по-високо. Чудесното бъдеще на човечеството е неотнимаемо, но то се осъществява съвсем не в такива форми, каквито си представят слушащите за него.

1972 г. 215. (Гуру). А нима е важно дали се е осъществила или не мечтата и надеждата на човека, ако благодарение на тях той е достигнал висока степен в своето развитие. Те са изпълнили своята задача и могат да си отидат. Мавърът си е свършил работата, мавърът може да си отиде. Толкова е приятно да се пребивава в розови блянове. Но животът изисква суров подвиг, без всякакви лични изгоди и преимущества. Всичко лично се отхвърля, тъй като остава неизменна формулата: “Отвърни се от себе си и Ме следвай”.

1972 г. 216. (8 май). Моето Царство, което не е от този свят, трябва да се утвърди в съзнанието на човека в този свят. Трудно е да се съвмести несъвместимото: суетата на живота и еснафските дела, с величието на Безпределността. Но даже и те имат смисъл и значение, тъй като довеждат духа до осъзнаване на тяхната преходност и невъзможността да живее с тях и да се потапя в тях след прехода на Великите Граници. Само с разбиране за преходността на текущия час може да вървите през живота, без да влачите след себе си количката на каторжника, прикован с вериги към земното. Така човек живее на Земята в робство или в свобода от оковите на плътния свят. Разбира се, свободата е в духа. Двама могат да живеят един до друг, изпълнявайки една и съща работа и да бъдат единият свободен, другият роб. Мнозина мечтаят за освобождение. Първата крачка към него ще бъде осъзнаването на ограниченията на тялото - тъмница и робската зависимост на мисленето от външните условия. Даже черупката на аурата е вече ограничена. Трудно е да бъде пробита и да се излезе в Космическия простор. Но осъзнаването на плътните предели вече ще породят стремеж да се излезе извън техните граници. Осъзнаващият своето робство във веригите на плътния свят е по-близко до освобождението от тях, отколкото неосъзнаващият. Осъзналият ще счита смъртта за освобождение и ще се радва на възможностите за надземна свобода. Неосъзналият ще премине в Тънкия Свят с вързани ръце и крака, тъй като каквото вържете на Земята, ще бъде свързано на Небесата, тоест в Тънкия Свят. Целта на живота е самопознанието на човека за свойствата и възможностите на неговия дух, затворени в дълбините му.

1972 г. 217. (М. А. Й.). Земните връзки, омотали човека като паяжина, могат грижливо да се разкъсват една след друга. Самолюбието ще въстава, ще се възмущава и противодейства. И то може и да победи. То изисква своето и иска вещи, колкото може повече вещи и собственост, и пари. Но и на вещите, и на парите може да се намери тяхното законно място, без обременяване на мисълта с алчност. На някои им трябва всичко, но благо на този, на когото нищо не е нужно, който се задоволява с малко и спокойно и мъжествено носи кръста. Всички носят своя кръст - всички боледуват, страдат и често изнемогват под неговата тежест, ослепени от “завесата на съдбата”, не разбирайки защо се налага да преживяват това. Учението помага да се осмисли земното временно пребиваване, посочвайки пътя към света на духовната свобода. Учението отваря вратите за мисълта. Учението дава крила на човека.

1972 г. 218. (Гуру). Мисълта се стреми нагоре, а Земята я дърпа надолу. Ето защо говорим за земни притегляния. Преди смъртта е прието да завещават или предават цялото свое имущество на някого. Защо? За да се освободят от връзките на земната собственост и да преминат в Надземния Свят свободни. Но освен свързаността с вещи има още и психическа свързаност. Тя е по-опасна и от нея е по-трудно да се освободите, отколкото от властта на собствеността. Тя се корени в съзнанието и ако не бъде осъзната е невъзможно да се отхвърли. Суеверието, религиозните крайности, фанатизъм и нетърпимост, всевъзможните заблуждения, лъжливи теории и науки - всичко това свързва мисълта на човека със здрави връзки. Невъзможно е даже да си представите в какви психически окови живее еснафът! Пътят на Йога е път на освобождаване на човека от всички видове робство. Най-трудно от всичко е да се завоюва психическата свобода. Трябва много да помислите и да се потрудите, за да отхвърлите от себе си хилядолетните вериги. Този, Който е Казал: "Аз Съм Пътят, Истината и Живота" е Посочил на хората тясната пътека, водеща в живота. Посочил е пътя към надземната свобода.

1972 г. 219. (9 май). Да се плати с добро за злото е изгодно за платеща. Ако платят за злото със зло, тогава злото остава в аурата на плащащия и го изпълва с тъмнина. Ако с добро, доброто остава в аурата на вършещия добро. Злото и доброто са магнетични, тоест те привличат към аурата на човека съответстващи на тях елементи. Така се образува кармата. Всеки носи кармата в своята аура. И от кармичните притегляния можете да се освободите само възстановявайки нарушеното равновесие, тоест заплащайки сметките. За всяко зло действие извършителят плаща в пълен размер. И ако не виждаме как става заплащането, то това съвсем не значи нищо: сеячи (или вършители) тук - жътвари там и не само в Надземното, но и в следващите животи. Откъде са многото нещастия наоколо, болести и мъка и всевъзможни кармични удари. Нима тези, които вършат зло, смятат да избегнат следствията. Не, няма да ги избегнат. Кармичните следствия на причиненото зло ще бъдат ужасни.

1972 г. 220. (М. А. Й.). Selective capacity (Селективната способност (англ.)) на съзнанието позволява от безкрайното множество явления да се избират близките и съзвучни и по този начин да се утвърждава своята индивидуалност. Изборът е винаги свободен. А тъй като устремът притежава магнитна сила в себе си, то нарастването на съзвучните на духа елементи протича в пълна мярка и в съответствие с него. Именно свободата на избора обезпечава разнообразието на човешките свойства и характер. Би било неуместно ако всички хора бяха еднакви. Природата не търпи еднообразие. На дървото няма дори две еднакви листа. Толкова по-важна е същността на човешките стремежи. Те дават направление на целия живот на човека. Направлението зависи от волята. Затова може да се каже, че съдбата на човека се кове с неговите собствени ръце.

1972 г. 221. (Гуру). Не това, което се случва около човека донася следствия, а това, което се твори в него самия. Всичко външно ще си отиде, а вътрешното ще остане. Вследствие на това се налага да се обръща особено внимание на вътрешното състояние и реакциите на обкръжаващото. Добре е да се научите да се задоволявате с това, което се допуска от кармата. Недоволството помрачава аурата и не дава нищо, освен огорчение. Доволство не означава самоудовлетвореност, а по-скоро примирение с течението на кармата и плащането

по предишните сметки. И тогава ученикът разбира, че царският престол и колибата на бедняка еднакво служат на целта за възход на духа. Учителят Води мъдро и това Ръководство трябва да се приема съзнателно, задоволявайки се с това, което то дава.

1972 г. 222. (10 май). Всеки възприема според размера на своето съзнание и неговата устремна настройка. Съдът не може да вмести повече от своя обем. Грижата е за това всеки да донася съдове и кошници с по-голяма вместимост. Как да се прави това? Според вашия устрем ще ви бъде дадено. Значи трябва да се усилюва устремът. Неговите магнитни свойства позволяват да се привличат нужните елементи. Полезно е привличаните по този начин мисли да се записват. Незаписани, те отново отиват в пространството. Непрекъснати устрем обуславя постоянството на получаването на пространствени мисли. Казано е кратко, ясно и точно: “Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността”. Но как да се устремите, когато пред очите има толкова ненужно и пречещо? Следователно всичко пречещо, препятстващо и отвличащо трябва да се премахне. Постоянният Образ на Учителя пред мисления поглед ще бъде гаранция за постоянния приток на нови мисли, указания и наставления. Живият Извор няма да пресъхне, докато единението е неразривно. “Аз Съм с вас винаги”, а вие? Винаги ли сте с Мен?

1972 г. 223. (Гуру). Образите, отлети от мислите във форми, остават в пространството, свързани с техния породител с жива връзка. Те са невидими за физическото око, но за тънкото зрение са явни. Всички хора са обкръжени от създадените от тяхното въображение образи на мислите. Тези образувания могат да бъдат благословия или проклетие за техния създател. Всяка мисъл въздейства на съзнанието. Въздействат и чуждите мисли, особено насочените съзнателно или несъзнателно с добра или зла цел. От тях и боледуват, и даже умират. Много явления се творят от мисълта. От добрите мисли не трябва да се пазите, но срещу злите е необходима защита. Злите и недобрите хора при постоянна вражда и недоброжелателство могат постоянно да насочват към другите потоци от недобри мисли. При имунитет на духа енергиите на злобните мисли като бумеранг се връщат към самите тях, изпратилите ги. Но ако те намират някаква захватка в този, към когото са насочени, вредата е неминуема. Затова трябва да се защитавате с доброжелателство, отговаряйки на злото с добро, със спокойна и светла мисъл. В никакъв случай не трябва да си позволявате да зазвучите в унисон с изпратената от страни недобра мисъл. Запазвайки благодушие и нерушимо равновесие, можете да отхвърляте от себе си невредимо вълните от вредоносни и тъмни въздействия. И тогава получилият обратен удар от собствените недобри мисли нека да се сърди на самия себе си.

1972 г. 224. (12 май). Молитвата за изцеление от болест, произнесена с вяра, донася изцеление. Внушението и самовнушението творят чудеса. Наричанията, заричанията на вода и лекарства също дават своите следствия. Лечението на разстояние - също. Във всички тези случаи, а също и във всички други действия приведената в движение за определена цел огнена психическа енергия или на самия оператор или на тези, към които той се обръща. Формите на нейните прояви са разнообразни, но същността е една. Резултат дава съзнателното или несъзнателното нейно прилагане. Агни Йога указва пътя към нейното овладяване. Пътят на овладяването преминава през себе си, тоест през

овладяването на себе си. Това е и най-краткият път. Добре е да можете да виждате единството на основната енергия в многообразието на нейните манифестации. Овладеят я в една от нейните прояви по този начин придобива контрол над нея и в друго. Но е нужно осъзнаване на нейното единство в многообразието. И тогава седенето или ходенето по вода, ходенето по огън, лекуването на болести, предаването на мисли, преместването на предмети без докосване до тях и всички други безброй видове действия на психическата енергия ще получат своето правилно обяснение. Единството в многообразието е основно свойство на обкръжаващия ни свят.

1972 г. 225. (Гуру). На всеки човек се дава запас от огнена енергия. Какво ще направи или прави с нея, зависи вече от него. Този запас може да се увеличава и преумножава или пък, напротив, да се разхищава лекомислено. Човекът без запас от психическа енергия, който я е изразходвал, е празна черупка, а натрупалият е сила. Много действия, постъпки, емоции, мисли и настроения на човека я разхищават, а простата вътрешна събраност и съдържаност я натрупват и удържат в организма. Оплакванията, съжаленията, недоволството, унинието, раздразнението, безпокойството, тревогата, страхът, унинието, ласкателството, осъждането, недоброжелателството - всички те са от едно гнездо – на поглъщащите на психическа енергия. Поне заради чувството за самосъхранение те трябва да се избягват. Без своите усилия в това направление нищо няма да се постигне. Великата огнена енергия се “взема със сила” и полагащият усилия я придобива.

1972 г. 226. (13 май). Чувствознанието може да се развива съзнателно, обръщайки внимание на своите тънки чувства. Например при среща с всеки човек не е трудно да се отбележи, че се създава впечатление, лесно изплъзващо се от реализация, ако не му се обърне внимание. Тънките явления обичат да бъдат отбелязвани. Може даже да се премине по улицата, не виждайки нищо, ако вниманието е заето с други мисли. Но отбелязвайки реакцията на сърцето на срещата и фиксирайки я в съзнанието, може вече съзнателно да се приобщавате към тънките възприятия. Особено лесно се възприемат недобрите чувства, излизащи от злонамерените хора. В това отношение враговете се явяват добри учители. Враждебното отношение се усеща без думи и обяснения. Също и пространствената нота във всеки даден момент е лесно да се усети със сърцето, тъй като то тъгува и се радва при пространствените въздействия. И тук, както впрочем и навсякъде, е необходимо да се приложи труд и внимание, за да се постигнат резултати.

1972 г. 227. (М. А. Й.). Ние, заминалите, винаги чувстваме мислите, насочени към нас от страна на възпътените и реагираме на тях, радвайки се или огорчавайки се. Затова за заминалите в Тънкия Свят винаги трябва да се мисли или говори благожелателно. Особено болезнено действа осъждането. По-добре е умрелите съвсем да не бъдат споменавани, отколкото да се осъждат. Ненапразно е заповядано от мъдростта: „de mortuis aut bene, aut nihil“ (за мъртвите или добро или нищо (лат.)). Казалият това е знаел, че хората, преминали Великите Граници, са остро чувствителни към мислите за тях от възпътените. Доброто спомняне за тях им е радостно и приятно. С добро мислене там може да се придобие приятел или да се укрепи бившата земна дружба, или обратно, с осъждане да се придобие враг.

Следвайте неотклонно съвета за доброжелателно отношение към заминалите и тогава в Надземния Свят ще срещнете повече приятели.

1972 г. 228. (Гуру). При различно и постоянно добро спомняне за заминалите връзката с тях се укрепва здраво и те застават все по-близо и по-близо. Забравата разкъсва невидимите връзки. Учението говори за това, че любовта и ненавистта надживяват смъртта на тялото. И това е действително така. Светлите нишки на любовта и тъмните връзки на ненавистта надживяват времето и даже се пренасят в следващото възплъщение. Затова, помнейки завета на мъдростта, ще бъдем внимателни в своите мисли и чувства по отношение на тези, които са преминали в другия свят.

1972 г. 229. (14 май). Известна степен на самоотверженост е необходима и при воденето на записите. Личните настроения от текущия час се отхвърлят. „Дрипите на лъжливата обичайност“ не трябва да пречат. Иначе няма да се избегне отклонението от приетото направление. Иначе временното ще нахлува в непреходното. Обикновените хора живеят с настроението на момента, затова техните стремежи и чувства са непостоянни и променливи. Астралът изисква впечатления и преживявания. Трябва да се застане по-нависоко, тъй като връзката с Учителя е над обкръжаващата ежедневност. Царството на Светлината не е от този свят. Но без Светлината този свят не може да съществува. Даже растенията се протягат към светлината. Има човекът може да живее без нея? Наистина, отровните гъби живеят без светлина, но те са вредни и не ги ядат. Светлината и тъмнината са двата полюса на проявения свят. И единият, и другият е магнетичен. Светлината привлича своето, тъмнината – своето. В човешката душа има елементи и на едното, и на другото. И на човека принадлежи правото на свободен избор между проявите на двата полюса. Което избере, с него и ще пребъде.

1972 г. 230. (М. А. Й.). Установеният ритъм на постоянно съприкосновение с Най-Висшето в съзнанието принася своите неизменни следствия. Причината и следствието са неотделими, макар и да изглеждат разделени във времето. Но в действителност тези впечатления са привидни. Така също ви се струва, че миналото си е отишло някъде и вече го няма, докато в действителност то е наоколо и продължава да пулсира в пространството и да въздейства на съзнанието. Много илюзии и лъжливи представи обкръжават възплътените. Отхвърляйки тялото, човек може да се докосне до част от своята тайна. Но мнозина продължават да пребивават със земните преживявания. Стремехът да се освободите от тях помага да отхвърлите връзките на плътния свят или „съблазните на времето, пространството и вещите“. По друг начин надземната свобода не е достижима. Желайте да скъсате земните връзки, ако искате да сте свободни в Надземния Свят.

1972 г. 231. (Гуру). Evolving selective capacity (еволюиращата селективна способност (англ.)) на човека му позволява от неизброимото количество обкръжаващи го явления да избира най-съзвучните и близки и по този път да строи дома на своя дух. Строители са всички, въпросът е само в това какво и как строят. Този въпрос е извънредно важен, тъй като човек пребивава в своя невидим дом и тук, и там. Има много негодни строежи, много безобразни и нечисти, но има и прекрасни, очароващи погледа и украсяващи Тънкия Свят. Строящият върху Красотата строи в съзвучие с Висшите Закони на Космоса. Красотата е

безпогрешен критерий. Красота - значи хармония и съзвучно състояние на елементите, влизащи в постройката. В примера с цъфтящата роза може да се види проявено такова съзвучие. Също такава хармонична и прекрасна може да бъде и душата на човека. Стремехът към Висшата хармония или съгласуваност на духа може да се счита за най-висок.

1972 г. 232. (15 май). Ако в домашния бит е утвърден контролът върху всяка произнесена дума, то навсякъде, където и да било, този контрол продължава да действа. Живнените уроци учат на съдържаност на речта, указвайки колко вредно е многословието, когато се говори ненужно. Много неполезно е убеждението, че трябва да се говори "от вежливост". Наистина по-добре е да премълчиш, отколкото да разрушаваш себе си с бърбене. Нека по-добре събеседникът да говори, ако не може да се удържи от излишни думи. По-полезно е да се премълчи двустранно, но за такова мълчание се изисква съзвучие. И тогава то е благотелно. Съдържаността на речта е особено ценно качество на йога. Хората страдат от многословие. А за думите се налага да се отговаря. Мъдрото събеседване не е бърбивост. То е плодно, ако не е допусната изчерпаност.

1972 г. 233. (М. А. Й.). "Език мой - враг мой", и това се случва. Толкова повече е нужен суров контрол над думите, за всяка от които някога ще се наложи да се дава отчет. Съществува дори молитва за удържане на езика от празнословие. Но нищо не помага и езикът продължава да "наранява пространството", навличайки на човека неизбежни следствия. Хората, дали обет за мълчание, са знаели какво правят и защо. Събраната от тях по такъв начин психическа енергия е била следствие на духовна дисциплина. Бърбивостта и Йога са несъвместими.

1972 г. 234. (Гуру). Ето посети приятел след повече от тридесетгодишна раздяла и той говори непрекъснато до пълна изчерпаност на силите. Помислете, полезна ли беше подобна бърбивост и не бяха ли нейните резултати разрушителни, макар и той да говори за неща близки до сърцето и имащи отношение към Учението.

1972 г. 235. (16 май). Преди приближаване на Отсъденото съгъстяването на тъмнината ще стане необичайно. И ще са нужни много сили, за да се издържи последния натиск. И така нагнетяването е вече огромно. Усещането за безпросветност е от състоянието на пространството. Всичко е потънало в мрак. Приключването на космическите сметки задълбочава положението. Само с мисъл за бъдещето и вяра в него може да се премине. Тежко е на знаещите, а какво ли е на тези, които не знаят нищо? В знанията ще намерим сила да претърпим до края. Претърпелите ще бъдат спасени.

1972 г. 236. (М. А. Й.). Стъпалата на стълбата на живота, по които духът се изкачва към Светлината, той строи сам, със своите ръце и се изкачва по тях със своите крака, тъй като е Казано: "с ръцете и краката човешки". И никой не може да направи това вместо него. Разбирането на това дава сила и увереност, че никой и нищо, освен самия човек, не може да върви по пътя или да му попречи да напредва. Но Помощта Отгоре е готова за този, който е приложил всичките си сили и устрем в това.

1972 г. 237. (Гуру). Може ли причината да остане без следствие? Може ли да се прекъсне веригата от причинности, протегната от миналото към бъдещето? Може ли да се прекъсне потокът на живота или да спре ходът на светилата? Могат

ли да престанат да действат Космическите Закони? Отговорът се разбира от само себе си. Затова познавайки Закона, който няма да премине, даже ако слънцето угасне и луната се разпадне, може уверено да се устремявате в бъдещето, отсъдено за човека от началото на времето.

1972 г. 238. (17 май). Ние не се Отчайваме от “стърченото тъпоумие и невежество” на двукраките, тъй като Знаем, че живата вода пробива даже камъка и си намира изход на свобода; живата вода ще премине през всички прегради, поставени от тъмнината. Отсъденото бъдеще ще се осъществи неизменно. Това, което не влезе в него, ще бъде изхвърлено от Великото Космическо Течение извън борда на еволюцията като космически боклук и ще отиде за преработка. Безумно е да се върви срещу еволюцията. В крайна сметка всичко вървящо против ще бъде пометено. Смяната на циклите на проявите на живота показва, че всичко е крайно и ограничено от големия или малък кръг на своето съществуване, всичко - от мушицата-еднодневка до слънчевите системи. Това трябва да се разбере и на всяко явление да се намери съответното място. И тогава привидната безсмисленост на човешкото съществуване ще се превърне в стройно и хармонично светосъзерцаване, позволяващо и на човека да намери своето място под слънцето във великата схема на нещата на Световния План.

1972 г. 239. (Гуру). С какво може да бъде поддържана несломимата увереност в неизменността на Великия План? Само с прилагане на Учението в живота. Няма друг път, освен прилагането му на практика, като отвлеченото теоретизиране е безпочвено. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане”. Ако малкото зрънце може да озелени цялата планета, то каква ли неизмерима мощ е скрита в зърното на духа. Най-тънките енергии са несъизмерими с материалните сили. И ако мощта на действащия вулкан е огромна, то още по-огромна е силата на духа, можещ да го угаси. Човешкият апарат, човешкият микрокосмос е снабден с мощни енергии. Неговите възможности са неизмерими и няма граници за техния растеж и разширяване. Даже това, което вече е постигнато и демонстрирано от човека в различните *векове, е поразително и чудесно. Толкова по-поразително е това, което му обещава бъдещето. Настоящото е само стъпало към него. И колкото по-далеч съзнанието захвърли котвата на разбирането, толкова повече то ще се доближи до това изумително бъдеще, очакващо човечеството в идните векове.

1972 г. 240. (М. А. Й.). Разбирането движи. В този случай действа магнитната сила на мисълта. Мисълта, устремена в известна посока, ще привлече към себе си други, по-богати, но според своя род. От това е обусловен растежът на мисълта. Мисълта расте в пространството. Но създадена от човека тя не прекъсва връзката си с него и нейният растеж се отразява в растящото и разширяващо се съзнание на нейния творец. Опасността е само в това, че растат и светлите, и тъмните мисли, и изборът трябва да бъде безпогрешен, иначе горко на злия мислител.

1972 г. 241. (18 май). Постоянството на дозора е необходимо за да бъдете в постоянна готовност за отразяване на постоянната активност на тъмните и техните непрекъснати се опити да вредят. Обезвредени в едно, те незабавно измислят друго, непредвидено. А тъй като техните действия се насочват от астралния план, те са невидими за земното око и само постоянната бдителност и готовност могат да помогнат да се отразят те без забавяне. Обикновените хора

често стават изпълнители на тъмните внушения, затова е нужен дозор, за да се забележи поредния или поредните изпълнители. Понякога и деца, и животни, и насекоми стават техни оръдия. И ако отсъства дозорът, то и безгрижното съзнание може да бъде подложено на недобро внушение. Следването на Заветите на Учението не само не освобождава от опасността, но обратно, усилва я, тъй като възбужда ярост и ненавист у противниците на Светлината. И само постоянството на дозора може да ограда от злите намерения на беснеещата глутница.

1972 г. 242. (М. А. Й.). Ще кажат: всички ваши наставления отдавна са ни известни, ние знаем всичко това. Отговорете: ако знаете защо не ги изпълнявате и ни принуждавате да ги повтаряме отново и отново? Човешката безгрижност и упоритото нежелание за постоянно следване на Учението даже от страна на тези, които се считат за ученици, са учудващи. Казваме: опасността е наоколо, бодърствайте и бъдете на стража. И ще продължаваме да твърдим, докато тези Указания не се превърнат в плът и кръв и не станат част от вашата същност, тоест не бъдат усвоени в приложение. Оръжието на Светлината трябва винаги да се държи в готовност.

1972 г. 243. (Гуру). За приложението на оръжието на Светлината: ударът, нанесен на врага в пълно равновесие, е неотразим. Ударът, нанесен при разновесие на чувствата и емоциите, е изцяло неефективен. Затова оръжието на Светлината проявява своята сила само при сдържаност на чувствата и непоколебимо спокойствие. Вие имате и копие, и меч, и стрели, и щит (на духовен план), но трябва да се ползвате от тях умело. Може ли страхът да вдигне страшния меч? Може ли неуравновесеното съзнание да изпрати поразяващия Лъч? Може ли тревожната, неспокойна и трепереща мисъл да изпрати стрелата на Светлината? Може ли духът, не овладял своите чувства, да използва защитната мощ на огнената енергия? Даже обикновеният меч изисква за употребата си изкусна и твърда ръка. Треперещата ръка няма да пусне даже обикновена стрела. На страхливия войн нито меча, нито бронята, нито щита няма да помогнат да се защитава или да се сражава. Трябва да се учите да използвате оръжието на Светлината. И първото условие за това ще бъдат безстрашието и равновесието, когато при пълно спокойствие и осъзнаване на своята неуязвимост войнът Терос взема своя щит и оръжието на Светлината.

1972 г. 244. (19 май). Нашата цел е да въоръжим човека без нито един апарат или машина. Единственият апарат при това се явява човешкият организъм в цялата му сложност, с всички негови възможности, съдържащи се в него в потенциал. Няма два еднакви организма. В процеса на продължителната еволюция в течение на много милиони години апаратът на духа се развива и изтънчва непрестанно, придобивайки нови свойства и способности. В отделни случаи в различни хора са се проявявали едни или други особености и достижения. Ако всички те се съединят в един организъм, можете да си представите до какви висоти ще достигне някога в бъдеще човекът. И ходенето по огън и вода, и издигането във въздуха, и полетите на тънкото и огненото тела към далечни планети, и всичко, което някога в миналото е било достигнато от отделни хора, ще стане достояние на цялото човечество в една от последващите Раси или даже Кръгове. Но и сега в задачата на ученика влиза съзнателното изтънчване и развитие на своя организъм чрез разширяване на съзнанието. Този път е труден и бавен. Организмът не може

да се форсира. Затова напредъкът на човечеството към бъдещето върви закономерно и по стъпала. Всяка Раса извежда напред и развива някаква страна на човешкия апарат, разреждайки и изтънявайки материята, обличаща тялото. Процесът върви съгласуван с разреждането на материята на самата планета. В седмата Раса, при нейното завършване, много от считащото се сега за чудо ще стане всеобщо достойние и плътността на материята, а също и на човешките тела, ще достигне до предела, определен от еволюцията за дадения Кръг и неговата последна Раса. Но това не е всичко. Следващият Кръг ще изведе нови задачи и човекът ще се изкачва все по-нагоре и по-нагоре по стъпалата на стълбата на живота, които нямат край.

1972 г. 245. (М. А. Й.). Ще попитат: достижимо ли е това. Отговорете: да, достижимо е, тъй като духът на човека е вечен и неразрушим, а в Безпределността всичко е достижимо, даже най-недостижимото. И ако някога в процеса на еволюцията немите раси са проговорили, то можете да си представите каква гигантска крачка е направил човекът в миналите векове. Така и сега от еволюцията пред човечеството се поставят нови задачи и нови стъпала на достиженията. Най-близката и напълно достижима - това е движението на жените, кооперацията или сътрудничеството на всички народи и психическата енергия. Достигнали тези стъпала и осъществили тези задачи, хората ще продължат по-нататък. Така през достижимото към недостижимото те ще се издигат все по-нагоре и по-нагоре, докато не достигнат висотите, представата за които на даденото стъпало на развитие е невъзможно даже да си въобразите. Заповядана е безпределност, тоест условие не поставящо никакви граници за развитието на човешкия дух и неговото могъщество.

1972 г. 246. (Гуру). Най-великите задачи на еволюцията, най-дръзновените стремежи на човека се осъществяват от него не в задоблачните мечти и блянове, а тук, на Земята, в живота и във всекидневието чрез усвояване на Основите на Живота и прилагането им на практика по време на земното му пребиваване, тоест на принципа „с ръката и крака човешки“: с ръката - в ръкотворните произведения, с крака - в напредъка към отсъденото от еволюцията бъдеще. Така пътят към бъдещето, към Далечните Светове и всички достижения на духа преминава по Земята.

1972 г. 247. (20 май). Също така просто в определеното време ще бъде осъществено всичко, което е набелязано от Плана в Твърдината. Наистина, много зависи от свободната воля. Но и тя действа в съзвучие с повелите на сроковете. „Някъде пламнаха розови Лъчи“ и течението на събитията се измени. Комбинациите на лъчите на звездите и светилата въздействат мощно на хората. Сега пространственото налягане върху съзнанието е огромно. То притиска понякога непоносимо, като тежка плоча. Но когато то се измени и радостта зазвучи пространствено, и Светлината-победител утвърди своята мощ, отсъденото време ще настъпи. Ще се разсее тъмнината и Новото Небе, и Новата Земя ще станат действителност на Новия Свят.

1972 г. 248. (М. А. Й.). И все пак за човека по-важно от всичко е не това, което се случва извън него, а вътре. И за него няма никаква полза, ако целият свят - и Земята и Небето се преобразят, а той си остане предишният. Но ако преображението се осъществи в него самия, а светът остане предишният, то това

достигане ще бъде огромно. Но то ще стане най-голямо ако преображението стане двойно - на човека и на света. Великата Епоха на Майката на Света ще бъде отбелязана с такова двойно преображение - на човечеството и на света, в който то живее. И то ще влезе в съприкосновение наред с плътния и с Тънкия свят. Когато е Говорено за Новата Земя се е имал предвид плътния свят. И когато се е Говорело за Новото Небе се е имал предвид Тънкия Свят. Великото разрушение на несъответстващите на еволюцията постройки в него вече се е извършило. Старият свят вече няма корени в Надземния Свят. Лишен от основа той трябва да загине и да си отиде от живота. И наистина старият свят ще си отиде, тъй като е осъден и никога повече няма да бъде спомнян и няма да се върне в човешкото сърце. А заедно с него от планетата ще си отидат и вършителите на зло, злите разрушители. Ще настъпи Царството на Светлината и то вече няма да има край.

1972 г. 249. (Гуру). Когато гледате човека, стоящ пред вас, вие виждате реалността на плътния свят. Когато мислите за далечните и не видими, но близки на вашето сърце и ярко си представяте техните лица пред себе си, вие виждате реалността на Надземния Свят, когато се заличават плътните граници и огнената действителност показва себе си. Тя е също толкова реална и още по-реална от явленията на плътния свят, тъй като не е ограничена с тях и свързва съзнанието на човека с проявите на тънките енергии. Трябва да се разбере и усвои действителността на Тънкия Свят и реалността на неговите постройки и образи, сътворявани от съзнанието и неговата връзка с тези, към които е насочен устремът. Това не са безпочвени мъгливи мечти, а действителност на двата свята, утвърдена от стремежите на духа и силата на неговото творческо въображение, изтъкало Сребърната Нишка, неразривно свързваща го с тези, към които той е устремен над плътната видимост.

1972 г. 250. (21 май). Учението на Йога ще навлезе в живота на Новата Страна мъдро и съгласно Плана. Да се даде всичко - значи да се разруши. Нужни са последователност и постепенност, за да асимилира съзнанието получавания материал и да го усвои практически. Именно под знака на обединението с науката древното Учение ще се слее с нея и ще стане нейна част. Именно трябва да се даде според съзнанието - нито повече, нито по-малко, но постепенно задълбочавайки и разширявайки даваното. Едното ще следва от другото и неотречимите фактически данни, получени от опита, ще доведат до познанието на това, върху което са основани. Без фактора на волята никаква Йога не е мислима. Без съчетаване на контролируемата мисъл и волята са невъзможни нейните достижения. Контролът над мисълта и нейното овладяване ще доведе до манифестации от по-висок порядък от тези, които се проявяват в низшата йога.

1972 г. 251. (М. А. Й.). Започва чудесното осъществяване на заповяданата приказка. Всъщност то отдавна вече е започнало, но е било непоносимо даже за знаещите за отсъденото бъдеще. Сега то се отлива в плътни форми, вече достъпни за наблюдение. Кълновете на духа пробиват почвата, зеленееят и скоро ще дадат богати прорастъци. Нищо няма да спре течението на живота. Вече има много съзнания, готови да възприемат Учението на Живота. Сроковете диктуват своята воля на народите. В съответното време Отсъденото от Владиците на Светлината радостно и победно ще навлезе в живота.

1972 г. 252. (Гуру). Няма да забравяме, че най-доброто е враг на доброто и че там, където съзнанието още не е съзряло за по-добро разбиране или могат да му попречат различните условия, там само просто доброто може да се утвърждава успешно. И в това добро може да се избира това по-добро, което се съдържа в него. А по-високото най-добро, което вече не се съдържа в доброто, нека да почака своето време, което ще настъпи неотвратимо. Да се даде най-доброто и високо при неготовност на съзнанията или на условията ще донесе повече вреда, отколкото полза. Правилно си спомни за грешката на приятеля, поискал да даде това, чиито срокове още не са настъпили.

1972 г. 253. (22 май). Текат събития от извънредна важност. И тяхното течение е извън контрола на човешката воля. Каква страшна сила се изправи срещу Новата Страна по време на последната велика война и все пак победата остана за Русия. Така и сега ѝ предстои победа във всичко, на всички фронтове, вътрешни и външни. С Наша Помощ великият народ ще победи и ще преодолее всичко. Пазете вярата в крайната победа на Светлината над всичко.

1972 г. 254. (М. А. Й.). Устремът е явление с два края: на единия е устремът към целта, на другия – нейното постигане според силата, вложена в него. Времето е второстепенен фактор, тъй като рано или късно, но мисълта се въплътява в плътни форми на земния план или в тънки - в Надземния Свят. Следствията от живота са неизбежни. Законът за съзвучието управлява мислите. Състоянието на тялото и мисълта са взаимно свързани. Здравото тяло има бодър дух и обратно. Но духът е стопанинът, а тялото - робът. Само че не всяко тяло и не всеки дух. Но дори и в тялото, чието здраве е разклатено от мисълта, се проявява нейната неуравновесена и разрушителна власт над тялото. Оттук извода: необходимост от контрол над мислите. Нека те да бъдат хармонични, светли и благотворни и вътре, и вън.

1972 г. 255. (Гуру). Ние подпомагаме течението на планетните събития в съгласие с Плана на Владиците. Помагайте и вие, действайки по принципа *viribus unitis* (с обединени усилия (лат.)). Един милиард е числеността на войската на Майтрейя. Обединението на воините в духа е условие за победата. Затова се изисква съзнателно сътрудничество на страната на силите на Светлината от всички, които се присъединяват към полюса на Светлината. В мислите или във външните действия, но сътрудничеството трябва да бъде съзнателно, тоест изборът и присъединяването към силите на мира и Светлината, или на войната, тъмнината и разрушението трябва да бъдат направени съзнателно и доброволно.

1972 г. 256. (23 май). При всички обстоятелства, даже най-отвлечащите, ще се учим да съблюдаваме ритъма на Общуването. Обстоятелствата са временни и преходни, ритъмът е постоянен. Трябва да се научите да пренасяте съзнанието именно в сферата на непреходното помнейки при това, че „парцалите на лъжливата обичайност“ и „вечната правда на Битието“ са несравними по своето значение. Да отредим на най-нужното съответстващото място в съзнанието. Удивително е как суетата може да го обзема и отвлича от това, което е най-нужно и най-важно от всичко. Решението на въпроса е в това чрез съсредоточаване да бъдете в състояние да преодолявате звученето на рутината. Тъй като ще дойде време, когато ще се наложи да бъде оставено не само обичайното, но и всичко земно, и тогава каналите

на необикновеното, прокарани в пространството през живота на Земята, ще помогнат да се влезе съзнателно във Висшите Сфери на Надземния Свят.

1972 г. 257. (М. А. Й.). Всяка победа над себе си ще бъде добавка към чашата на везните на постиженията. Затова е добре упорито и настойчиво да се постигат даже малки победи. От тях се формират възможности за постигането на все по-големи и по-големи. Всекидневният ритъм помага на това, тъй като съблюдаването на ритъма, независимо от всичко, е вече победа. Мислете за победите, тъй като Владиката е Казал: „Сред победилите ще Позная поставените от Мен“.

1972 г. 258. (Гуру). Понякога обстоятелствата особено се съгъстват, за да нарушат ритъма на Общуването. И тук се изисква особено усилие на волята, за да не се допусне нахлуване на странични въздействия. Разбира се, въздействието идва чрез тези, които са наоколо. И ако в този случай не се положат усилия, нарушението на течението на възприятията няма да бъде избегнато.

1972 г. 259. (24 май). Учителят Нарисува на глухата стена контур на врата, заключена с тежка ключалка. После Премести резето и Отвори вратата. После Направи знак на ученика и мина с него през нея. Така от плътния мир Той Влезе в Тънкия Свят и ученикът Го следваше. Вратата към Надземния Свят е затворена за обикновените хора. Но тя може да бъде отворена, ако се знае как. Новата Епоха ще настъпи под знака на обединяване на световите, когато плътните прегради ще бъдат премахнати. По-рано, отдавна-отдавна, другият Свят не е бил така плътно отделен от този, както сега. Впрочем прозрения в другия Свят и откъслечни впечатления за него имат и сега някои хора. Ако бъдете внимателни, то няма да е толкова трудно да отличите тънките явления, но трябва да бъдете предпазливи, за да не нарушите насилствено равновесието. Човекът фактически живее в двата свята, макар и да не си дава сметка за това. Двата свята са неотделими един от друг. Нужно е само да можете да разбирате как се осъществява тази връзка и кои явления носят в себе си признаците на Тънкия Свят.

1972 г. 260. (М. А. Й.). Злият човек постоянно и привично излъчва недобри мисли, отравяйки с тях преди всичко своя собствен организъм, после пространството и всичко обкръжаващо, всеки предмет, който взема в ръце или към който е насочена неговата мисъл и накрая заразява със своята отрова и хората, намиращи се наблизо. Ако те са добри, то притежават известен имунитет, ако са зли, то стават още по-лоши. Но и нелющите хора могат лесно да се поддават на по-силните недобри въздействия, ако не знаят как да се защитят от тях. Главното е да не си позволявате да звучите в унисон със злите еманации, излъчвани от такива хора. Рано или късно те ще пожънат и вече жънат плодовете на своя посев. Необходимо е решително и твърдо да се приведе в действие заградителната мрежа и да не си позволявате да реагирате съзвучно на злите въздействия и мисли. При утвърдено равновесие и отсъствие на съзвучна със злото реакция, цялото зло веднага се възвръща към неговия породител и обратният удар е неминуем. Много важно е да не си позволявате да се заразявате от чуждите емоции и да им отговаряте в техния зъл тон.

1972 г. 261. (Гуру). Сега настъпи времето на явен прелом в течението на световните събития. И всяко от тях ще завършва с победа на силите на Светлината.

Космическите въздействия на Лъчите астрологично са се изменили. И под тяхното благоприятно въздействие ще се вършат делата на света.

1972 г. 262. (25 май). Чувствознанието позволява да се знае това, което по обичайните пътища е недостъпно. Духът просто знае и предава това знание на съзнанието. В пространството вече са оформени формите на най-близкото бъдеще. Пространственото знание е достъпно. Ние Говорим за победата, която в Тънкия Свят вече е удържана и нейните резултати са се отлели в устойчиви тънки образувания. Проявяването на победата в плътния свят е неизбежно следствие на това, което се е случило и е приключило в Тънкия Свят. Така крачка след крачка, последователно и неотклонно Новият Свят ще поеме управлението, а старият неотклонно ще търпи поражение след поражение. „По-силно тръбете победата“, тъй като в Надземното тя е постигната.

1972 г. 263. (М. А. Й.). Ние винаги сме били непоколебимо уверени в окончателната и пълна победа на Силите на Светлината над тъмнината. Бъдете уверени и вие. Лъжливата обикновеност изкривява действителността. Трябва да се издигнете над нея. За всичко си има време. Настъпилите срокове диктуват своите повели. И Този, Който подлежи да Дойде и “да Изпълни Волята на Сроковете”, ще Изпълни Всевишната Воля. И няма сили на Земята, които да възпрепятстват това действие.

1972 г. 264. (Гуру). Казано е: “С ръката и крака човешки”. Великият преход от века на мрака към века на Светлината ще бъде отбелязан с разделяне на човечеството на привърженици на мира, сътрудничеството и Светлината, и привърженици на войната, разрушението и насилието. На първите е отсъдена пълна победа, на вторите - поражение и слизване от историческата сцена, а на съзнателните служители на тъмнината и вършещите зло - Сатурн. Необходимо е събуждане на всички участници и строители на Новия Свят за разбиране значението на протичащата борба между силите на строителството и силите на разрушението. Разбралите ще се присъединят към Лагера на Светлината и ще имат победа.

1972 г. 265. (26 май). Умората е от пространственото участие в случващото се. И вие помагате според силите си. Напрежението се предава по веригата. Само нищожествата не са призовани за участие. Ако можехте да разберете необходимостта от противоположности на единната вещ, равновесието би се заменило с равновесие. Подготвят се условията за Великото Пришествие. В света ще бъде донесен не меч, а мир.

1972 г. 266. (М. А. Й.). Още малко търпение и хоризонтът на бъдещето ще се проясни. Ние също чакахме и много по-дълго от вас. А Владиците са Чакали векове. Сроковете наближават и очакваното ще стане проявено в земния свят.

1972 г. 267. (Гуру). Нищо не се случва просто така. А ако и да се случи, то не е така и не е просто. Значението на случващото се е дълбоко и огромно. Изпълнителите не познават величието на Плана. Но Тези, Който Водят, Знаят. Да се порадваме на идващото.

1972 г. 268. (27 май). Тъй като всичко случващо се извън човека при най-щастливи стечения е нищо ако вътре е неблагоприятно, то именно на вътрешното състояние ще обърнем най-сурово внимание и ще отдадем своите сили на вътрешното привеждане в порядък. Мислите, думите и действията изискват

контрол - всички мисли, всички думи и всички действия. Няма да говорим за достижения, ако не е установен такъв контрол. Трябва да се възползвате от всяка грешка, от всеки пропуск, от всяка необмислено изпусната дума, от всяко неравновесие, за да не се допускат те отново. Няма да забравяме и всекидневната заповед на съзнанието преди преди заспиване, за да се оградите от тъмните въздействия. Всяка слабост, недостатък или нечиста мисъл е захватка за косматата ръка, за да подхвърли своите космати топчета. И колко грижливо трябва да се пазите от всичко, което може да привлече въздействията на тъмната глутница. Наоколо не спят, като хищници в очакване на плячка, готови да се възползват от всяко неравновесие. Каква е ползата от всички старания и стремежи, ако вътре е неблагополучно и не е установен най-строг порядък. Сам си съдия, сам си решаващ и също сам суров и нелицеприятен контролър над себе си. И никой, и нищо, и по никакъв начин не може да преуспее в напредъка, ако вътрешният властелин и владика не е взел властта над самия себе си в свои ръце. Безполезно е да се възприемат одобрението, похвалите и признанието на хората ако този, който е вътре счита, че те са незаслужени. И е важно не това, как човек се държи пред другите, а как насаме и пред lika на пространството.

1972 г. 269. (М. А. Й.). Победата над себе си е по-важна и по-нужна от всички други победи над когото и над каквото и да било. От всяка грешка, от всяка отстъпка, от всяко пренебрегване на своите недостатъци, допуснати вследствие на някакви причини, може да се извлече нова, удвоена сила за противостоенето им и да се излезе от борбата като победител. Запомнете твърдо - победителите не ги съдят, но победените са вече осъдени. Затова даже временното или случайно поражение трябва да се използва като мощен импулс за нова победа. Запомнете, че положително всичко: и лошото и хубавото, и доброто и злото, и враговете и приятелите, и нещастieto и щастieto, и мъката и радостта, и болестта и здравето, и помощта от Силите на Светлината и злонамерените хитрини на тъмните, всичко, всичко, всичко служи на отсъдения победител като стъпала от стълбата към Светлината.

1972 г. 270. (Гуру). Не сред праведниците, светците и достигналите, а сред обикновените хора е Избирал ученици за Себе Си Владиката. И митарите, и грешници, и разбойници са били приближени. И в Неговите очи човекът, имащ едни или други недостатъци, но възхождащ, има повече заслуги, отколкото добродетелният, но стоящ на място. Мярката на Учителя по отношение на хората е съвършено различна от еснафската, те са несравними една с друга.

1972 г. 271. (Запис от дневника на Б.Н.) На 22 май в Москва пристигна президентът на САЩ. Водят се преговори от извънредно значение и важност по своите следствия.

1972 г. 272. (28 май). Ние бяхме принудени да приложим особени мерки, за да се състои съглашението. Който, както и когато е противопоставял своята воля на Нашата, е търпял поражение. "Аз Победих света" е формулата на Светлината. Даже привидното временно тържество на тъмнината вече е в извънвременното. Тъй като тъмнината е временна. Но Светлината е вечна. Тъмнината е временна и в съзнанието на човека. Затова е и Приблизил блудницата и е Обещал на разбойника да бъде с Него. Постоянството на устрема към Светлина служи като гаранция за победата, колкото и несвършен да е устремилият се дух. Нерушимостта и

вечността на духа при наличие на непоколебим от нищо устрем неизменно води към победа. Затова ще оставим всички съмнения, колебания, неувереност и всичко, което пречи да се върви. Като есенни листа ще отлетят несъвършенствата и ненужната прах на наслоенията, а белите крила на несломимия устрем ще го понесат по-нататък и по-нависоко.

1972 г. 273. Ето духът се стреми към Твърдината, а “парцалите на лъжливата обикновеност” обвинят съзнанието и искат да го удържат близо до това, което е наоколо. Добре е когато това се разбира ясно и отчетливо. С това, което се осъзнава, е много по-лесно да се бориш. С врага пред очите е по-лесно да се бориш, отколкото с неосъзнатите препятствия. Тогава ударът на волята се насочва право към целта. Когато същността на противодействието е явно осезаема, то може да се отстрани спокойно и уверено. “Лъжливата обикновеност” е нищожна по същество, но силно пречи, докато нейното нищожество не е осъзнато. И тогава вече нищо няма да застави бисерите на Светлината да бъдат заменени от жалките парцали на обикновеността.

1972 г. 274. (М. А. Й.). Не се смущавайте от “отстъпката на лукавите ръце”, тъй като правилното ѝ осъзнаване ще даде прилив на нови сили и разбиране на нейната несъщественост. Всичко това ще премине, но духът ще пребъде със своя устрем, носещ го над бурния поток на настоящето. Вие се учудвахте на твърдостта и несломимостта на нашия дух. Те произтичат от осъзнаването на преходната природа на очевидността и неизменността на огнената действителност на Висшия Свят.

1972 г. 275. (Гуру.) Когато е достигнато определено стъпало, всички спомагателни средства и обръщения могат да се оставят и да се влиза в контакт пряко и непосредствено, без да се прибегва към по-рано приетите форми на Общуване. Духът е над всичко и когато той поеме управлението, много от необходимото преди и помагашо, става вече ненужно.

1972 г. 276. (29 май). Ако носителите на земна власт, земно могъщество и богатство не са равни с обикновените хора пред човешките закони, то пред Космическите Закони всички са равни. Космическите Закони не правят изключения за хората и се налага да се съобразяваме с тях. Мнозина вървят срещу тях и плащат жестоко. Особено сурова е участта на длъжниците. Законът за причините и следствията е ненарушим. Следствието е съзвучно на причината. На единия край е причината, на другия - следствието. Опитващите се да се отклонят от действието на закона се самозалъгват. Но със създаването на нови причини, различни от предишните, могат да се създават нови следствия. В този случай се привежда в движение творческата сила на въображението. Подвижникът е човек, творещ със силата на духа си верига от причини, съзвучни с Космическите Закони. Каквато е причината, такова е и следствието. И най-изгодното вложение на духовното богатство на човека ще бъде подвигът.

1972 г. 277. (М. А. Й.). Духът е силен, но плътта е немощна и в борбата на силите на духа с немощта на плътта духът постепенно овладява тялото и утвърждава своята власт над него. Даже в малките неща със силата на духа може да се прогонва умората на тялото, състоянията на безсилие и зараждането на болести. Главното е да не им се поддавате и да утвърждавате превъзходството на духа. Някои се поддават и отпускат при първата отпадналост, неуспех или заболяване,

други се борят против тях до края, нараствайки с това своята психическа енергия и умножавайки с това своите сили. Тялото ще умре, а натрупаната психическа енергия ще остане с духа във вид на кристални образувания, отложени в Чашата. Натрупванията в Чашата са неотнимаеми във всички възплъщения.

1972 г. 278. (30 май). Човек предполага, а Ние Разполагаме. Знаейки сроковете, Ние Разполагаме безпогрешно. Ние ще Гасим човеконенавистническите пламвания на Лъчите, които при новите комбинации на светилата ще бъдат особено действени. Ако от пламването на розовите лъчи може да се зароди въстание, то и при астрологично благоприятни условия великите промени няма да се забавят. И по същия начин, както човечеството се е довело до границата на ядрената война, така също ще започне и вече е започнал обратният процес. Да се порадваме на светлите възможности, откриващи се пред изстрадалото човечество.

1972 г. 279. (М. А. Й.). Ще поставим кръст на миналото и ще отворим дверите за разбиране на бъдещето. То вече е пред вратите. В Новия Свят няма да влезем в дрипите и веригите на стария. Съзнанието трябва да се омие с разбиране на новите близки възможности за преобразяване на целия живот. Достатъчно кръв, войни и насилие. Достатъчно противодействие и борба срещу умиротворяването и строителството. Да живее новият живот на Земята и в човеците мир и благоволение!

1972 г. 280. (Гуру). Призивът под Знамената на Владиката Майтрейя звучи над планетата и мнозина се отзовават. Пробуждащите се съзнания звучат на пространствения Зов. Тъмните ненавистници на мира, привържениците на тъмнината ще останат зад борда на живота и няма да вземат участие в светлото строителство. И не те, а светлите ще застанат на кормилото. Така ще се осъществи смяната на направлението от тъмнина към Светлина по цялото пространство на планетата и обещаната победа на Светлината ще бъде утвърдена повсеместно.

1972 г. 281. Как да се съвместят хармонично Небесното и земното? Как, без откъсване от Земята в същото време да се отделя полагащото се внимание на духа? Как мрачините на настоящето да се примирят със сияйните перспективи на бъдещето? С постоянно помнене на най-нужното. Всичко, което ни обкръжава, не е наше. Нашата родина и дом не са тук, а там, в Надземния Свят. Тук ние сме само гости, по-добре да се каже - пътници. “Само разбирането на пътя съответства на земното пребиваване”. И тогава може да не се привързвате нито към мястото, нито към дома, нито към вещите. Всичко е временно и всичко не е наше. И даже отношението към собственото тяло ще стане друго. И то също не е наше и също е временно. И към болестите и немощите му можете да се отнасяте по друг начин. Майя е реална и в същото време тя не е действителност. Пълна аналогия с миража - и го има, и го няма. Когато мисълта се пренася в областта на духа, съзнанието получава здрава основа и опора.

1972 г. 282. (М. А. Й.). “Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си загуби?” Затова най-първата грижа е за нея, за душата. Ако общочовешкото благо има еволюционно значение, то личността и личното, оцветени от него, са като преходен сън, краен и кратък. Великите Духове Живеят със свръхличното. Най-изгодното влагане на своето духовно достойние е в областта на свръхличното Общо Благо. Затова няма да се обременяваме с личното. За него няма място в пространството.

1972 г. 283. (Гуру). Устремяването в бъдещето и пребиваването в него разрушават властта на текущия момент над съзнанието. Тази власт е огромна и освобождаването от нея е необходимо за полетите. Тази мисъл е запечатана в картината “Хесер Хан”. Стрелата на мисълта, насочена от мощната ръка към бъдещето, не е символ, но пронизване на пространството в сферите на бъдното и проникване на съзнанието в тях. Във Високите Сфери, където е оформено бъдещето на човечеството и е набелязано космическото течение на неговата еволюция, огнената действителност е проявена във форми и съчетаването на съзнанието с тях го въвежда в космическия еволюционен поток и в пророчески прозрения позволява да се види това, което вече съществува в сферите на Надземния Свят. Прозрението в бъдещето поставя човека лице в лице с реалността на Висшия Свят.

1972 г. 284. (2 юни). При контакта цялото съзнание се изпълва с мислите за Нас, така че нищо странично да не може вече да се промъкне. Подсъзнанието също трябва да бъде заето с процеса. Лошо е когато основната мисъл е за Нас, а резервоара на духа е изпълнен с летящите мушици на обичайното мислене или “дрипите на лъжливата обичайност”. Пълното съсредоточаване е трудно. Но при наличието на любов и интерес към това, което е най-важно и най-нужно от всичко, това е възможно. Всичко отвличащо е толкова несъществено. Когато резервоарът на духа вибрира с мисли на устременост към Нас, процесът се облекчава много, но основният импулс се обуславя от любовта. Тя побеждава всички трудности и преодолява преградите и разстоянията на световите.

1972 г. 285. Как да преуспеем в “Делото”? Само с несломима твърдост на устрема. Как да я утвърдим? С постоянство на любовта и предаността. Как да се възпитат тези качества? С разбирането на това, че те довеждат до “тясната пътека, водеща в живота”.

1972 г. 286. (Гуру). Възможно е да изменим малко формулировката и да кажем: “Устоялият до края ще бъде спасен”. Устойчивостта в Светлината не достига. Колко съмняващи се, колебаещи се, неуверени и люлеещи се. Докосването до Светлината още не дава сила да се утвърждават в нея - нужни са събраните усилия, тъй като “Царството Божие се превзема със сила и полагащият усилие го придобива”.

1972 г. 287. (3 юни). Висотата на духа се определя от тежестта на кръста, който той носи. Бремето на този свят е огромно за вървящия към Светлината. Заплащането за входа съответства на силата на устрема. Платилият повече получава повече. И ако Бремето е вече твърде голямо, то мъдрият се радва на даваните с това възможности. Думите “натоварвайте Ме повече” съдържат в себе си неизменното условие за най-бързо изкачване по Стълбата на Светлината за духа, който разбира значението на трънения венец, на Голгота и кръстните страдания, довеждащи го до победа над света. Разпъването на духа на кръста на материята не е символ, а сурова действителност за този, който е намерил тясната пътека, водеща във вечния живот.

1972 г. 288. През неизбежното по един или друг начин, но трябва да се премине. А щом е така, то не е ли по-добре да се премине през него както това подобава на вървящия след Владиката на Светлината. Няма безкрайно изпитание.

На всичко настъпва краят. И за вас ще дойде друго време и, кой знае, може би то е вече близко.

1972 г. 289. (6 юни). Преди разсъмване е тъмно. Неслучайно близките са в такова обременено с обстоятелства положение. Неслучайно е така тежко и на вас. Как да се преживее това трудно преходно време, без да се разпилеят натрупванията и удържайки постигнатото? Как да се удържи мисълта върху най-нужното? Как да се опазите от нахлуването на хаоса? Там, където нищо друго не помага, може да се преуспее с любов. И как може да не си спомняте за Любимия! И как може да не се стремите към Него! И как да не намерите време, което да Му отделите! А какво да кажем в утеха на тези, които се нуждаят от Него? Кажете: Владиката Каза “Вземи своя кръст и Ме следвай”. Кръстът - това е кармата. Вървящият взема върху своите плещи нейната тежест и мъжествено я носи до края. А преди края, преди освобождението тя притиска особено непоносимо. И изглежда, че няма нищо, че Учителят е Изоставил, че напред е безпросветно. Но това е измама и изкушение, усилявани от тъмните, и през това трябва да се премине, без да се отклонявате настрани и без да променяте крачката. Тези обременени обстоятелства не могат да се сравняват с приближаващото разсъмване и радостта от освобождаване на духа от мрежите на плътното обкръжение. Радвайте се, деца, напред има Светлина.

1972 г. 290. (М. А. Й.). Ако в дадения момент е невъзможно да се изменят външните условия, то винаги може да видоизмените вътрешното си състояние и отношението към тях. Приберете мислите навътре, проявявайки сурова съдържаност на всички чувства и особено на думите. Думите могат да действат силно размагнетизиращо. Там, където това е възможно, трябва да се заставите да премълчите. Скоро ще забележите, че мълчаливостта и съдържаността укрепват доспеха на духа. Тъй като всяка излишна дума е като дупка или цепнатина в доспеха, през която проникват неполезни, дисхармонични и недобри въздействия. И даже ако те не са от тъмните, а от обикновените хора, все едно в тях няма благо. Спуснете забралото на шлема и вдигнете щита, а преди всичко се пазете от думите, произнасяни излишно. Трябва да се прояви съдържаност и да се наложи сребърната юзда на всички чувства. Как можеш да владееш себе си, ако езикът бърби ненужно, а чувствата трептят под въздействията на странични внушения. Пазете равновесието на духа с всички сили, не допускайки други съзнания да го нарушават. Не реагирайте вътрешно по никакъв начин и с нищо на обръщенията на страничните хора към вас, ако външно все пак се налага да отговаряте. Да зазвучите в унисон с тях - значи да замените равновесието с разновесие. Те се стремят натрапчиво към вас с ненужни обръщения, за да предизвикат такава реакция. Няма значение, че те действат обикновено несъзнателно, въпреки това ущърбът е огромен.

1972 г. 291. (8 юни). Ученикът се намира в състояние на постоянно очакване. Настоящото за него е само неизбежно стъпало към бъдещето и само по себе си е лишено от самостоятелно значение. Ако се отнеме от човечеството бъдещето, неговото съществуване става безсмислено. Всички еснафски дела са крайни. Не си струва да се влага твърде много внимание в тях. Още по-малко го заслужават настроенятия, предизвикани от преживяванията на астрала. Само на извънвременното може да се отдавате изцяло, без да се боите от загуба. Но все пак властта на настоящето над съзнанието е огромна. Тя може да се намали само с

устременост към бъдещето. Хората и така отдават своите сили на бъдещето, само че тяхното бъдеще е твърде кратко и крайно. Мъдростта се заключава в прокарването на по-дълга линия, намаляваща тържеството на суетата.

1972 г. 292. (М. А. Й.). Пространството на висшите измерения не познава разстоянията в земното разбиране на тази дума. Там е близко това, към което е устремена мисълта и сърцето. Мисълта е извънвременна и нейната бързина е над измерваемата скорост. Където е мисълта, там е и съзнанието. И ако мисълта е устремена към нещо или към някого, съзнанието веднага се пренася към обекта на устрема. Затова там човек се обкръжава с това, към което се привличат сърцето и желанието. Желаетият да бъде с отците пребивава с тях, желаетият да бъде с Владиката - с Него. А води мисълта.

1972 г. 293. (Гуру). Когато тук, на Земята мисълта, излизаща от сърцето, е устремена към Владиката, то съзнанието може да влезе в непосредствено Общуване с Него, но вече на плана на Висшите измерения. И тогава се заличават ограниченията на земните разстояния. Фактически съзнанието утвърждава невидимата реална връзка и черпи от Неговата аура. Плътната видимост не допуска пространствената Близост на Учителя, но Законите на Висшия Свят правят Общуването действителност. Наистина Владиката е близък за сърцето, живеещо с Него. И с тънкото зрение може да се наблюдава тази връзка. Законите на Световете на Висшите измерения надвишават земните, не нарушавайки последните, но издигайки човека над земните ограничения и въвеждайки го в Царството на надземната свобода.

1972 г. 294. (9 юни). Плътният свят съществува и е явно видим с физическото зрение. Тънкият Свят съществува, но е невидим с плътното зрение. Двата съществуват един до друг, на различни плоскости и отделно един от друг, но не в действителност, а в съзнанието на човека. Новата Епоха се ознаменува със сближаване на световете. Границата между тях постепенно ще се изтънчва, докато не изчезне съвсем. Мисълта се изразява в образи видими за мисления взор на мислителя. Но тези образи са реални. Фотографията на бъдещето ще бъде в състояние да ги запечатва наравно с плътните предмети. Човекът живее в двата свята: от една страна той е заобиколен от предметите на материалния свят, от друга - от тънките образувания на мислените форми. Двата свята са еднакво реални в действителност и достъпни за окото на ясновидящия. Извиквайки пред мисления си взор Лика на Учителя, ученикът твори реални форми в действителността на Тънкия Свят. Тези форми съществуват, макар и да са невидими за окото, но са видими за тънкото зрение. Всички хора - и живите и умрелите - са обкръжени от продуктите на своето мислено творчество. Трябва да се осъзнава реалността на това обкръжение и да се разбере как то съпътства човека и тук и там. Мисълта за Учителя има далеч по-голямо значение, отколкото изглежда на земния ум. Мислите като реален фактор на живота имат далеч по-голямо значение, отколкото обикновено се признава и мощно въздействат на съзнанието на човека невидимо, но явно съпровождайки неговия земен път и продължавайки да въздействат и след него. "Мисълта е верен спътник", не изоставящ своя породител докато не изчерпи върху него вложената в нея от самия него енергия. Затова трябва грижливо да се замисляте за допусканите и господстващи в съзнанието и подсъзнанието мисли и да се пазите от негодните мисли. Всекидневният ритъм на Общуването създава

устойчиво тънко обкръжение. Всяко сърдечно обръщение е напълно реално, представлявайки действителност от невидимия за земното око Тънък Свят. Трябва да се разбере, че живеем в двата свята. Трябва да се осъзнае колко настоятелно нужен е суровият контрол над мисълта. Мислените форми, създадени от човека, могат да станат дотолкова мощни, че той вече да не бъде в състояние да се бори с тях, ако те не са от Светлината. Със светлите не трябва да се бори. Те го носят като на крила към Светлината. Плътната видимост и тънката са реални, всяка на своя план. За развъплътените хора плътната видимост се заменя от тънката и става също толкова реална и видима, както е бил за тях плътният свят, когато те са били в земния свят.

1972 г. 295. (М. А. Й.). Трябва още на Земята да се освободите от изкушенията и съблазните, и съблазняващите мисли. После ще бъде късно. Те ще въвлечат духа в съответстващите им сфери, от които е необичайно трудно да се отскубне. Лъжата на изкушенията е в това, че тяхната привлекателност е привидна: под всяка от тях, зад видимата привлекателна форма, има кълбо отровни змии и остри шипове. И когато външното покривало на привлекателността е смъкнато, горко на попадналия в това кълбо. Земният жител не вижда страшната опасност, скрита зад външно привлекателната форма на отровните мисли. И самата тази привлекателност е лъжлива, породена от опетненото въображение. Ученикът, вървящ по пътя, отхвърля сурово и безпощадно покривалата на привлекателността на изкушенията. Много такива се срещат по пътя. Много се подхвърлят от тъмните и се раздухват от тях в нечист пламък. Всяко неизживяно свойство или слабост се използва от тях като захватка или кука, или цепнатина, за да пропълзят. Пазете се от нечистите мисли с всички сили на духа. Те надживяват и тялото, и времето. Те са много жизнени. Няма по-страшно и позорно робство от робството на тях.

1972 г. 296. (Гуру). И светлите мисли и техните сияещи форми са реални и представляват действителност. И тъмните мисли и техните безобразни форми са реални и представляват действителност. Двата полюса на единната вещь се проявяват в противопоставяне на полюса на Светлината и полюса на тъмнината. И свободният избор между тези два полюса на привличане принадлежи на човека. И когато изборът е направен, тоест породена е причина, нейните следствия са неизбежни. Всяка мисъл ще бъде причина за последваща. Затова утвърждавайки течението на мислите трябва да се прояви чувствителна предпазливост.

1972 г. 297. (10 юни). Всеки предмет, всяко растение, дърво, птица, риба, животни, хора имат своя астрален двойник. Имат го и всички творения на човешките ръце: къщи, села, градове. Такива двойници имат планините, езерата, горите, реките, моретата и всичко, което го има на Земята, както и самата Земя. Всичко това съществува в Тънкия Свят наред с формите, създадени от човешката мисъл. Тънкият Свят е препълнен с всичките тези образувания. Свитъците на Акаша, върху които е запечатано цялото минало на човечеството и Земята, също влизат в числото на това, което го има в Надземния Свят. Невъзможно е да се изброи всичко, което съществува там, особено намиращото се в неговите Висши Сфери. Добре е да влезете подготвен в другия Свят, за да не се объркате в неговата цветистост и многообразие. И трябва да имате твърда опора. Тази опора се явява Йерархията на Светлината. Печално е положението на отричащия и невярващия, когато започне да разбира, че макар и неговото тяло да е умряло, той продължава

да живее. Знанията, придобити в това направление на Земята, там са много полезни, тъй като позволяват на човека да се ориентира в новите условия и да разбира много неща. Отричането на несъмненото е нелепо. За невежеството се налага да се разплащат. Тънкият Свят е според съзнанието. Формулата “според вашата вяра ще ви бъде Дадено” представлява основно условие за състоянието на развълптените хора. Това състояние се обуславя от мисълта. Отричащите и невярващите са хора, ограбили сами себе си. Възможностите на тънкото пребиваване са неизброими. За тяхна граница или ограничител служи мисълта. Бедно, бледо и безпросветно е пребиваването в Тънкия Свят на злия отрицател. Някои просто лишават себе си от съзнание с убеждението, че със смъртта на тялото свършва всичко и по-нататък вече няма и не може да има нищо. Вярата в безсмъртието на духа е проява на чувствознание или непосредствено осъзнаване на истината. Сближаването на световите ще откряне завесата, отделяща плътния свят от Тънкия. Пред човечеството е бъдещето, сияещо с най-чудни възможности за опознаване на обкръжаващия го свят във всички негови аспекти и дълбочина.

1972 г. 298. (Гуру). Реално за човека е това, което признава и допуска в съзнанието. Всичко останало, извън пределите на неговото мислене, за него не съществува. Затова в Учението се отрежда много важно място на разширяването на съзнанието. Колкото повече е допуснато, толкова по-широк е кръгзорът на разбирането. Отричанията могат да стеснят този кръгзор до главата на карфица. Духът на човека прилича на орел - колкото по-високо над земята се е издигнал, толкова по-широк е и видимият хоризонт. Устремът към Върховете издига духа над низините на плътната обикновеност.

1972 г. 299. (12 юни). Усещането и видимостта на Тънкия Свят още не са достижение. Психиците, медиумите и умствено болните го и виждат и усещат. За умствено болните няма да говорим, но и психиците и медиумите често са жертви на тъмни въздействия и завършват печално със загуба на душевно равновесие. Пътят на Йога е далеч от психизма и медиумизма. Контактът с Тънкия Свят се осъществява по здрав и естествен път. Връзката с Учителя охранява от съприкосновение с низшите слоеве на астрала. Чувствознанието ще бъде резултат от нормалното изтънчване на организма, също и прозрението в Тънкия Свят. Само пълното очистване от всякакъв боклук служи като защита от тъмната зараза, макар и да не освобождава от нападенията на служителите на тъмнината. Има много всякакви изобретателства и хитрини у тъмните. Трябва да се научите да ги забелязвате, за да парализирате вредата. Трябва да се държите постоянно нащрек, тъй като използват всички, даже приятелите. Незаспиващото бодърстване на духа е непременно условие за психическото състояние на ученика.

1972 г. 300. (М. А. Й.). С изтънчването на организма се усилюва и изостря неговата възприемчивост. Възприятията вървят по съзвучие. Какъвто е зовът, такъв е и пространственият отклик. И не е трудно да се разбере колко опасни са неочистените петна на аурата и какви съзвучия привличат те. Мисълта, ако е подхранвана вътрешно, постоянно расте, привличайки от обкръжаващите сфери родствени елементи. Привичката за нечисто мислене е пагубна. Светлоносните сияйни мисли са като броня, като щит.

1972 г. 301. (Гуру). “Не знаете нито деня нито часа...” С тази мярка и ще очакваме бъдещето. И нека това очакване да бъде активно. Активността може да

бъде и вътрешна, незабележима външно на повърхността. Стига само мислите да не са в застой. Не в течащата вода, а в застоялата, гниеца се въди всякаква нечистотия.

1972 г. 302. (13 юни). Натрупването на психическа енергия е една от главните задачи на ученика през целия му живот. Психическата енергия не остава в неизменно състояние - тя или се натрупва, или се изразходва. Нейното отдаване, когато е законно, бързо се възстановява. Но разхищаването на скъпоценната мощ не може да бъде попълнено по обичайния път. Ако човек дълго време се е предавал на униние, то не е лесно и не е просто да събере отново изразходваната за това чувство сила, тъй като физическите следствия на унинието могат да се проявят във вид на неизлечима болест. Същите резултати се получават като следствие на всевъзможните излишества, пианство, несдържане на речта, страха, раздразнението и така нататък. Чувствата - поглъщачи на психическа енергия могат да доведат до състоянието на нейната невъзстановимост. Всяко действие, мисъл или чувство или акумулира, или изразходва огнена мощ. Съзнателната сдържаност на всички движения на човека - и физическите, и психическите, прилича на затворен бент, събиращ вода за работата на мелницата. Когато сдържащата "сребърна юзда на духа" е наложена върху всички чувства на ученика, той е готов за по-нататъшен възход и получаване на нови Указания. Трудно е външно да се сдържат много преживявания, но още по-трудно е вътрешно. Когато лицето не изразява завладелите човека чувства - това е вече победа. Но когато и самите чувства са обуздани със здрава ръка, победата е двойна. Сдържаността и самоконтролът във всички форми се одобряват. Да се намира във властта на разпуснатите чувства не е съвместимо с разбирането на Йога.

1972 г. 303. (М. А. Й.). Ярък пример за несдържане на чувствата са загубилите душевното си равновесие хора и умопомрачените. Неравновесието и равновесието са антиподи. Ученикът трябва да се научи да се владее изцяло. Съзнателната сдържаност е необичайна в хората. Затова тя предизвиква даже някакъв необясним страх или, във всеки случай, уважение. Състоянието на равновесие е необичайно. Хората мигновено усещат неговата сила. Състоянието на равновесие е най-добрият събирач на Огън. Никой няма да устои срещу равновесието. Най-злобното нападение ще се разбие в неговия щит. Ако Учителят Моли да Му се помогне да удържи равновесието, Той се Обръща към ученика, който вече е достигнал известна степен на това състояние. Неуравновесеността в света е огромна и помощта на ученика в това направление е много ценна. Качеството равновесие има не само лично, но и пространствено значение. Неговата мощ е огромна. На малцина е дадено да разберат същността на равновесието.

1972 г. 304. (Гуру). На събирането на Агни може да се посвети цялото свое време. Тъй като този процес включва в себе си и постоянство на дозора, и сдържаност, и спокойствие, и равновесие, и бдителна зоркост, и контрол над проявите на астрала, над всички емоции, мисли, думи и действия. Съзнателното натрупване на психическа мощ е сложен и труден процес и е по силите само на твърде малко.

1972 г. 305. (15 юни). Състоянието на вътрешна събраност и сдържаност може да се установява по желание и това трябва да се върши възможно по-често, за да стане то привично и постоянно. Противоположното на това състояние ще бъде

разпуснатостта на всички чувства и неумението да се съдържате и да владееете себе си. При съдържаност аурата се установява в спокойно състояние и действа благотворно на всичко обкръжаващо: и на хората, и на животните, и на растенията, и на неодушевените предмети. Тъй като даже вещите и стените на жилищата и всичко, с което човек влиза в съприкосновение, може да се изпълва с блага аура. Всички хора въздействат на своето обкръжение. Въпросът е само в това как? Въплътените не мислят каква шарка на духа оставят след себе си, но всички я оставят. По жизнеописанията на някои хора никак не е трудно да се състави представа за характера на тази шарка. Недобрите хора, предали се на злото, оставят след себе си мрачни и страшни шарки. Но дори нелошият човек, намиращ се в робство и подчинение на своя астрал, може да остави след себе си твърде непривлекателни записи. Затова вътрешната съдържаност и събраност са безусловно полезни. Колко увлекателен може да стане този процес на овладяване на своите чувства, мисли и настроения при разбирането, че по този път се натрупва и увеличава психическата енергия. Живота на Земята може да се преживее или събирайки, или разхищавайки Агни.

1972 г. 306. (М. А. Й.). Всеки трябва да се попита какво е направил или прави в това въплъщение, за да може неговият дух да напредне по-нататък. Тъй като той може и да се върне към към същата точка, от която е започнал този живот, без да се придвижи нито на йота или даже може да се спусне още по-ниско. И тогава всичко трябва да се започва отначало, преминавайки всичко положено, но вече в много по-трудни условия. Всяка крачка, даже най-малката, направена в правилното направление, ще донесе благи следствия. Може щипка по щипка да се натрупа цяла планина. Така и в своите животи на Земята може да се натрупа най-ценното съкровище на духа. Именно във всекидневието, именно в обикновения живот става събирането или пропиляването на огнената мощ. Погрешно смятат човека за нищожество ако от неговия поглед клюмват и вехнат цветята или гасне светлото, радостно настроение на обкръжаващите, ако със своята отрова той може да насити пространството наоколо. И положителните, и отрицателните енергии или излъчвания на човека действат на всичко, което го обкръжава. И той трябва да бъде много внимателен към всичко, което излиза от неговата същност. Всеки въплътен на Земята дух се явява сеяч на добро или на зло. И не е толкова трудно, вглеждайки се внимателно в очите на човека, със сърцето да се усети от тъмнината ли е той или от Светлината.

1972 г. 307. (Гуру). Отровата на съмненията може да бъде подхвърлена на което и да е стъпало от стълбата на духа. Затова се Указва съзнанието да се утвърждава върху Основите. Те са неотречими и вълните на подхвърлените съмнения ще се разбият в тях. Цялата трудност е в това, че очевидността стои пред очите и може да послужи от полза като самопроверка за здравината на този фундамент, върху който се изгражда домът на духа. Така може да се укрепи всеки клатещ се камък. Несъмненото е неотречимо. Майя няма да изкуши този, който е утвърдил съзнанието си върху Владиката.

1972 г. 308. (16 юни). Враговете са по-полезни за възхода на духа, отколкото гнилите приятели, тъй като учат на бдителност, зоркост, съобразителност и умение да се противостои на всевъзможните противодействия. Враговете научават да се борите. Враговете, нанасяйки удари, укрепват и закаляват

бронята на духа. Те изострят находчивостта. Воините на Светлината утвърждават своята сила в непрестанна борба с тъмнината и с тъмните злодеи. Нужни са Ми силни, смели, закалени в суровата борба воители. Ще завършим с признателност към враговете.

1972 г. 309. (М. А. Й.). Преданост без постоянство е като птица без крила. Предаността е ценна с качеството постоянство. Виждате сами как то се колебае в тези, които бихте искали да считате за приятели. Колебанията и променливостта на настроенията, тоест състоянията на астрала, поражда тази неустойчивост на отношенията. Много печално е, когато дружбата се поставя в зависимост от непостоянството. Ценете верния приятел, верните приятели са толкова малко.

1972 г. 310. (Гуру). Самопроизводните лъчи са ценни със своята самобитност и неповторимост. Утвърдилият ги никога няма да заприлича на папагал, повтарящ чуждите думи. Истинското творчество на духа е винаги самобитно. “Плаването в собствена лодка” се предпочита пред чуждите кораби, независимо от всичките им положителни страни и преимущества.

1972 г. 311. (17 юни). А враговете на Светлината са все същите като преди хилядолетие. Много са силни и организирани. Те познават прийоми на магьосничеството и черната магия. Много неща от областта на Съкровено Знание са им известни. Отрицателите, невярващите и всички други невежи не признават нито психическата енергия, нито възможността да се ползват от нея за зло и затова са безсилни против окултно-психическите машини на враговете. А съюзници на тъмните има много: и съзнателни, и несъзнателни. Погледнете как извършват и изопачават те всяка добро начинание.

1972 г. 312. (М. А. Й.). Утвърждавайки действителността на Тънкия Свят се утвърждавате върху непоколебима основа. Само на два крака може да се стои и ходи, тоест признавайки двата свята. Едностранното съзерцаване на света неизменно ще доведе до крах. Във всички свои начинания помнете за невидимата основа на всичко, което е видимо за земното око. Обръщайки се към Нас и встъпвайки в Общуване не омаловажавайте това, което е напълно реално, макар и да не е облечено в плътни форми. Когато отхвърлите земното тяло и плътната видимост престане да изпълва съзнанието, то ще бъде заменено от тънката. И всичко, което е било създадено през живота с ритъма на несломимия устрем, ще остане с вас, за да съпровожда духа ви в Надземното.

1972 г. 313. (19 юни). Изкушения от всякакъв род съпровождат вървящия по Пътя до най-високите стъпала. Стъпалото на падналия Ангел е било високо, но височината не го е спасила от падение. Плътната обвивка потапя духа в условия, даващи възможност за най-разнообразни изпитания. А и самото възплъщение може да се разглежда като поредно изпитание на духа с определена задача. Едни преминават през това успешно, други не издържат и отново, и отново се връщат на Земята със същата тази задача. Мнозина се изкачват, но и мнозина се спускат все по-ниско и по-ниско. Всяко изпитание трябва непременно да се издържи. Няма друг изход, освен само пътят надолу в бездната. Всички усилия да се преодолеят своите подлежащи на изживяване свойства се нанасят в записите на миналото като достижения, тъй като в бъдеще ще дадат благи кънове. На всички стъпала от стълбата на живота има борба и преодоляване. И което на едно е било

достигане, на последващите може да подлежи на преодоляване, за утвърждаване на по-съвършени качества на духа. Отсъденият ученик никога не отпуска ръце в безсилие и отчаяние, колкото и трудно да е преодоляването на това, през което той трябва победно да премине. Нашият девиз за всички времена за вървящите по пътеката на живота е борба и победа.

1972 г. 314. (М. А. Й.). Когато говорим за преодоляване и победа, имаме предвид преодоляването на самия себе си и победата над самия себе си. “Този побеждава всичко, който съумее самия себе си да победи”. Борбата с външните условия и пренасянето ѝ вън е равносилно на борба с вътрешни мелници и представлява самоизмама. Тъй като “каква е ползата за човека, ако победи целия свят”, а остане в безпросветно робство на своите слабости и пороци, във властта на разпуснатия астрал, тоест “ако загуби душата си”? Спасителят е Казал: “Аз Победих света” и тази победа се е заключавала не във външна победа над враговете Му, които са разпънали Неговото тяло, а именно във вътрешната победа над това, което вън мощно се е изправило против Него. И именно тази победа се е явила здраво стъпало към това бъдеще, когато ще Дойде Владиката на Новия Свят, на Света на Светлината и щастието за човешкия род.

1972 г. 315. (Гуру). При твърд, решителен, несломим, непреодолим и неотклонен устрем да се движи напред по пътя на Светлината абсолютно всичко започва да служи на човека: всички знаци - добри и лоши, всички обстоятелства - благоприятни и неблагоприятни, всички дела - успешни и неуспешни, и мъката и радостта, и здравето и болестта, и вече няма противни условия. Така върви по пътя победителят. И какво преходно или временно може да задържи човека, ако духът му е извънвременен и вечен, и ако при неотклонност и постоянство на устрема по този безпределен път всичко е възможно и всичко е постижимо?

1972 г. 316. (20 юни). Ето вие искате да мислите за най-нужното и да се съсредоточите върху него, а делата на текущия ден, неговите грижи, интереси и безпокойства властно изискват внимание към себе си и, въпреки вашата воля и желание, ви отклоняват от това, което е най-важно от всичко. Двама в един се борят за надмощие, и колко често суетата побеждава. Какво да се прави и как да се ограда съзнанието от нахлуването на вълните на житейското море? Не можете да избягате от обикновения живот и да се отдалечите в горите, планините или в пустинята, тъй като кармата е поставила именно в дадените условия. И също не може да не изпълните своя дълг пред хората. Но какво все пак да се прави? Някога е Казано: “Кесаревото - кесарю, а Божието - Богу”, тоест земното на земята, а духовното - на духа, но при пълно равновесие, тоест така, че без да бягате от живота и намирайки се в неговата среда, да знаете, разбирате и почувствате със сърцето, да удържате постоянно в съзнанието убеждението, че всичко, което се случва наоколо, е преходна, изменчива и измамна земна Майя; че всичко това е само нещо мяркащо се в прозореца на носещия се пътнически влак, че днес е едно, а утре друго, но Призовалият е неизменен и постоянен, и Неговото Царство на Светлината, което не е от този свят, е единствената реалност и Основа на всичко, основа на която можете да се опрете и на която можете да се утвърждавате духом. Трябва това разбиране така да се внедри в съзнанието, че мяркащите се картини на калейдоскопа на преходното да не закриват това, което е най-важно и над всичко. Тъй като всичко ще премине и преминава, но Аз Пребивавам вовеки. Центърът на

съзнанието от сферата на преходното се съсредоточава върху непреходното, а битието се пренася в мисълта.

1972 г. 317. (М. А. Й.). Казано е: “Който е уверен в своята воля, нека да влезе”. “Властният творец - волята” може да премагнетизира съзнанието в нужното направление. Затова на укрепването и възпитаването на волята трябва да се обърне особено внимание. Поместват волята в мозъка, но средоточието на волята е сърцето. И когато желанието, устремът или мисълта идват от сърцето, то те и побеждават. Да се пренася волята в сърцето не е просто и не е лесно, тъй като да се отдадеш на нещо или на някого със сърцето - значи да заобичаш. А Любовта е огнена Победителка и не мислят от мозъка да се борят с нея. Така волята, движима от любовта, може да преодолее всичко, което застава като преграда по пътя на духа към Светлината. И със силата на пламенната любов към Владиката можеш да победиш даже самия себе си. Самият Владика е Казал: “Обичайте Ме и ще удвоите силата си”. Така че ключът от всички достижения е любовта. С нея и ще достигнете там, където ви е Призовал Владиката.

1972 г. 318. (21 юни). След всяко съприкосновение с хора трябва внимателно да отбелязвате благожелателната или враждебна реакция от контакта, която произтича под въздействието на техните излъчвания. Враждебното отношение се усеща по-скоро и по-остро. Затова враговете са по-добри учители от приятелите. Не трябва да се огорчавате от враждебното отношение. Даже може да бъдете благодарни за урока. По този път чувствознанието се развива по-бързо. Със своето отношение към вас хората определят своята принадлежност към лагера на тъмнината или на Светлината. Тънките усещания се поддават на анализ при внимателно отношение към тях.

1972 г. 319. (М. А. Й.). “Човекът е това, което трябва да се преодолее. Какво направихте вие, за да преодолеете човека в себе си? И какво е маймуната по отношение на човека - посмешница или мъчителен позор?” И какво представлява човекът от днешния ден по отношение на това, което той трябва да стане в отсъденото му бъдеще? Всичко в човека е несъвършено и подлежащо на изживяване в сравнение с това висше същество, в което той ще се преобрази на висшите стъпала на еволюцията. Можете да се радвате на своите достижения, но знаейки, че и те някога ще трябва да се преодоляват и усъвършенстват в процеса на безпределното развитие и растеж на духа, което няма да има край.

1972 г. 320. (Гуру). Какво щастие е да се измъкнеш от своята аурична черупка на свобода в пространствения простор! Трябва да усетите теснотата на плътната тъмница и ограниченията на земното тяло, за да се устремите към пространствената свобода. Въплъщенията в тяло са необходими, тъй като дават възможност на духа да расте и да задълбочава знанията, постепенно овладявайки физическото тяло, за да се освободи от неговите ограничения и връзките на петте външни чувства. Ще приветстваме всяка крачка и победа в това направление. Съкровището Агни се събира и натрупва зрънце по зрънце. Владиката Зове към победа над плътта. Победителя не го съдят. На победилия себе си се прощава всичко.

1972 г. 321. (23 юни). С каквото и да се занимават несъвършените хора, резултатите от техните дейности няма да бъдат съвършени. И без усъвършенстване на самия деец е невъзможно да се подобри делото. И Ние Говорим и Настояваме за

усъвършестване на човешкото съзнание. Без преобразяване на съзнанието на хората Новият Свят нама да настъпи. Към това преобразяване на съзнанието са насочени и Нашите Лъчи. За това твърди Учението на Живота. Протичащото на планетата разложение е следствие на човешкото несъвършенство. И не е толкова важна формата, в която се изразява дейността на човека, колкото същността на тази форма, тъй като външното може да скрива вътрешното разложение. Боядисаните гробове, пълни с всякаква “мерзост” са много добра илюстрация на тази мисъл. Приемливата външна форма е допустима при съзвучие с нейното вътрешно съдържание. Даже думите са оправдани и допустими, ако тяхното външно изражение съответства на вътрешното. Светът се гради на съзвучието и съгласуваността. И Нашата задача е да установим на Земята изгубеното равновесие. И тогава на Земята ще бъде възможен мирът и благоволенieto в човеците, вместо война, насилие, недоброжелателство и вражда.

1972 г. 322. (М. А. Й.). Над всичко, което е достъпно за съзнанието на човека, в него тече дълбок вътрешен процес, невидим за неговото око. Даже Светлината, която носи в себе си носителят на Светлина, не е видима за носещия я. Затова ученикът не може да наблюдава растежа на своята аура, но неговият Учител Може. Много недостъпно за наблюдение от ученика протича в неговия организъм. И само от време на време вътрешното усещане смътно може да каже за растежа на духа и протичащите вътре изменения. Затова Учителят Казва: “Отдайте на Мен Моята скръб и Моята радост за вас”, а вие Ме следвайте, без да спирате, без да се съмнявате, без да проявявате неуважение или страх. Владиката е Казал ясно, просто и отчетливо за всички времена: “Вярващият в Мен има вечен живот”. С тази формула и вървете.

1972 г. 323. (Гуру). Защо цялото внимание се съсредоточава на повърхността на събитията и на външните им изяви, когато главното течение е в дълбочина. Не е възможно то да бъде видяно с физически очи, но със сърцето може да се усети явно и безпогрешно. Ето защо Учението на Живота поставя ударението не на мозъка, а на сърцето. И там, където мозъкът премълчи, сърцето ще каже своята веща дума.

1972 г. 324. (24 юни). Растежът и развитието на Безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност на човека върви по своя ред, независимо от страната, мястото, народността, цвета на кожата, семейството и другите външни условия. Разбира се, те влияят, тоест ускоряват или забавят еволюцията на духа; но както водовъртежите, вълните, вятърът и бурите не влияят, независимо че са налице, на основното течение на великата река, така и основното развитие на човешкия микрокосмос, извършващо се под въздействието на звездите, се подчинява на свои закони и не зависи от събитията, които се случват в света. Силните Индивидуалности се извисяват над нивото на външните условия и творят своята карма въпреки тях. Например Ломоносов се е издигнал над това, което го е заобикаляло. Платон е изпреварил човечеството с много стъпала от неговата еволюция. За слабите духове тяхното съзнание се определя от битието, но силните духове творят и преобразяват обкръжаващото, без да вървят по проходите и утъпкани стари коловози на обкръжаващия ги свят.

1972 г. 325. (М. А. Й.). Като доказателство за това, че духът по своята природа се намира над ограниченията на плътния свят служи фактът, че духът,

завършил своята еволюция на Земята, отива на по-висока планета, оставяйки Земята и всичко земно, тъй като не е свързан неразривно с нея, защото Земята е само временно стъпало в процеса на безкрайния възход и развитие на духа. И родината на духа не е на Земята, а във Висшите Светове. Сферите, където духът е получил своята грануляция, са в Неплътния Свят. Спомнете си Думите на Спасителя: “Моето Царство не е от този свят”.

1972 г. 326. (Гуру). И все пак човек си строи дом за духа на Земята. За нашето човечество Земята е неизбежно стъпало от неговата еволюция, която той не може да прескочи. Именно Земята дава условията, които способстват развитието на неговите свойства и таланти. Утвърждавайки първенството на духа и неговите възможности да се издигне над плътната материя, не трябва да се изпуска от внимание, че само плътният свят може да служи като стъпала за възхода на духа. Да отхвърлиш плътните възможности значи да лишиш себе си от напредък. Трябва да се разбере нужността, полезността, необходимостта и неизбежността на земните въплъщения.

1972 г. 327. (25 юни). Ние Казваме: “Всичко е достижимо”. Ние Говорим за безграничните възможности на духа. Устремяваме мисълта в бъдещето и към Далечните Светове, където това бъдеще, което е отсъдено на човечеството, вече е осъществено. Твърдението “всичко мога” зависи от осъзнаването на чудесността на човешкия “апарат”. Тези възможности са недостижими докато не са осъзнати и не е разбрано каква изумителна апаратура на духа се намира в разпореждане на човека. Съзнателното постигане на същността на бъдещите стъпала на еволюцията на човека му показва пътя на възход от стъпало на стъпало. Ето указва се психическата енергия и разпалването на центровете. Стъпалото е трудно, но чудесно. Полетите в тънко и мислено тяло отварят достъпа до непосредственото познание на света. Нашата цел е “да се въоръжи човекът без нито един апарат”. И така вече това, което е постигнато от него, е чудесно, но тази чудесност също изисква осъзнаване. И дарът на речта, и творенето на мислеформи, и предаването на мисли на разстояние, и внушението, и множество различни феномени, демонстрирани и доказани говорят за това, че тези възможности не са приказка. Всичко е дадено, всичко е открито, но трябва да се вземе със своята ръка и със своите крака да се върви по пътя, помнейки формулата: “с ръката и крака човешки”.

1972 г. 328. (М. А. Й.). Като негова сянка ще следват човека всички негови несъвършенства и прояви от минали деяния, докато той не ги изживее и преодолее всичките. От това и възможността да падне го съпровожда до най-високите стъпала. И ако Изкусителят е предлагал на Исус всички земни царства и власт, то значи и изкушението се предлага според ръста и висотата на духа. А трудностите на свой ред също ще растат и ще се умножават в хода на издигането. И вече не трябва да се очакват облекчения. Ще попитат: не е ли по-добре да се пребивава в незнание? И е по-лесно, и е по-просто, и е по-безотговорно. Това може да се направи само унищожавайки кълна. Затова на “мъртвите” се предоставя възможност “да погребват своите мъртъвци”. Но на избраните пътя на живота остава само да вървят по него, без да се спират пред никакви трудности. Всички трудности са измами и сънища на Майя, и за да се влезе в Царството на Светлината трябва да се премине през тях.

1972 г. 329. (Гуру). Новото Небе и Новата Земя са отсъдени за децата на Светлината, а не за тъмните и съзнателните им помощници. Отделянето на “овците от козлите” върви интензивно и негодните ще си отидат от планетата. Котелът кипи бурно и микробите се изваряват. Очистването на Земята вече е започнало. Смъртта ще ги отстрани от плътния свят, а там ги чакат камъните на умъртвелите планети. Не е във волята на хората да изменят мощното течение на живота. Бъдете бодри духом, тъй като напред няма тъмнина.

1972 г. 330. (27 юни). Земната мъдрост е вражда против Господа. Суетата и суматоката на плътния свят са враждебни на тънките прояви. В съзнанието на човека няма съгласуваност между световите. Приказките и спящите красавици, живата и мъртвата вода, добрите и злите вълшебници, върколаците, омагьосаните замъци и всички чудни явления, които ги съпътстват, не са фантазия, а реалност на Тънкия Свят. Хората чувстват това, затова и децата толкова обичат приказките. Тънкият Свят е този Свят, където е възможно и достижимо всичко, тъй като там царства мисълта и всичко се твори и привежда в движение от мисълта. Всички тънки образувания са реални във всички сфери и явно видими с тънкото зрение. Биполярното зрение е достижимо. Великата Огнена Епоха, времето на която вече се е приближило невидимо, ще даде на хората ключа към биполярното зрение и двата свята победно и хармонично ще се слеят в съзнанието на човека, не нарушавайки неговото равновесие. Засега Тънкият Свят е достъпен за ясновидците, психиците, медиумите и лудите, и на пияниците в делириум тременс или в блънуването на някои болни. Проблясъци от него - откъслечни, редки и случайни имат почти всички хора, но неразбирането и отричането пречат на правилното им осъзнаване. Творческото въображение и безпочвените фантазии са антиподи. Първото освен със Земята е свързано също и с тънката действителност. Възможностите за активност на човека в Надземния Свят са ограничени само от ширината на мисълта, ако тя е от Светлината. Истинската свобода за изява на творческата мощ на мисълта е достижима само там. Само ако можеха да разберат, че там всичко е възможно. Много е възможно и тук, и даже невъзможното е достижимо, но колко време още ще се наложи да се чака до времето, когато тази мощ ще бъде в ръцете на всеки човек. За Архатите тези достижения са реалност, осъществена от Тях когато Те са били в земно тяло, но за всеки от Тях те са ограничени от стъпалото на неговия дух. Приказките са полезни и поучителни, тъй като иносказателно говорят за Надземния Свят и реалните възможности на човека. Народната мъдрост е прозирала в чудесната действителност на приказките. И тъпите отрицатели са принудени да мълчат, тъй като приказките говорят за тънката действителност. Вярно, не всички, а само истинските. Може да се приветства появата на нови, истински приказки, тъй като те са много нужни. Така също полезни са и фантастичните произведения, ако се базират на Основите. Под формата на фантастика може да се даде реално знание на хората. А сърцето ще разбере истинската ценност на даваното.

1972 г. 331. (М. А. Й.). Разбира се, Ние Обучаваме по време на сън, а при събуждането ученикът запечатва в съзнанието си полученото. И е много добре когато той води записки. Иначе полученото потъва в забрава и вече е недостъпно за бъдещото поколение. Мисълта е уловена правилно: добре е да се напише като за начало, да кажем, разказ, където са премахнати всички ограничения на плътния

свят и това, което хората ще овладеят след хиляди години, да бъде изложено в достъпна форма или във вид на легенди, или на сънища, или в някаква друга, но все пак приемлива форма. Хората са зажаждали за необикновеното. Интересът към всички видове йога е огромен. Хората са гладни, тъй като младенческият материализъм не служи за храна на духа, а до разбирането на действителния, тоест истинския материализъм още не са дорасли.

1972 г. 332. (Гуру). Когато съзнанието се пренася в Световите висши възможности, на духа му израстват крила. Когато изобразяват човека с крила, това е символ на крилатия дух. Не всички духове имат крила - в потенциал всички, но в действителност твърде малко. Истинското творчество се издига в своя устрем към Светлината върху крилата на духа. И когато стоите пред платното на такъв художник-творец, то и на вас ви израстват крила. Затова истинското творчество вдъхновява и възвисява човека, пренасяйки го в Световите висши реалности. „Чрез изкуството имате Светлина“.

1972 г. 333. (29 юни). Ученикът не е по-горе от Учителя, колкото и високо да се издигне. Ръководството се определя от по-дълбокото знание, опит и натрупвания на ръководителя, ако те са налице. И тогава йерархичните взаимоотношения остават независимо от всичко. Големият опит и знания не могат да бъдат анулирани анулират произволно. Но взаимоотношенията са доброволни. Всяко натрапване се изключва. Въображаемата независимост и самоутвърждаване са самоизмама, тъй като отпадналото от йерархичната верига звено губи пряка връзка с Йерархията. Но защо да не се даде на човека възможност да пребивава в такава въображаема независимост, ако иска това. Натрапването на ръководство е недопустимо. То остава вътрешно, ако духът на ръководителя е на по-високо стъпало. Но откъсването от Йерархията и загубването на връзката са трагични за отпадналия дух. Така също напразни са и опитите да се прескочи някое звено. Този, когото Ние Признаваме, трябва да бъде признаваем поне в размера на Нашето Признание, за да не скъса невидимите нишки на връзката. Откъсването се звено е предоставено на своята карма.

1972 г. 334. (М. А. Й.). Във връзка със Сроковете и вътрешната подготовка върви интензивно. Дават се и знаци. Всеки има значение. Важно е да не бъдат пропуснати. Растежът на духа е ускорен. Този процес може да се наблюдава по подробностите от живота и реакциите на тях. Външното губи своята власт. То вече може да се регулира от волята, растяща и закалявана от яростните и непрекъснати противодействия. Ние Следим и Ние Сме близки. Реалността на Тънкия Свят и нашата невидима близост ще стават все по-ярки и по-ярки. Не е беда, че е тъмно и наоколо няма никой, но пространството звучи със своята нота и невидимото обкръжение, установявано по съзвучие, съпътства вървящия по тясната пътека, водеща в живота. Владиката е неизменен в Своето отношение към тези, които Той е Отбелязал със Своя печат. И нашите чувства са все същите. Стига да не се позволява на плътната очевидност да затъмнява знанието на духа. Можем да се порадваме духом въпреки всичко, което вижда окото и чува земното ухо.

1972 г. 335. (Гуру). Владиката Каза: „Радвайте се, деца!“ Но нека това да бъде духовна радост, радост на духа. Можете да се радвате и на земното, но да помните при това, че земната радост е бързопреходна и нездрава. Но радостта от духа и за духа не зависи от земните краткотрайни дела, и затова с нея можете да се

радватے въпреки и независимо от суетната и призрачна еснафска заетост. Радостта от духа е от Висшите Светове. Във Висшите Сфери на пространството звучи радост и тези моменти могат да се улавят със сърцето. Това и ще бъде тази „свършена“ радост, за която е Говорел Владиката в своето време.

1972 г. 336. (30 юни). Хората ще бъдат раздирани от раздори, кризи, войни, всякакви неблагополучия, лични и обществени, докато не се обърнат към духа и не станат други. В света няма щастие. Техниката и науката не го дават, тъй като щастieto е в духа. Тези малцина, които са се обърнали към духа, страдат двойно и даже повече, тъй като носят върху себе си натоварването на останалите, не приели духа. Затова Бремето на този свят е огромно. И докато хората безумстват, няма да стане по-леко. Човешката безотговорност е достигнала чудовищни размери. Бива унищожавана девствената зелена покривка на планетата, биват отравяни водоемите, реките езерата и океаните, въздухът бива замърсяван с всякакви отпадъци и отработени газове. Човешката енергия бива насочвана към създаването на страшни убийствени средства за масово унищожение на всичко живо. И войните се водят безчовечно. Накъде по-нататък да се върви? Тъмните разрушават всички добри начинания, обръщайки ги към зло. Толкова по-ужасен ще бъде обратният удар. Той се приближава неотвратимо. Стихиите излизат от бреговете, тъй като тяхното равновесие е нарушено. Всяко действие предизвиква противодействие. И какво ще бъде то, ако действията вървят в разрез със законите на равновесието и хармонията.

1972 г. 337. (М. А. Й.). Най-високите слоеве на светлоносната материя и най-дълбоките в основата не се засягат от равновесието на стихиите и дисхармонията, поражда на човечеството като цяло. В Космоса има сфери на непоколебима устойчивост. И навсякъде царства и действа Законът. И каквото и да се случва на Земята, и каквото и да се поражда от човечеството, „слънцето ще премине и луната, но нито една йота няма да премине от Закона, докато не се изпълни всичко“. Тази нерушимост на вечното във временното трябва да се разбере, за да се устои непоколебимо сред земните вихри. И духът също е вечен и нерушим, както и Основата на Битието. Колкото и да безумстват хората, Камъкът на Вечната Основа на Истината остава нерушим за всички времена.

1972 г. 338. (Гуру). Мисълта отнася върху крилата си съзнанието във Висшите Сфери. Мисълта отнася съзнанието върху своите крила към това, към което е устремена. Мисълта действа постоянно, отнасяйки постоянно съзнанието към това, към което е насочена. Така във всеки даден момент крилатата мисъл свързва човека с нещо: добро или лошо, високо или ниско, близко или далечно, с приятели или врагове, с тъмнината или със Светлината. Такава е нейната сила. И всички хора ѝ се подчиняват. Само че едни умеят да я управляват с волята, а други, обратно, са управлявани от нея. Едни са овладели силата на мисълта, други са роби на своите собствени мисли или на чуждите мисли. Но правото на свободен избор на лоши или добри мисли си остава все пак за човека, даже когато той, възползвайки се от това право, предпочита да избере мисли от тъмнината, вместо мисли от Светлината. Но избирайки съчетаването с тъмни той носи техния товар и вече се подчинява на това, което е избрал.

1972 г. 339. (2 юли). Планетата е болна. Болестта е предизвикана от нарушаване на равновесието. И не е само в областта на стихиите, но признаците на

това равновесие са проявени навсякъде и хаосът нахлува навсякъде. Той нахлува и в човешкото съзнание, нарушавайки хармоничното състояние на организма; астралът буйства яростно, тласкайки хората към всякакви крайности. Оттук и чудовищният ръст на наркоманиите и пиянството. Печално е да се види как всичко живо бива убивано и природата линее. Всичко, до което се докосва човешката ръка, **бива отравяно, замърсявано и осквернявано**. Огромни струпвания на отровни отработени отпадъци заплахват да умъртвят големи площи от Земята, без да говорим вече за водоемите и реките. Хербицидите унищожават насекомите, вземащи дейно участие в живота на растенията. Така нарушаването на хармоничния кръговрат на природата е отишло толкова далеч, че следствията на това нахлуване в нейния живот ще се отразят тежко на всичко. Но хората са глухи и слепи за разбирането на това, което вършат. Виждайки късата и явна страна на своите действия, които са им нужни, те не искат да видят другата, продължителна по своите следствия и убийствена по характер. Принципът „след мен и потопа“ действа с пълна сила. Но облаците се съгъстяват и назрява обратният удар. Извършва се неистово ограбване, разхищаване и унищожаване на природните ресурси, и то по-често не за строителство и съзидание, а за разрушения, убийства и водене на човеконенавистни войни. Страшни дела се вършат под слънцето с надежда за безнаказаност. Но назрява обратният удар.

1972 г. 340. (М. А. Й.). Ще защитаваме с всички сили равновесието на своя микрокосмос от нахлуването на хаоса. Той дебне за всеки момент на слабост или неравновесие. Опората е една – Йерархията. Пазете равновесието повече от всичко. В него е спасението от вихрите, разтърсващи пространството. В него е защитата от злото.

1972 г. 341. (Гуру). Даже пространствените, тоест от разстояние, но хармонични взаимоотношения между приятелите имат голяма защитна сила. Кръгът и неговата окултна мощ не са ограничени от пространството. Когато Казваме “пазете единението”, този Указ има предвид не само обединяването по място, но и пространствено. Ние неведнъж сме чувствали и изпитвали силата, особено по отношение на противостоянето на враждебни въздействия, но тогава бяхме близки по място. А сега трябва съзнателно да се утвърждава силата на кръга на разстояние. Това изисква осъзнаване на такава възможност. Но това е напълно невъзможно, ако няма единение. Разберете най-после значението на единението, поне заради собствената полза.

1972 г. 342. (3 юли). Между висшите и дълбинни слоеве на материята, не засягана от протичащите в света явления, се намират слоеве на материята с различна подвижност, започващи от високите, подаващи се лесно на въздействието на мисълта и завършващи с плътните земни слоеве. Най-трудно от всичко се поддават на мисълта слоевете от плътна материя на видимия свят. Целта на еволюцията на планетата и на всичко живеещо на нея се заключава в разреждането и изтъняването на плътната материя, включвайки тук и земята и тялото на човека. Отначало процесът е бил обратен, тоест еволюцията е вървяла по пътя на постепенно уплътняване на тънкото в плътно. След преминаването на срединната точка на Кръга той е станал обратен. В седмата Раса на този пети Кръг изтъняването на материята и материалните тела достига своя предел и следващият, шести Кръг ще повтори целия процес отначало. Този еволюционен процес няма

край. След шестия Кръг следва седмия и Земята ще завърши своята еволюция подобно на луната. Човечеството ще премине на по-висока планета и спиралата на еволюцията ще го издига все по-високо и по-високо. Безпределността няма край.

1972 г. 343. (М. А. Й.). Движението нагоре по навивките на спиралата означава новост на получаваните от човека въздействия. Нищо не се повтаря, тъй като нареждането, по-точно преминаването по навивките на спиралата, разположени една над друга, означава аналогия с предшестващата навивка, но не и тъждество. В този смисъл всеки живот или възплъщение е нов. И човекът всеки миг е нов, тоест вече не е такъв, какъвто е бил по-рано. По-лош или по-добър - зависи от това дали той се движи по възходящата или по низходящата спирала. Има духове, които възхождат, а има и такива, които се спускат все по-ниско и по-ниско. И доброто, и тъмното начало в човека имат тенденция към развитие. Нищо не стои на едно място.

1972 г. 344. (Гуру). Истинският ученик не може да бъде поглъщач на чужда психическа енергия, тоест съзнателен или несъзнателен вампир. И без това има много такива сред хората. Затова, утвърждавайки пространствената активност на кръга, трябва да разберете, че за успеха трябва да идвате с мисъл да дадете, тоест да донесете нещо със себе си. Да дойдете опустошени, като празна черупка, значи да вземате психическа енергия от някого от останалите и по този начин да лишите кръга от толкова нужната му огнена сила. Ако всички участници дойдат опустошени, то и полезните резултати ще се сведат до нула. Затова пространственото служене започва с решението нещо да се донесе и да се даде и по този начин да се усили кръгът и неговите магнитни свойства, при самоотверженото обединяване на участниците. Без самоотверженост и желание да се даде всички опити за пространствено обединение в духа ще бъдат напразни. Във вехтите одежди на себелюбието пространственото служене е невъзможно.

1972 г. 345. (4 юли). Връзката на Бащата със сина не може да бъде нарушена от нищо, тъй като тя е над всичко. Но осъзнаването на тази връзка зависи от много външни и вътрешни причини. То може да се колебае от нейното ярко и близко усещане до затъмняване и почти пълната привидна загуба. Но тази загуба е измама на Майя. В действителност връзката продължава да съществува. В тези моменти на привидна загуба на връзка тя трябва да се утвърждава противно на очевидността и въпреки затъмняващите я мисли. Владиката е неизменен, измененията се извършват в ученика, в състоянията на неговата астрална обвивка и мислите на текущия ден. Затова трябва да се мисли за Висшата Близост над всички обикновени дела и явления. Самото съществуване на Близостта е необичайно и не влиза в обхвата на дребните дела или тържествуващата суета на ежедневието. Проявата на Светлината е извън техните предели. Източникът на Светлина не зависи от това какво осветява, но за да се почувства е нужна възприемчивост. Възприемчивост означава съответствие, съзвучие, сънастройка на съзнанието с това, към което то е устремено. Тъй като съзнанието може да се настройва на всякаква вълна: например на вълната на любовта и предаността, на вълната на устрема, на вълната на самоотверженото желание да окаже помощ на Носещия непосилното земно Бреме. Арфата на духа може да бъде волево и съзнателно настройвана на много вълни. В какъвто тон е настроена, в такъв върви и възприемането на постъпващите в съзнанието мисли. Погрешно е да се мисли, че

този процес се осъществява без волевото и съзнателно участие на човека в него. Казано е, че не трябва да се чака вдъхновение, а то трябва да се вземе. „Царството Божие се превзема със сила, и прилаганият усилия го постига“.

1972 г. 346. (М. А. Й.). Трябва да се отделя особено внимание на настройката на съзнанието на желаната вълна. Не може да се очаква успех ако си потопен презглава във вълните на тържествуващата суета. Суетата на ежедневието не може да се съчетае с устрема към Висшите Сфери. Не е възможно да се възприемат вибрациите на Лъча на Учителя, ако съзнанието е изпълнено със суета. Под суета се подразбира изпълняването на обикновените еснафски дела, такива, с които живее рутината сега, както е живяла преди сто или хиляда години, за да бъде напълно забравена в течение на потока на времето. Потапайки се в ежедневието до забравяне за Учителя и Неговото Дело как може да се разчита на възприемане на Неговите мисли и Неговите Указания. Също така и различните отстъпки и поощрявания на своите слабости и недостатъци силно затрудняват Общуването. Формулата „отвърни се от себе си“ остава за всички времена неизменно условие за следване на Владиката. Ученикът, непреклонно и твърдо вървящ след Учителя на Светлината, разпъва на Кръста на Живота именно своето себелюбие. Колко нищожно е всичко това, което го отвлича от следването на тясната пътека, водеща в живота! Не трудът, не работата, толкова нужни за възхода на духа, а именно суетата действа отвличащо и разрушително на съзнанието. Творческият труд, обратно, възвисява и вдъхновява труженика и е абсолютно необходим за човека, вървящ по Пътя.

1972 г. 347. (Гуру). Ако проследите внимателно нашия живот ще видите, че той изцяло е изпълнен и наситен до предела с труд, труд творчески, вдъхновен и напрегнат. Не думите, не високопарните изречения, а именно трудът без край и ограничения е беше двигател и утвърждаване на това, което може да се счита за основи на живота. Ние утвърждавахме Учението на Живота не на думи, а със своите дела и напрегнат труд. Трудът е основата, върху която се гради здраво домът на духа. Разберете труда като най-насыщна необходимост и неизменно условие за развитието и преуспяването на духа. Ние сме готови да пеем химни на труда. Ние славим великите труженици на нивата на живота. Ние сме готови да подкрепяме и вдъхновяваме учениците, вървящи по пътеката на труда. Разбирайте труда широко – от труда на простите занаятчии до най-великите творения на изкуството и трудовете на творческата мисъл на Великите Носители на Светлината.

1972 г. 348. (5 юли). „Ценим мисълта, породила решение“. Коефициентът на полезно действие на такава мисъл е огромен. Пърхащите мушици на мислите, не донасящи нищо, не са ценни. Ценим монолита на мисълта, не раздробена от добавени странични примеси. Трудно е да се съхрани монолитността на мисленето при хаотични или антагонистични пространствени токове. И каквото и да струва това, но монолитността на мисленето е необходима. Негов антипод ще бъде неуравновесеното мислене на психически ненормалните хора. Контролът над мисълта предполага удържането ѝ в определено русло, за разлика от своеволните и безпорядъчни нейни подскоци от един предмет на друг. Може съзнателно да се изработва привычката за стройно течение на мислите. Това ще бъде противопоставяне на лунната рефлексност. Често не волята ръководи мисълта, а своеволието, тоест разпуснатостта на мисленето. Често в разговор със събеседник

сте забелязвали как неговите мисли са се разбягвали от основното направление на различни страни и напълно са се отклонявали от темата. Много интересно е да се наблюдават в хората тези гримаси на необузданото мислене. Трябва да се научите да управлявате мисълта, иначе ще се наложи да станете безволни роби на безпорядъчните мисли. Трудът е полезен и с това, че изисква съсредоточаване, особено умственият. Разбира се, цялата работа е в умението и навика да се съсредоточава мисълта с волева заповед. В това отношение трябва да се утвърдите здраво. Магнетизмът на мислите е огромен. Всяка привлича към себе си други, но по съзвучие и на свой ред се привлича от тях. Много мисли, нахлуващи в съзнанието отстрани, трябва просто да се гонят поради тяхната **безполезност** и **безсмисленост**. Но има сфера на тъмни, отровни и вредоносни мисли. Те трябва да се избягват като страшна зараза. Те са пагубни и действат разлагащо на психиката. Хората не се плашат от пагубността на затъмненото мислене, а то е по-лошо от болест. От болестта можете да се излекувате, но мисълта от тъмнината няма да остави човека, докато не бъде победена. Грижата за мисълта е най-първо задължение на човека.

1972 г. 349. (М. А. Й.). До общуването с нас довежда волевата, устремена мисъл. Тя е като свързващ мост, за перилата на който трябва да се държите здраво, за да не загубите посоката. В това е значението на здравия устрем. Устремява се мисълта, излизаща от сърцето. Тя не е ограничена от разстоянието като мозъчната мисъл. Енергията на сърцето, устремена пламенно, пробощда или пронизва пространството. Тя прониква свободно в Тънкия Свят и може да се докосне до неговите обитатели. Спомнянето за умрелите е много благотелно за тях, ако мислите на спомнящите си са светли и извисяващи. Някои обреди, свързани с това, са полезни, ако не се извършват бездушно, тоест без участието на сърцето. Мислите от Светлината са свободни, тъй като не познават прегради и достигат до тези, към които са устремени.

1972 г. 350. (Гуру. Суровостта е неотделимо от Архата качество на духа. То е противоположно на съжалението и съзливата сантименталност. То не означава жестокост, тъй като е неотделимо от състраданието. А състраданието, на свой ред, винаги се стреми да помогне. В това е неговата отличителна черта от сантименталността, която често се съчетава с нечовешка жестокост. Хората в театъра, проливащи сълзи на чувствителните сцени, са готови незабавно да си прегризят гърлата един друг, ако някой извика „пожар“.

1972 г. 351. (7 юли). Ние Преследваме далече отиващи цели, хвърляйки при това „котвата за далечно плаване“. Затова нищо временно не може да Ни попречи и да задържи Ръката Ни. Човешките дела са къси. В това е слабото им място. Докато тези дела и дейци си отиват от сцената и се заменят с нови, със също такива ограничени срокове, Нашите действия са над времето, дори само изкуството и неговите велики произведения задълго надживяват времето. Истинското изкуство е извънвременно, а тъй като в него има Светлина, то и неговото влияние на човешките умове и сърца е огромно. Ние Наричаме Нашето място Твърдина, тъй като действително то е Твърдина и крепост на най-доброто, което имат планетата и човечеството. Също и вие можете да разделите своите мисли, действия и стремежи на временни, от днес, и на такива подобни на Нашите, извън временни, отиващи далече напред, и да вложите сърцето и съзнанието си в тях. И когато

феноменалният свят се руши, съзнанието победно издържа това крушение, тъй като се е утвърдило на непреходното. Разрушаването на феноменалния свят се случва неизбежно всеки път, когато човек отхвърля от себе си плътната обвивка и нито един смъртен не може да избегне това рушене.

1972 г. 352. (М. А. Й.). Този, който ще строи своето битие върху Камъка на Вечната Основа на Живота, няма да сбърка. Казвам нарочно битие, а не съществуване, тъй като битието е вечно, а съществуването е временно. Владиката Обещава вечен живот на хората, които Го следват. Затова трябва да Му се повярва и да Бъде приет. Казано е ясно и направо: „Вярващият в Мен има вечен живот“. Съзнанието, приело Владиката, живее след смъртта на тялото. Съзнанието на отричащия безсмъртието на духа обрича себе си на смърт след смъртта на тялото. Така признаването или отричането на Основите на Живота определя съдбата на човека в Надземното. Трябва да се добави, че доброто живее в човека даже ако не познава Владиката, но има в себе си Светлина. Пътят на човека в Тънкия Свят се утвърждава чрез земните дела, в зависимост от това добри ли са те или зли, от Светлината ли са или от тъмнината.

1972 г. 353. (Гуру). Даденото и сътворено от Великите Духове надживява тяхното тяло. В това е смисълът на Тяхното Идване на Земята. Ако не са Те, планетата би потънала в мрак, в буквалния смисъл на тази дума. Те спасяват Земята. Едни се присъединяват към Тях и помагат, други, обратно, въстават и противодействат. Едните са от Светлината другите – от тъмнината. Така разделящият меч, донасян от всеки Владика, не е символ, а сурова действителност. Сега това разделение е особено драматично, тъй като вече е окончателно. В това е и Съдът, отделящ синовете на Светлината от синовете на тъмнината. Всеки сам на себе си е съдия. От своя съд ще бъде осъден и от своя също ще бъде оправдан. Всеки има съдията в себе си.

1972 г. 354. (8 юли). Животът на ученика протича под знака на необикновеното. Победата на духа над обвивките се постига с труд и несломим устрем. Даром нищо не се дава. Индивидуалните особености на духа и характера на неговите натрупвания формират неповторимата шарка на духа. Не като всички, а неповторимостта и своеобразието оформят тази шарка. Животът поставя, може би, в много трудни условия, но затова именно те дават възможност за развитие в желаното направление. Сред всички, но не като всички, зрънце по зрънце той натрупва своите достижения. Наоколо може да има такива хора, у които думите да предизвикват яростно противодействие. Значи трябва да се изпрати мисъл на Светлина и доброжелателство. Ето, приятелите са далече, значи далечното трябва да се направи близко, преодолявайки земното разстояние. Така постепенно, чрез постоянно преодоляване се побеждават тялото и другите обвивки. Борбата и победата са постоянни спътници на ученика. За да бъдеш въоръжен без нито един апарат трябва да се приложат много желание, устрем, воля, труд и несломима настойчивост, за да се достигне тази необикновена съкровена цел. И по всяко време, винаги, постоянно може да се упражнявате в това направление и в голямото, и в малкото, утвърждавайки зърната на пространствения посев на нивата на своето съзнание, знаейки при това, че в своето време те ще дадат кълнове. Ще дадат неизменно и според характера на заложеното семе. От малкото семе израства огромно дърво, но във времето. Някои смята да достигне изведнъж - напразни

мисли. Но когато цялото същество е устремено към реализацията на отсъдената цел, то достиженията няма да се забавят. И когато всичко това се състои от неотнимаеми натрупвания на духа, умножавани съзнателно и всекидневно, целта ще бъде постигната. Трябва само да се помни, че не за себе си и не заради себе си се събират съкровищата на Агни и расте Камъкът, а заради Великото Служене на Светлината.

1972 г. 355. (М. А. Й.). Искам да дам сила и да умножа силите, за да можете да вървите непреклонно и твърдо към далечната цел. Всички и всичко, и даже пространството и земната очевидност ще противодействат яростно на това и ще въстават неистово. Но духът е по-високо от всичко, над всички обвивки и над обкръжаващата среда, плътна и тънка. И затова при непоколебимо постоянство на несломимия устрем духът побеждава всичко. Съхранявайте несломимото мъжество. Самият Владика е Казал: „Дерзайте, Аз Победих света“. Към тази победа над света ви Зове Владиката. И помнете неизгладимо и за всички времена, че „този побеждава всичко, който самия себе си съумее да победи“.

1972 г. 356. (Гуру). „Когато битието се пренася в мисълта“, човек се научава да действа с мисъл. Може да се учите да овладявате мисълта чрез прилагане в плътното ежедневие.

1972 г. 357. (9 юли). Владиката Заповядва на стихии и стихии се подчиняват. Стихиите на огъня, въздуха, водата и земята са напълно явно и изцяло изразени в микрокосмоса на човека. Всеки импулс, преминаващ по нервите, е електрически. Всяка клетка е електрическа батерия в миниатюра. Организмът живее с въздух и без него не може да съществува. 75% от тялото се състои от вода. В него се съдържат всички елементи от химическата таблица на Менделеев. Степента на овладяване на тялото при всеки човек е различна. Овладяването на тялото не е нищо друго освен овладяване на стихии. Овладелият в известна степен стихията на водата може спокойно да лежи върху нейната повърхност. Овладелият в по-голяма степен – да стои и даже ходи. Така е и с останалите стихии. И чрез овладяването им в своя микрокосмос човек стига до овладяването им във. Така победителят на стихии в тялото ще бъде вече победител на стихии, влизащи в структурата на планетата. И кой ако не обуздалият мислите и чувствата, управлява и пространствената мисъл, извличайки от пространството съкровищата на мислите. Електричеството е пространствен огън. Човекът, овладял мощта на огньовете на своя организъм, може да въздейства даже на подземния огън, предизвиквайки или укротявайки земетресенията. И така въздейства до известна степен, но несъзнателно и в по-малка степен. На човека е дадена власт над всяка плът, но до фактическото ѝ съзнателно овладяване той достига чрез овладяването на себе си в своя микрокосмос.

1972 г. 358. (М. А. Й.). Трябва най-после да се разбере значението на най-малките неща и на това как от малките песъчинки се натрупва огромна планина. От малкото може да се премине към огромното, започвайки от най-малкото. Отхвърляйки малкото, отхвърляме огромното. Така от малките действия на текущия ден, извършвани при осъзнаване на тяхната значимост за бъдещето, се събира и натрупва материала за изграждане на дома на духа. Всички строят, но какво? Едни - дом за духа, други – прекрасни дворци и замъци, трети - по-скромни постройки в зависимост от устрема. А някои – душна, мрачна, студена тъмница,

задъхвайки се между стените, докато е още на Земята. Така че всички хора без изключение са строители. Тези, които са слепи и глухи за пространствените Призиви на Светлината си създават вертепи и жалки смрадни колиби.

1972 г. 359. (Гуру). Независимо от всичко, въпреки всичко и преодолявайки всичко, което пречи, отсъденият ученик върви към указаната от Учителя цел. Тази неизменност на крачката по „Линията на Лъча“ е залогът и гаранцията за успеха. И когато настъпи отсъденото време, Владиката ще Разпознае избраните от Него сред победилите.

1972 г. 360. (10 юли). Аз Съм Алфата и Омегата, началото и края. Най-Висшето на Небето и най-дълбоката непоколебима Основа на Земята. Най-Висшето на Небето, защото Отец е в Мен и Аз и Отец Сме Едно. Аз Съм преди началото на времето. Аз Съм Камъкът на Вечната Основа на Живота. И строящият върху Мен строи здраво и завинаги. Вечното и временното се допират на Земята. Земята върху стълбата на живота е стъпало към Вечната Светлина. Всичко живеещо на Земята и в Световите възхожда по тази стълба. Вечното във временното – това е духът в тялото. Земното тяло е временно, но духът е вечен. Осъзнаването на вечното става чрез временното и във временното. Без това стъпало човечеството няма да достигне до вечното. В това е най-дълбокият смисъл и значение на възплъщаването на духа в тяло. И всичко, случващо се с човека докато той е в тяло, има смисъл и оправдание доколкото е осъзната целта. Иначе животът се превръща в безсмислица и нелепост. И тогава човек се задъхва в менгемето на материалния свят и напразно търси забрава във всевъзможни крайности. Но пътеката, водеща в живота, е тясна и малцина вървят по нея. Сега пространственият Зов звучи над планетата, призовавайки тези, които не са се предали безвъзвратно на тъмнината, да застанат под Знамената на Владиката Майтрейя, идващ в света, за да утвърди в него завинаги победата на Светлината.

1972 г. 361. (М. А. Й.). Всяка крачка на Земята може да се съгласува с великата цел и по този начин да се приближавате неотклонно към нея. Това и ще бъде висшата съгласуваност на планетата. По силите на малцина е да я проявят. Но все пак всеки знаещ целта може да прояви известна степен от нея. Съгласуваност означава също и съзвучие. Обединяването на съзнанията се изразява в съзвучието. От тесните земни условия съзнанието се издига нагоре, възвисявайки се над тях. Този подем не е толкова труден, колкото е трудно да се задържите на височината. Завоюването е по-лесно, отколкото удържането на завоеванието. Трябва да се съберат всички сили на духа, за да не се загуби поредното достижение. Всичко въстава яростно против достигналия, стремежи се да го лиши от резултатите на победата. Но вървящият с Владиката е винаги победител. Владиката, победил света, Зове към победи.

1972 г. 362. (Гуру). Натрапчивата яркост на плътната видимост не позволява да бъде видяна действителността. Сливането на хоризонта със Земята е убедителен пример за видимостта или очевидността, видима за окото. Но човекът вече знае, че това е зрителна измама. Той вече е разбрал и преодолял тази измама. По същия този път той може да преодолява и другите измами на очевидността, тъй като очевидността не е действителност. При задълбочаване на този проблем може да бъдат видяни множество примери за измамна видимост. При достатъчно задълбочаване Майя може да застане в цялата си ширина. С мисли могат

съзнателно да се свалят покривалата на Майя едно след друго, докато не възтържествува действителността и не победи земната Майя.

1972 г. 363. (11 юли). Желанията и стремежите на висшето „Аз“ и на астрала често се разминават. Но астралът трябва да се подчинява и независимо от неговото противодействие да бъде побеждаван в духа. Болшинството от хората са роби на своята астрална обвивка. Неподчиненият астрал предизвиква много тежки преживявания в Надземния Свят, без да говорим вече за земния. Съзнанието може да се потапя във вибрациите на всеки от проводниците. Това се обуславя от избора и волята. Изборът е свободен, но волята решава. Когато юздата на духа е поставена върху всички мисли и чувства, астралът е принуден да се подчинява. Своеволието на обвивките е недопустимо. Победата над себе си се заключава в тяхното овладяване. Това овладяване донася отиващи далече следствия. Не е възможно съзнателно действие на съответните планове в проводници, не подчинени на волята. Умелият оператор уверено и спокойно управлява и най-сложната машина. Така също човекът е длъжен да управлява и владее своите проводници. Когато такова овладяване е поставено като най-близка задача и на нея ѝ е отделено време и внимание, насочено и към големите, и към малките действия, особено към малките, можете да се придвижвате успешно в нейното решение. Главното е да разберете, че само по този път можете да бъдете въоръжени без нито един апарат. Няма друг път, освен овладяването на себе си.

1972 г. 364. (М. А. Й.). Всичко, което не харесвате в себе си и подлежи на изживяване, е породено някога и някъде от вас самите, от вашата воля и свободния избор. Затова в процеса на преодоляване на негодните натрупвания в себе си може да се прилага формулата „аз те породих, аз и ще те убия“, и в нея да се намерят сили и да се порази собственото порождение със своето желание и със своята воля. Последното решение на волята е по-силно от предишното. И ако човекът е породил нещо в миналото сам, със своята воля, то също сам със своята власт може да унищожи своето порождение. Да бъдеш във властта на своите порождения е най-последното дело. И винаги може да се утвърди превъзходството на духа над тях, ако е осъзнато, че друг изход няма.

1972 г. 365. (Гуру). Най-отвратителните човешки вкусове, наклонности, привички и извращения съществуват само защото някога са били допуснати с позволение на волята. И само осъзнаването на тяхната неестественост и на това, че в действителност в тях няма нищо привлекателно, може да застави човека да види техния ужас и тъмнина. Любителите на похапването ядат разлагащо се сирене (рокфор), други предпочитат дивеч и риба, която е започнала да смърди и така нататък. И колко дива нелепост има в подобни вкусове, а също и във всичко, което способства за падението на човека. Именно изкушението го влече надолу. Привлекателността на подобни съблазни може да бъде разрушена от от волята, смъквайки от тях покривалото на привлекателността и като се покаже тяхното безобразие в цялата му неприкрита голота.

1972 г. 366. (12 юли). Честното и нелицеприятно признаване на собствените недостатъци дава възможност да се използва за благо даже неизживяното желание да се осъждат недостатъците на другите хора. И когато подобно желание надигне глава и ви се прииска да осъдите ближния за забелязан в него недостатък или някакво отрицателно свойство или черта на характера, трябва

преди всичко да огледате самия себе си и да помислите дали това същото свойство го няма или не го е имало по-рано и в самия вас и не е ли се проявявало то в една или друга форма. И когато то бъде открито и разпознато в самите вас, то желанието да осъждате другия отпада. Но обикновено в другите се забелязват именно същите тези свойства, които ги има и в осъждащия. Крадецът вижда крадеца, алчният – алчността, подлият – подлюстта, хитрият – хитростта, измамникът – измамата, егоистът – себелюбието и така нататък. Така във всеки случай на стремеж към осъждане трябва първо да погледнете към себе си. По този път е много лесно и просто да се освободите от това нежелателно свойство. Тъй като в човека има още много от това, за което той осъжда другите. В случай на собствено съвършенство този метод не е нужен. Но къде са те, съвършените?

1972 г. 367. (М. А. Й.). Тъгата по необикновеното, чудесното, прекрасното и неземното съпровожда разширеното съзнание. То не може да се вмести в обкръжаващата човека сивота. Оттук стремежът да се вдигне завесата на плътния свят и да се погледне зад нея. И на някои това се е удавало. Платон е говорил много добре за това, привеждайки пример как върху стената на пещерата се отразяват сенките, даващи само смътна и слаба представа за действителността и как човек живее в царството на триизмерните сенки. И когато Учението говори за това, че „дрипите на лъжливата обикновеност“ могат да бъдат предадени на огъня, то утвърждава тази възможност да се приповдигне завесата. Задушно и тясно е на прозрения дух „върху кората“, но неговите крила може да се освободят за полет само отвърщайки се от себе си и своето себелюбие, и от всичко това, което така здраво привързва съзнанието към Земята. Тези полети са възможни, но „позналият сладостта на Земята няма да полети“.

1972 г. 368. (Гуру). Духът се храни с мисли, чувства, цветове и звуци. И е много важен въпросът, какви. От външните впечатления могат да се изберат желателните, изключвайки останалите. Също и по отношение на мислите и чувствата селективната еволюираща способност на човека му позволява да направи избор, съобразявайки се със своята индивидуалност. Един гледа към звездите на нощното небе, друг - към витрините на магазините. Един отбелязва цветовете на заминаващия си ден и техните отражения и преливания върху речната повърхност, друг следи рулетката в игралната зала. До голяма степен направленията зависят от самия човек и той сам прави избора.

1972 г. 369. (13 юли). „Дрипите на лъжливата обикновеност обкръжават съзнанието, притискат го и закриват Светлината от него. Те не заслужават да им се обръща внимание. Но те настойчиво и упорито се мятат пред очите, заставяйки да се забравя за най-нужното. Как да не се позволява нахлуването им в мислите и чувствата? В момента на появата им не трябва да се допускат вътре, отхвърляйки ги като ненужна вехтория и нито за миг не трябва да се изразходват мисли и чувства за тях. Нека те да останат извън пределите на допусканото във вътрешния свят. Разбира се, дребните пробуждания и удари не могат да се избегнат, но тяхната отрова може да се неутрализира с волята, не желаеща да влиза в допир с тях. Трябва вътрешно да се изолирате от тях. Иначе няма да се предпазите от вредоносността на тяхното въздействие.“

1972 г. 370. (М. А. Й.). „Така се изпълнете с Владиката, че врагът да не се промъкне“. И при това повтаряйте избраната мантра. Вълните на всевъзможните

въздействия се устремяват яростно към тези, които вървят след Призовалия. Тези въздействия се усилват и раздухват от тъмните, използващи всяка възможност, за да подхвърлят вреда. Само здраво отбранявайки се с Владиката може да се устои. Ако Единението е здраво, никой не е силен срещу вас.

1972 г. 371. (Гуру). Между това, което се устремява към съзнанието отвън и вътрешната цитадела на духа може твърдо да се постави Образът на Владиката. И тогава враждебните вълни ще се разбият безсилно в Скалата на Светлината. А как иначе да се устои, ако бурята бушува наоколо и дисхармоничните токове на човешкото недоброжелателство могат да ранят болезнено. Може да се устои само с Владиката, държейки Неговия Светъл Лик пред своя мислен взор. Отбранявайте се с Владиката.

1972 г. 372. (15 юли). Човек затова и умира и отхвърля тялото, за да се освободи от него и от плътното обкръжение, към което така здраво прираства съзнанието. Иначе няма да се откъсне. И отново и отново му се налага да оставя земните вещи, за да се научи в края на краищата да не се привързва към тях и да разруши илюзията на собствеността. Притежаването на вещи се разрешава, но без чувство за собственост. Това чувство е нелепо, защото няма нищо свое и нищо не можеш да вземеш със себе си, тъй като притежаването на вещи е временно. Великите Духове са Били свободни от това призрачно чувство даже тогава, когато са Владеели цели царства. Свободата от притежаване на вещи и всичко друго е несъвместима с робското чувство за собственост. Смъртта на тялото е полезна именно с това, че разрушава това измамно чувство. Всеки закоравял собственик е роб на това, което притежава, по-точно, въобразява си че го има. В Завета „раздай всичко, което имаш и Ме последвай“ е скрита велика мъдрост.

1972 г. 373. (М. А. Й.). Към всяка вещ, която считаме за своя собственост, от съзнанието е протегната нишка, свързваща го здраво с нея. Колкото по-силно е това чувство, толкова по-здрава е връзката. Колкото повече са вещите, толкова повече са свързващите нишки. Закоравелите собственици са свързани с тези връзки за ръцете и краката така здраво, че да се освободят от тях вече не могат. Биха могли, ако осъзнаваха това робство, но даже не го забелязват. И в това неосъзнаване на психическите вериги на робството на собствеността е неговата особена тежест и безпросветност, и невъзможността да се освободят от него. Робите на собствеността са особено бездуховни хора, лишили се от Светлина. Тяхното пребиваване в Надземното е особено тежко, тъй като е необичайно трудно да се отскубнат от тъмницата на призрачната собственост. Тъй като там царства мисълта. И ако мислите са изцяло заети с образите на въображаемата собственост, то само разрушавайки тези мислени представи може да се освободят от тях. А как да ги разрушат, ако съзнанието се е сраснало с тях и счита тази собственост за неотнимаема?

1972 г. 374. (Гуру). „Не си събирайте съкровища на Земята...“, тъй като тези съкровища са отнимаеми, но си „събирайте съкровища на Небесата...“, тъй като духовните съкровища или духовните натрупвания не могат да бъдат отнети нито от живота, нито от смъртта. Каква велика мъдрост и най-дълбоко знание се съдържа в тези Завети! Именно неотнимаемостта на духовните натрупвания съставлява и тяхната ценност и значимост. Казалият „omnia mea secum porto“ (всичко свое нося със себе си (лат.)), е имал тях предвид и е знаел че това, което

има вътре, в Чашата, той носи със себе си винаги, навсякъде, във всички Светове. Натрупванията в Чашата съставляват истинската, вечна, нетленна собственост на духа. И когато всички негови стремежи са насочени към събиране на тези истински съкровища, неговият път е светъл и прав. Представете си най-богатия милиардер на смъртния одър и разберете, че ако духом той е нищ, то нищ ще влезе и в Тънкия Свят, независимо от всички свои милиарди. Струвало ли си е да ги натрупва, за да остане в края на краищата с нищо! В Учението е Казано: „Притежавайте всичко, но нищо не считайте за свое“. Това и ще бъде „притежаване без чувство за собственост“, тоест свобода от властта на вещите над съзнанието.

1972 г. 375. (16 юли). Не вещите властват над съзнанието, а мислите за тях. И се налага да се освобождавате не от вещите, а от мислите. Старанията да се отхвърлят вещите са безполезни, ако мислите са заети с тях. Възможно е да нямате нищо, но в мислите да бъдете обсебени от вещите и от собствеността, и да бъдете привързани към тях. А може да имате много и все пак да бъдете свободни. Трябва да се разбере това обстоятелство за да се види, че свободата или робството е в духа. И човек се свързва и освобождава с мисълта. Значи овладяването на мисълта е преди всичко. Това е основата на свободата. Ние също разделяме света на роби и свободни. Напразно е да се мечтае или говори за някаква свобода, ако това правят робите на собствената мисъл. И каква е ползата от външната свобода, ако не е постигната вътрешната. Когато битието се пренася в мисълта и е осъзната силата на последната, и нейното овладяване е постигнато, тогава човек е свободен.

1972 г. 376. (М. А. Й.). Агни Йогът може да се намира в далечни непристъпни планини, в уединена пещера, далеч от хората и шума и суматохата на света, може, нямайки нищо, да има всичко и да бъде най-богатият човек в света, притежавайки всички негови най-ценни съкровища. Тъй като всичко е в него и всичко е в духа. И неговият дух властва над всичко. Това е и победата над света, когато всички негови висши дарове са в притежание на победителя и когато времето, пространството и разстоянието са победени и вратата към Висшите Светове са отворени, и Далечните Звезди са близки. Възможностите на духа са безгранични. Микрокосмосът на човека е чудесен и неговата апаратура е изумителна. И когато е победена смъртта, за какво още по-високо може да мечтае човек тогава, ако не за възможностите на Далечните Светове.

1972 г. 377. (Гуру). И все пак пътят към Безпределността преминава по Земята и принципът „с ръката и крака човешки“ остава в сила. Това означава, че сред най-високите полети на мисълта не трябва да се забравя за Земята, тъй като най-високото трябва да се съчетава хармонично със земния живот, тоест да се изразява в чувствата, действията и постъпките на всеки ден. При разрив се получава разрушаване. Когато високото не се провежда в живота и не е приложено на практика, всички усилия да се постигне нещо са напразни.

1972 г. 378. (17 юли). „Моето Царство не е от този свят“. И за да се докоснеш до него от този свят е нужна известна степен на отреченост от суматохата и суетата на обикновения живот. Това не означава бягство от живота и от неговите задачи и изисквания, в който поставя човека неговата карма, но докосването до Висшето все пак е несъвместимо с потапянето презглава в обичайността. Великите Духове, идвайки в света са, Живели с неговите интереси, страдания и болка. И в същото време все пак вътрешно са Живели в Свой свят.

Тяхната жертва е била огромна, изискваща потапяне в условията на обикновения живот и съприкосновение с човешкото невежество. Но духът е побеждавал. Така също и Техните ученици до известна степен се оказват в сходни условия. Но те невинаги побеждават, ако връзката с Учителя отслабва. Гаранция за победа се дава ако Единението не може вече да бъде нарушено от нищо.

1972 г. 379. (Гуру). Колкото и сложен и труден да е животът на ученика „в света“, все пак даже в най-трудните обстоятелства може да се намери време, за да се направи нещо, макар и малко, но приближаващо към целта. Значението на дребните неща не се разбира. На тях може да се гледа като на залагане на зрънца на Светлината, които в бъдеще неизменно ще дадат свои кълнове. В това е тяхната безусловна полезност.

1972 г. 380. (М. А. Й.). Утвърждаването на необикновеното в живота е вече подвиг. Под необикновеност разбираме проявите на Светлината. Съзнанието може да се удържа на нивото на необикновеността само с ритъм. Временните и спазматични усилия няма да дадат нужните следствия. И когато няма вдъхновение и хоризонтът на бъдещето е застлан с мъгла, утвърденият ритъм помага да се разсейва мъглата.

1972 г. 381. (18 юли). Ако кармата поставя в определени условия, от които е почти невъзможно да се отскубнете, значи тези условия са полезни за напредъка и не е нужно да се отхвърлят. От друга страна не трябва също да се потапяте в тях през глава. Следователно трябва да се намери равнодействащата, позволяваща да се запази хармонията между външното обкръжение и вътрешното състояние, тоест да се отрежда небесното на Небето, земното - на Земята. Ще помогне здравото удържане на Лика в съзнанието. Огньовете на устрема невинаги се подчиняват на волята. Остава любовта като най-краткият мост за връзка. Нека грижата за съхраняване на това чувство да не бъде малка. „Полятата градина няма да обеднее“.

1972 г. 382. (М. А. Й.). Развитото съзнание се подчинява на ритъма. Неговата пулсация не може да се предизвиква изкуствено. Затова когато ритъмът затихва трябва да се изчака мъдро. Мъдро - значи без да се откъсвате от това, което е по-високо и по-важно от всичко. Често си припомняйте Основите. Те са непоколебими и вълните на житейските въздействия ще се разбият в тези твърдини.

1972 г. 383. (Гуру). Постоянното спомняне за Йерархията е безусловно полезно и необходимо, за да не закриват вибрациите на текущия ден Основата на Основите.

1972 г. 384. (19 юли). Колебанията в усещанията на Близостта имат място благодарение на измененията в състоянието на обвивките, а не в действителност. Формулата „Аз Съм с вас винаги“ е неизменна за всички времена. Обръщението, излизащо от сърцето, отваря вратата. Но е нужна пълнота на обръщението. Половинчатостта пречи много. И как да не се намерят сили да се прояви пълнострунност на устрема поне по време на контакт! Това, което е най-важно от всичко, трябва да се проявява в качеството на обръщението.

1972 г. 385. (М. А. Й.). Когато ученикът достигне известно стъпало, овладяването на мисълта става настоятелно необходимо. Тъй като при растежа на духа мисълта става особено силна и ярка. Но ако тя е нежелателна или

недостатъчно чиста, то и нейното въздействие ще бъде съответстващо. Ученикът трябва да премине през стъпалото на овладяване на мисълта. В противен случай по-нататъшният напредък се преустановява докато това овладяване не бъде постигнато. Иначе опасността от влиянието на необузданите мисли ще расте. Мисълта води човека, но къде може да го отведе неочистеното мислене?

1972 г. 386. (Гуру). Ако внимателно се вгледате и се замислите в нашия живот, в нашето творчество и труд, то не е трудно да си съставите ясна и отчетлива представа за това какво сме оставили ние на хората след себе си, с какво са били изпълнени нашите мисли и стремежи, и с какви образи на красотата и чувства сме изпълнили пространството и сме го наситили. И разбирайки това, можете вече да се запитате: а какво направихме и правим ние самите, за да оставим след себе си на хората нещо прекрасно и достойно за последователи на Великото Учение на Живота, за каквито се считаме?

1972 г. 387. (20 юли). Шарката на духа в пространството, оставяна от тях в продължение на дълги хилядолетия, представлява записи на преминатите от тях животи във всички Светове. В Дома на Отца има много обители и той може да украси всяка в процеса на своя възход към Светлината, всяка, през която преминава. Записите в пространството са неизтриваеми. Грижата е в това те да бъдат прекрасни. И в земния живот едни го украсяват, внасяйки в него Светлина, други го обезобразяват и затъмняват. Но плодовете на тези деяния остават с човека завинаги. Резултатите от своите натрупвания той носи със себе си в своята аура. От тях не може да се избяга. Строящият върху Красотата строи живота в хармония с Космическите Закони. Строящия върху Красотата е оправдан. Красотата и Светлината са неотделими една от друга. По този признак безпогрешно се определя възходящия път. Вървящият с Красота ще бъде спасен.

1972 г. 388. (М. А. Й.). Всяко действие, чувство и мисъл може да се разглежда под ъгъла на съответствието им с Красотата и по този начин да им се дава правилна оценка. Действието на Красотата се съпровожда с радост. Но безобразието угнетява и притиска съзнанието. Преживяваните емоции могат да се определят от тази гледна точка и да не се допускат затъмняващи. Ако хората строяха живота с Красота, доколко той би се преобразил и би станал по-щастлив и лек. Колко страдания и мъка би могло да се избегнат. Даже малкото семенце Красота, заложено в действие, дава прекрасен цвят от следствия. Произнеслият съзнателно „Красота“ ще бъде спасен.

1972 г. 389. (Гуру). Ако преживения живот се разглежда под ъгъла на съответствието му с Красотата, няма да бъде трудно да се видят всички грешки и заблуждения, и отклонения от пътя на Светлината. Значи критерият на Красотата е най-верният. Даже грешките се прощават там, където безобразието се побеждава от Красотата. Някога хората ще издигнат Храм на Красотата и ще ѝ се поклоняват като на водещ принцип в живота и тогава животът ще стане друг. Преобразяването на планетата и новата Земя, и новото Небе ще бъдат утвърдени с Красота.

1972 г. 390. (21 юли). Вчерашното стълкновение с човека, явен служител на тъмнината, послужи като канал за нощния кошмарен сън. Допуснатото възмущение на духа го застави да изпълни своите задължения, но би било по-добре изобщо да се избягва всякакво съприкосновение с подобни същности, не влизайки в никакви взаимоотношения с тях. Понякога това е невъзможно, но в дадения

случай следваше да избегнете контакта, тъй като нямаше особена нужна от това. Нощният кошмар и засилената активност на тъмните, унищожаващи множество хора, служат като потвърждение, че този човек е силна същност и е свързан с тъмната глутница с немалка сила. Възмущение на духа се допуска само в крайни случаи, когато няма друг изход. Трябва три дни да вземате особени мерки за охрана и нощем, и денем, и да се държите неотделимо.

1972 г. 391. (М. А. Й.). Ревностните сътрудници на тъмнината се намират навсякъде сред човешките маси. И затова трябва винаги да бъдете на постоянен несменен дозор, за да бъдете в състояние да се отбранявате от техните вредоносни въздействия. Те не могат да минат спокойно покрай нашите близки, без да проявят своята същност. За тях Светлината е непоносима в каквато и да било форма. Носителите на Светлина от всички степени могат да се нарекат проявители на тъмнината. И колкото по-близко са те до Източника на Светлина, толкова по-силно е това тяхно свойство. То не е леко за сърцето, но воините на Светлината го носят в света, поразявайки и разсейвайки тъмнината.

1972 г. 392. (Гуру). Колкото по-ярка е Светлината в аурата на човека, толкова по-силни и упорити са нападенията на тъмните. Тези нападения представляват и свидетелство за степента на запалената Светлина. И ако някой не познава тези нападки и преследвания от страна на тъмнината, значи неговият светилник на духа е нищожен. Затова ще отбележим признанието на тъмните като свидетелство за горящия в сърцето светъл Агни и на неговата растяща сила.

1972 г. 393. (22 юли). Всяко движение в микрокосмоса на човека има светлинна основа и се съпровожда със светлинни и цветни изменения в неговата аура. Всеки импулс носи електро-светлинна вълна по проводниците на неговите нерви. Тези светлинни движения в човешкия апарат са постоянни, докато той е жив. Затова огнената природа на човека се проявява в постоянни светлинно-огнени вибрации, протичащи във всички негови обвивки. Оттук овладяването на себе си във всички негови форми и обвивки означава овладяване на своите огньовете. Всяка емоция, всяка мисъл е пламване на огньовете. Всяко кратко или продължително настроение е кратко или продължително горене с една или друга степен на светлоносност или помрачаване. Светлият Агни свети, тъмният помрачава и затъмнява. Има различни огньовете. Овладяването на себе си и сребърната юзда на чувствата и мислите довежда до овладяване на своите огньовете. Огънят не може да се овладее за един час. Но всекидневната грижа, и труд, и усилия в това направление, упорити и целеустремени, неизменно ще доведат до целта. Простата утринна гимнастика съвсем не е така проста, както изглежда и дори тя установява известна степен на власт над тялото. А йогичната гимнастика - особено. Когато мускулните движения се упражняват по обичайния път - това е едно. А когато тези движения се извършват само мислено, степента на огненото движение се изтънчва. Резултатите зависят от напрежението на волята. Но и в двата случая: и на физическото, и на мисленото движение, действа Агни. За поддържане жизнеспособността на тялото леката гимнастика е необходима. Тялото се нуждае от съзнателна волева тренировка. Радостният и светлоносен труд е животворен. Принудителният, помрачен, затъмнен труд и особено ненавижданият е разрушител и на психиката и на тялото. Много възможности за овладяване на Агни се намират

в ръцете на човека, но за да се възползвате от тях е нужно осъзнаване на тяхното значение и смисъл.

1972 г. 394. (М. А. Й.). Пространственото общуване изисква преди всичко съсредоточаване върху желанния облик. То е възможно, и мисълта неизменно съединява съзнанието с обекта или субекта на устрема. Всякакви предположения и всякаква гадателност са изключени. Магнитната сила на мисълта действа безотказно. И следствията на подобно действие задължително ще се проявят под една или друга форма, даже и да не са осъзнати. Реакцията на мисълта е естествено и безусловно явление. Затова общуването на разстояние, изпращането на мисли и молитвата са факти с пространствена несъмненост. И ако човек невинаги осъзнава техните следствия, то все пак тяхното невидимо въздействие е неотречимо. Откъде е радостта или безпокойството, бодростта или обременяването, ако не от пространствените въздействия и мисли на множеството хора. Човешкият апарат е сложен, чудесен и неговите възможности са неограничени, но изискват тяхното осъзнаване.

1972 г. 395. (Гуру). Каква огромна сила се съдържа в утвърждаването или отричането, вярата или неверието, признаването или непризнаването. Говорейки по същество, те определят съдбата на човека. Казано е: „Вярващият в Мен има вечен живот“. Простата вяра в думите на Спасителя има следствия с извънредна значимост. Признаването или непризнаването на Тънкия Свят решава бъдещето на духа. Отричането на живота след освобождаване от тялото лишава отричащия от възможността за съзнателно пребиваване в Надземния Свят. Дори за да пресечеш улицата трябва да бъдеш безусловно уверен, че това е възможно. И кой ще започне да оре и да сее, ако няма вяра, че семената ще поникнат и ще дадат реколта. И така е абсолютно във всичко, тъй като вярата е двигател на живота. Въпросът е само в какво и как се вярва.

1972 г. 396. (23 юли). Признавайки огнената основа на всички движения в микрокосмоса на човека, може да се направи следващата крачка към овладяване на огнената стихия. Може да се започне с нейната висша проява, с мисълта. Мисълта е огънят на духа в действие. При развито тънко зрение може да се види светлоогнената основа на мисълта. Тя живее и пулсира в пространството, заредена със светлина-огън. И нейното въздействие върху организма на нейния породител е явно и несъмнено. По усещанията на човека не е трудно да се отбележи как възвисяват или угнетяват мислите. А неочакваната силна и впечатляваща мисъл може даже да убие, без да говорим вече за по-малко значителните симптоми на нейното въздействие, като например, загуба на съня, на апетита, главоболие, други заболявания, подтиснатост и така нататък. Но от друга страна мисълта може да възвисява, да предава бодрост и енергия, силно да способства за оздравяване и да действа благотворно и положително. От избора на мислите и степента на допускането им в съзнанието зависи и състоянието на здравето. При продължително подтискащи мисли на униние, безпокойство и безнадеждност заболяванията са неизбежни. Раздразнението в някои хора веднага се отразява на черния дроб. Всяка мисъл поражда чисто физическа реакция. Затова овладяването на мисълта и контролът над нея дават в ръцете на човека власт и над тялото. И тази власт ще бъде пряко следствие на овладяването на огъня или на огнената стихия в собствения микрокосмос на победителя.

1972 г. 397. (М. А. Й.). Тази борба за овладяване на своите огньовете се води всекидневно, постоянно, непрекъснато. Тя е отбелязана с постоянен суров контрол над мислите, чувствата и действията и служи като гаранция за победата. Тя не се удава лесно, но затова пък няма нищо по-високо, което човек да може да достигне на Земята и в Световете, от това.

1972 г. 398. (Гуру). Във всяка трудност е скрита или в нея се съдържа възможност за борба, преодоляване и победа. Във всяка трудност е скрита сила за противодействие, която може да се вземе от нея, да се направи своя и да се израства огнено духом при всяко стълкновение или среща с препятствие. Затова трябва пламенно да се разбере, че трудностите и препятствията са стъпала на огнения подем по стълбата на живота и че друг път към Светлината няма.

1972 г. 399. (24 юли). Даже при повърхностно наблюдение беше лесно да се забележи колко подтискащо и угнетяващо действат на съзнанието одумките и потапянето в недобрите човешки отношения със странични хора. Защо да се потапяте в блатото! Трябва да се избягват сплетните, кавгите, недоброжелателството и осъждането, в сферата на които обкръжаващите често се стремят да въвлекат, за да получат съчувствие и подкрепа. Не трябва да допускате да се заразявате с подобни чувства. В случай на нужда може да изслушате, но в никакъв случай да не си позволявате да звучите в унисон с отравящото неравновесие на чуждия астрал. Тъмнината може да се подави и разсее само със Светлина. И ако Светлината на собствената аура е неуязвима за вибрациите на затъмнения чужд астрал, то с това се утвърждава, макар и малка, но вече победа над тъмнината. А хората, изисквайки съчувствие, се стремят да увлекат съчувстващите им във водовъртежите на своите собствени несветли преживявания. И когато слепец се опитва да води слепеца и двамата падат в ямата. Налага се да се охранява постоянно, зорко и бдително своята Светлина от слепите и затъмнени хора, иначе ямата няма да се избегне. Дозорът е нужен и в голямото, и в малкото. През малката цепнатина смъртоносната отрова може да проникне незабелязано благодарение на нейната назначителност и липсата на охрана.

1972 г. 400. (М. А. Й.). Висотите на съзнанието, подобно на върха на висока планина са неуязвими за отровата на заразената атмосфера на низините. Пътят на Светлината преминава по върховете, както това е било казано в сказанието на уйгурите за великана и окования от него дракон на тъмнината. Значи съзнанието с всички сили трябва да се удържа по-високо от обичайния уровень на човешкото мислене. Великите Духове се Възвисяват като гигантски стълбове от Светлина над мътните води на житейското море. Спасението е на височините, а не в низините на тъмнината. Планината на Майката на Света служи не само като символ, но и като действително прибежище за духа. Колкото по-високо, толкова по-чиста и по-светла е атмосферата. И на известна височина съзнанието е вече неуязвимо за земната мръсотия. Много безумия се случват на Земята. За да видите цялата чудовищност на извършваните престъпления и ужаси, трябва да се издигнете достатъчно високо над нея. Духът е огън и само духом може да се възвисите в присъщата му сфера и да станете светлоносни.

1972 г. 401. (Гуру). Устремявайки се към Владиката се издигате духом над нивото на еснафско-житейската обикновеност. Ако не се издигнете, няма да се възвисите духом. Полетът е възможен само на крила. Крилата на устрема възнасят съзнанието

в сферата, където се стреми духът, искащ да се освободи от тежките вериги на плътния свят. Без устрем полетът е невъзможен. Устремът е огнен двигател на духа. Всекидневният ритъм на устрема е мощен, тъй като неговата сила расте именно с нерушимостта на ритъма. Цялата природа живее с ритъм. Ритмично и стройно е движението на небесните тела. Ритмична е пулсацията на стихииите и всеки атом пулсира в ритъм. По този начин, утвърждавайки ритъма в своя стремеж, духът се приобщава към основата на битието и неговият път на възход става неизменен.

1972 г. 402. (25 юли). Мислеформите, изпълващи съзнанието на човека, го съединяват чрез невидими за физическото зрение нишки с определени сфери на пространството, съзвучни с характера и природата на тези мислеформи. Тези нишки притежават голяма магнитна сила, чието привличане преодолява леко и свободно земните разстояния. По такъв начин всички хора обединяват и свързват себе си чрез своето мислене с определени сфери на Тънкия Свят, съответстващи на светлоносността или затъмнеността на техните мисли. Така че всеки човек, живеейки на Земята, вече принадлежи към едни или други слоеве на Надземния Свят. Тези слоеве, започвайки от низшите и тежки, се издигат все по-нагоре и по-нагоре, достигайки до висини и степени на светлоносност неописуеми с думи. Връзката с Йерархията на Светлината свързва и обединява със Светлината. Връзката с йерархията на тъмните – с тъмнината. Затова свободният избор на посоката - нагоре или надолу, към тъмнината или към Светлината, решава съдбата на човека. Но това направление се утвърждава от човека на Земята, когато сред плътните условия и плътното обкръжение и вещи неговото вътрешно състояние и мисли създават невидим, но реален мост за връзка с едни или други сфери на Невидимия Свят, невидим за земното око, но ярък, видим и действителен за тънкото зрение. Конкретността на Надземния Свят и неговите форми, тяхната цветистост, явност и реалност са също толкова видими за развъплътените духове, колкото реалността на плътния свят – за въплътените. Когато за съзнанието, освободило се от тялото, земния свят изчезва, след неговото събуждане в Надземния Тънкия Свят се изправя пред човека в цялата пълнота на неговата проява, която е способно да вмести неговото съзнание. Тънкия Свят се възприема според съзнанието и способността за вместиране. Само отричащите и невярващите няма какво да вместват, тоест не осъзнават нищо, тъй като мисълта отричаща живота в Надземното лишава отричащия от живот, тъй като в Надземния Свят царства мисълта.

1972 г. 403. (М. А. Й.). За въплътения дух пътят към Висшия Свят преминава по Земята. Това означава, че сред условията на обикновения земен живот, в които го е поставила кармата, в плътната ежедневност той си пробива път към Светлината и намира тясната пътека, водеща в живота. Именно в обичайния живот той намира сили да настройва своите мисли и чувства в тона на необичайното, в пълно съзвучие с далечната, но достижима с упорство, труд и несломим устрем цел. Обичайността и очевидността яростно въстават срещу устремилия се към Светлината човек и се опитват да погасят огъня на неговото сърце с отегчителните, скучни, еснафски дреболии, огорчения, болести и дребна заетост. Всички те са врагове на напредъка, всичко това е суета и панаир на

суетата. Но героят не се спира пред нищо. Той все пак върви и побеждава. Пътят е труден, но светлоносно победен.

1972 г. 404. (Гуру). Всяка крачка в избраната посока приближава към Светлината. В течение на деня могат да се направят много такива крачки, тъй като всичко, което се случва в съзнанието на човека или осветлява, или затъмнява. И зоркото съзнание, стоящо на несменен дозор, винаги знае характера на ставащите в него движения. В човека и неговите излъчвания постоянно се проявяват Светлината или тъмнината, и от неговата воля зависи да избере едното или другото. Но е нужен контрол над себе си.

1972 г. 405. (26 юли). Ние сме заинтересувани от това Нашите мисли да бъдат запечатани на хартия от възприемащото ги съзнание възможно най-точно. Разбира се, индивидуалността на записващия налага своя отпечатък, но това им дава особена своеобразност, ако съзвучието е пълнострунно. Нашата пространствена Съкровищница от Мисли е неизчерпаема. Затова намерилият достъп до нея няма да ожаднее векове. Докато има съзвучие, постъпленията няма да се прекратят. Лекотата или трудността на възприятията зависят също и от пространствените токове, от тяхната хармония или хаотичност. Пространственото Бреме на текущия момент е лесно уловимо по усещанията на сърцето. Някога на него му е радостно и му израстват крила. Някога му е непоносимо тежко сякаш съзнанието е притиснато от чугунена плоча. Някога устремът носи нагоре, но някога се налага да се напрягат всички сили, за да се състои възприятието. Трябва само да се знае, че токовете са променливи и че когато настъпи отсъденото време и се осъществи сближаването на световите, процесът на движение по Пътя ще се облекчи.

1972 г. 406. (М. А. Й.). Натрупванията на духа остават в човека завинаги в хранилището на неговата Чаша. Но невинаги, не навсякъде и не при всички условия те могат напълно да се проявят. И все пак някога и някъде настъпва време и те се проявяват в цялата си сила и тогава духът ще пламне и засияе с всички огньове на своите натрупвания. Тези натрупвания са и истинското съкровище и достойние на човека на Земята и в Световите. И радостта е в това, че те могат да се натрупват съзнателно, планомерно и всекидневно, и във всички условия на живота, ако устремът е несломим и силен. Съкровището се събира зрънце по зрънце. Човекът, който върши това съзнателно, може да бъде наречен събирач. Огненото Съкровище на Камъка се преумножава и расте. А неизменността и устойчивостта на процеса служат като гаранция за възможността за огнени достижения. Човекът върви по пътя към Безпределността по формулата „всичко е достижимо“.

1972 г. 407. (Гуру). При устойчивост и огненост на устрема негодните наслоения отпадат от аурата на човека като сухи увехнали листа. Затова докато огнят на духа гори ярко не трябва твърде да съжаляваме за тях. Защо да се обременяваме с това, което отмира и се отнася необратимо. Прекомерното внимание към тях обременява, затъмнява и може да съживи заспали кармични утвърдености. На крилата на духа е нужна свобода от всякакъв товар. Така не миналото с неговите несъвършенства, а бъдещето с всички негови възможности става двигател за духа, устремаващ го към все нови и нови находки.

1972 г. 408. Същността на Съкровеното Учение на Живота е една във всички времена. Учението е едно и единно, но формите на неговото изразяване са

различни. Духовната същност на Провъзвестителя налага върху тези външни форми яркия печат на своята Индивидуалност и по този начин им придава особена красота и ценност, правейки Учението достъпно за хората, намиращи се на едно или друго стъпало от Великата Стълба на Живота, към характера на която се приспособява даваното Учение.

1972 г. 409. (27 юли). В болшинството от случаите при обикновените заболявания хората пасивно се подчиняват на болестта, разчитайки на помощта на лекари и лекарства. И само немного активно се борят с безсилието със силите на собствения организъм и с напъване на волята. С други думи казано, масово хората са безволни роби на всяка болест. Но даже хатха йогите рядко боледуват. В своя микрокосмос човекът не е роб, а господар. И преди да се обръща към лекари трябва непременно да направи опит да възстанови равновесието със свои сили. Не Говорим за заразните заболявания. Тук волята няма да помогне. Добрата крепост никога не се предава на врага без яростна съпротива. А болестта е враг. Най-добрият способ за борба е профилактиката. В това отношение е полезно събуждането на клетките на тялото. Но упражняването в това трябва да се прави всекидневно и най-добре – ритмично. Но може и в свободното време, вместо отдиш. Човешкото невежество прави тялото безпомощно пред всяка болест и рядко някой помисля да се бори за здравето си със свои сили. Робското и безволно пасивно отношение към неравновесията на своя организъм е недопустимо. Трябва се борите за здравето и да защитавате тялото докрай. А тогава и лекарската помощ е особено ефективна. Свещените болки и отпадналост, предизвикани от растежа на съзнанието, изтъняването на организма и растежа на запалените огнени центрове не се отнасят към разряда на гореуказаните болести и изискват особени мерки и особено отношение.

1972 г. 410. (М. А. Й.). Страшни събития разтърсват планетата. Стихиите са излезли от бреговете. Стихийните бедствия и неравновесия се усилват. Ракът вилнее и се умножават всевъзможни заболявания. Човешката злоба расте. Безумието обхваща цели страни. Във финансите има хаос и неувереност в стабилността на някога устойчивите валути. Налице са безсмислена жестокост на завоевателните войни и значително унищожаване на производителните сили на Земята, отравяне на реките, езерата, моретата и океаните, и цялата атмосфера с различни отрови, убийствено действие на химикалите на всичко живо. Какви още признаци са нужни за катастрофалното състояние на планетата! Ако хората не се опомнят, световният катаклизъм няма да може да се избегне.

1972 г. 411. (Гуру). „Пътят към ада е постлан с добри намерения“. Затова е добре когато доброто намерение се осъществява поне в известна степен. Каква полза от добрите мисли, ако те не са приложени в живота! Когато добрата мисъл се прилага на практика, без да се ограничава само до думите, в апарата на човека се поражда особена енергия, даваща своите кристални отлагания. И тогава възниква нещо много полезно, обогатяващо аурата с нови елементи. Това и ще бъде правилно действие, умножаващо неговите натрупвания.

1972 г. 412. (28 юли). Материята на човешкото тяло се поддава на въздействието на мисълта. Възможно е да се лекуват даже застарелите болести, особено ако мисълта е упорита, силна и ритмична. Но и обикновените мисли влияят много на функциите на организма. Например радостните или угнетени

мисли имат противоположни въздействия. Особено силно реагира тялото на мислите на страх или безстрашие. Човекът, чиито мускули на тялото са парализирани от страх, няма да премине по дъска през пропастта, но безстрашният върви по въже, протегнато над Ниагарския водопад. Толкова огромно е въздействието на мислите над тялото. Нужна е също и известна тренировка, за да не се колебае увереността. Даром нищо не се дава. Упорството, трудът и усилията ще доведат до овладяване на силата на мисълта.

1972 г. 413. (М. А. Й.). Който върви към Владиката, той ще достигне целта и невъзможното ще стане възможно. Осъзнаването на Невидимото Присъствие приближава към целта и дава сила да се движите напред непрестанно. Под въздействието на Лъча застоят е невъзможен. Трябва само съзнанието да не се отклонява от целта. Очевидността на плътното обкръжение силно противодейства на това. И борбата и усилията се съсредоточават в това да се победи илюзията на плътната видимост. И себеотрицанието, и подвигът, и преодоляването на чувството за собственост и властта на вещите и богатството – всичко това представлява борба с илюзиите на Майя и въздействието на очевидността. Когато битието се пренася в мисълта и духът надделява над плътта, далечната цел става близка и достижима.

1972 г. 414. (Гуру). Намесата на човека в живота на природата и нейното преобразяване е благотворно и съзидателно само тогава, когато се намира в пълна хармония с нейните закони и е въоръжено със знание. В противен случай следствията от намесата ще бъдат ужасни и разрушителни. В това отношение не трябва да се въвежда нито една новост без да се отчитат следствията от промяната. Невежата намеса на самоуверените незнайковци, въобразяващи си че са учени, вече в много случаи е довело до резултати противоположни на очакваните. Не трябва да се допускат невежото преобразяване на природата. Трябва да се учите и да знаете, да знаете, да знаете, иначе гибелта на производителните сили на природата е неминуема.

1972 г. 415. (29 юли). От една страна чудеса няма и всичко е материално, от друга - самата материя е пълна с тайни и чудеса и с изумителни и чудни прояви на най-тънките енергии. А нима поклъването на семето не е чудо? А нима биенето на сърцето в продължение на много десетки години живот на тялото не е чудо? Толкова много чудесно, очакващо изучаване и усвояване има около човека. Но висшата чудесност се съдържа в самия човек, в неговия микрокосмос, в апарата на неговото тяло и възможностите, съдържащи се в него. За невежите всичко е просто и ясно и не изисква обяснение. Но за истинския учен светът е пълен с изумителни явления, срещащи го на всяка крачка. Даже малката тревичка е вече чудо. Чудото трябва да се разбира не като нещо свръхестествено, което не съществува, тъй като всичко е естествено, но като проява на естествените закони на природата, още не изучени от човека. Колкото повече се задълбочава умът в изучаване на необикновеното, толкова повече се разширяват практическите възможности за най-чудесни постижения. Чудесно и естествено е проявяването на мисълта и на феномените, свързани с това. Мисълта във вид на конкретен, ярък и завършен образ може да се предава на огромно разстояние. И не само мисълта или чувството на радост или печал. На разстояние може също и да се вижда и чува, и да се усещат миризми. Телевизията, радиото, телефона и така нататък не са нищо друго, освен груби опити да се дублират чудесните способности на човешкия апарат.

Ясновиждането, ясночуването и всички ясночувства ще се развиват естествено и нормално когато получат признанието на хората. Не е окултизъм, не е магия, не е шарлатанство, а ново стъпало в еволюцията на земното човечество. И науката първа ще отвори вратите в света на тези чудесни явления. И ако в своя обикновен живот човек внимателно, непредвзето и грижливо наблюдава света на необикновеното, то и тези прояви няма да се забавят. Стига само да няма невежо и тъпо отричане на несъмненото. Тъй като невежите не разбират, че дори човешкият глас е вече чудо, или фотографските удивителни свойства на неговото око да запечатва в образи всичко, върху което се съсредоточава неговото внимание. Живеем в света на изумителни, чудесни възможности, но възможности, изискващи осъзнаване и признаване.

1972 г. 416. (М. А. Й.). Всичко, което някога е съществувало или е на Земята, всичко, което някога е създадено от ръцете или мисълта на човека и което се създава сега, всичко това сега е затворено и съществува в пространството в различни сфери. Достъпът до това пространствено хранилище е възможен. И някой вече го има! И ученият, и изобретателят, и композиторът, и поетът черпят от тази съкровищница. Мисълта е по-близка и по-достъпна от всичко. Резервоарът на пространствените мисли въздейства мощно и явно на хората, предизвиквайки радост и подем, угнетяване или потиснатост. Възприятията постъпват по съзвучие по формулата „какъвто е зовът – такъв е и откликът“. И настройката на съзнанието в определен ключ установява съответстващото съзвучие. Пияницата в състояние на делириум тременс служи като ярък пример за подобно съзвучие. Или екстазът на подвижника, или вдъхновеното творчество на поета, или творенията на ненадминатите шедьоври на изкуството. Хората имат несъзнателен, неосъзнат достъп до пространствените съкровища или до отпадъците (по съзвучие), но това достижение трябва да се направи съзнателно и светлоносно и да не се отнася до отпадъците и низшите слоеве на пространството. Вратите са отворени.

1972 г. 417. (Гуру). Мисълта води. Ударението е върху мисълта. И достижението се осъществява с мисъл. Мисълта може да устремява към върховете или да хвърля в бездната. Трябва да бъде признат приматът на мисълта. Проявата на мисълта е действителност не само за плътния, но и за Тънкия свят. Не допускайте негодни, нечисти и злобни мисли. Те действат пагубно преди всичко на самия им породител. Той отравя с тяхната пагубна отрова преди всичко себе си. Оттук и болестите, и нещастията и безизходицата. Нека мисълта да бъде ясносияйна и извисяваща духа. Докато човекът, царят на природата, не овладее мисълта, той остава роб.

1972 г. 418. (30 юли). На неподчинения още от волята астрал ще гледаме като на неразумен домашен член, който се нуждае от постоянен надзор над него, от внимание и грижа. Астралът е своеволен, непостоянен, изменчив и неуправляем в своите действия и затова му е нужен суров контрол. Ако такъв домашен член иска да поработи по стопанството, да донесе вода, някъде нещо да разтреби, да изхвърли боклука, да насече дърва и така нататък, нека да поработи. Това е полезно за него. Но ако неговите действия противоречат на установения в дома ред или са безнравствени и недобри, не трябва в никакъв случай да се допускат. Домът на духа се поддържа в чистота и ред и всичко в него се подчинява на властта на неговия глава. При постоянство на контрола и сурова оценка на всяко действие,

стремеж или желание на астрала не е толкова трудно да му се надене сребърната юзда на духа.

1972 г. 419. (М. А. Й.). На върха на Планината на Майката на Света можете да се утвърдите здраво и завинаги. Тя се извисява на планетата като маяк на спасението, като цел на стремежите, като прибежище на духа от шума и суетата на материалния свят. Много Ашрами има в Надземния Свят. Този и земен, и надземен Ашрам съществува във всичките три свята. Върхът е недосегаем за вибрациите на долините и кафявия газ. Там духът може да откъхне от задушавашите условия на човешките стълпотворения. За устремения към Светлината съзнание достъпът е отворен.

1972 г. 420. (Гуру). “Където е мисълта, там е и съзнанието”. Следователно при твърд, устойчив, непоколебим устрем в мислите към желаната цел съзнанието не само се приближава до нея, но и остава в пределите ѝ или около нея през цялото време на пребиваването на мисълта там. Трябва само единствено да се разбере, че тези явления от тънък порядък са също така реални в своята сфера, както и земната обичайност, видима с телесните очи. Само че тези явления при достатъчна степен на тяхното оформяне и кристализация надживяват земното тяло и всичко, което на Земята обкръжава неговата плътна видимост.

1972 г. 421. (31 юли). А защо желанията и стремежите често не достигат целта, даже и молитвите? В тях отсъстват елементи на вярата и неизменността, а главно - огненост. Огненото желание се изпълнява. Освен това, кармата си има свои закони. И все пак, независимо от всичко, огненото желание или мисъл обикновено се осъществяват във времето. Възможно е дори да измине не едно възплащение и все пак мисълта ще се осъществи. Затова трябва да бъдете много внимателни с изразяването на желанията и мислите. Във времето отношението на човека към тях може коренно да се измени и осъществяването на породените в далечното минало мисли, може би негодни, няма да принесе нищо освен страдания. Даже в едно възплащение нерядко се случва, че изпълнението на желанието идва тогава, когато това вече не е нужно. Богатството понякога идва когато човек вече не е в състояние да се възползва от неговите плодове. Всичко има, постигнато е цялото земно благополучие, а то е вече непотребно. Затова нека желанията, стремежите и мислите да бъдат такива, че при всякакви условия, благодарение на тяхната светлоносност и висота, изпълнението им да възвисява човека и да го приближава към сияйните върхове на Светлината.

1972 г. 422. (М. А. Й.). Да приемем, че Пътят на духа преминава по Земята и движението се извършва по формулата “с ръката и крака човешки”. Но как да се съчетаят висшите стремежи с необходимостта да се пои, храни, обува, облича тялото и да се решават маса неизбежни, чисто житейски проблеми и нужди? Източната мъдрост препоръчва средния или златния път, когато кесаревото, тоест земното се отдава на кесаря, тоест на Земята, а Божието – на Бога, тоест Небесното или Висшето в човека – на духа. И хармоничното съчетаване на тези две начала в човека ще бъде и правилното решение на въпроса. Значи трябва да се изпълнява своя дълг пред тялото и всички задължения, свързани със семейството, обществото и родината, и в същото време да не се забравя, че духът е над всичко земно, макар и да трябва да върви по Земята, но в името на най-високите духовни достижения. Казано е: “Възвисявайки се духом не оставяйте Земята безпризорна”.

1972 г. 423. (Гуру). Като пример за това как трябва да се върви по Земята, съгласувайки земното и Висшето, могат да служат земните животи на Великите Носители на Светлината. Те са Живели на Земята в обикновени и често много тежки условия на живот, но независимо от всичко са Носили високо сияещия светилник на духа и са Оставили на човечеството безценни духовни съкровища. Подражавайки на Тях в известна степен и следвайки Указаните от Тях пътища, всеки може според своите сили да се оприличи на тези Велики и да украси Земята с бисерната шарка на своя дух.

1972 г. 424. (1 август). Постоянството на устрема служи като гаранция за успеха. Постоянството, укрепено с ритъм, прави гаранцията неизменна. И в ръцете на човека е да достигне до това, към което е устремен духът. Но човешките стремежи са променливи и често непостоянни и неустойчиви. Тяхната сфера е обикновения живот и тези стремежи донасят земни плодове. Но Ние Говорим за необикновеното, за пространството на Надземните Сфери, за всичко, което възвисява духа над временните преходни явления на плътния свят. Но те са важни, те са нужни, те са неизбежни, те служат на духа като трамплин да излети от Земята. В това е тяхното значение и нужност. По този начин правилното съчетаване на плътната неизбежност с овладяването на най-тънките енергии на Висшите Сфери довежда до възможността за огнени достижения, отвеждащи далече напред, отвъд пределите на ограничения и затворен кръг на едно въплъщение.

1972 г. 425. (М. А. Й.). Напред е Безпределността, в нейните сфери всичко е възможно и всичко е достижимо. С това разбиране и осъзнаване на безграничните възможности на духа и вървете. И вашият път ще бъде прекрасен и необикновен. Към понятието могъщество на духа добавете и понятието вседостижимост. Във времето всичко е достижимо. Но време в обичайното му разбиране няма. Следователно всичко това, което може да постигне духът, се намира не някъде там в надоблачните висини на недостижимото, а тук, наоколо, до вас, само че не тук, на Земята, а в Огнените Надземни Сфери, където духът е получил своята грануляция, в Сферите, където е родината на духа, която му е по-близка и по-скъпа от всички негови земни родини, през които той е преминал по време на многобройните си въплъщения. По този начин осъзнаването на предназначението на духа и всички негови възможности, постижими по неговия път в Безпределността, прави тези възможности реалност, а бъдещето – плацдарм за тяхното осъществяване.

1972 г. 426. (Гуру). Разберете, че това е все същият свят, към който гледа вашият дух и все същото единно и неповторимо Учение на Живота, но всяка крачка по оборотите на спиралата на възхода задълбочава, разширява и прави безгранични възможностите за неговото разбиране, изучаване и осъзнаване. И „няма нищо ново под слънцето“, освен новото разширяващо се и по-задълбочено разбиране на все този същия единен еволюиращ свят и еволюиращите в него всевъзможни форми на живот.

1972 г. 427. (2 август). Съзнателното усъвършенстване на човешкия апарат трябва да бъде главно задължение на човека, тъй като само по този път недостижимото става достижимо. Този апарат е необичайно сложен. Той е седмореен. Започвайки с плътното тяло, през всички обвивки, временни и сменящи се през цикъла на всяко въплъщение, той завършва с несменящото се огнено тяло.

Физическото тяло е оформено, астралното – почти, менталното – далеч не при всички, и огненото – само при съвсем малко. Задачата за оформяне на всички тела на човека е планирана от еволюцията на битието. И усъвършенстването на човешкия апарат става цел на земното въплъщение на ученика с всички негови надземни и отиващи далече следствия. Всекидневието дава големи възможности, каквито и да са условията на живот, тъй като нищо не може да препятства огнения устрем на духа. Духът е над всичко и мисълта води. Овлабяването на обвивките дава истинската свобода и победа над времето и пространството, позволявайки съзнателната проява в тънкото, менталното и огненото тела в съответстващите сфери на пространството на всички планове. И незабележимата и на пръв поглед скучна работа над себе си, а следователно и над своите проводници, довежда до сияйната, пълна с най-чудни възможности победа над света. Целта на тази победа е служенето на човечеството и служенето на Светлината. Владиците Водят към тази победа тези, които завинаги и необратимо са отдали своето служене на Йерархията на Светлината.

1972 г. 428. (М. А. Й.). Напомняме, за да се утвърди това здраво в съзнанието, че Огнената Стълба на Светлината, имаща 366 стъпала през деня и 366 стъпала през нощта, дава на човека всекидневно възможност да се изкачва по нея. Стълбата няма край, тъй като води в Безпределността. Вървящият с Владиката се изкачва по нея. Всеки ден в Неговия Лъч се изпращат нови възможности. Всеки ден е нов и духът се обновява от тази новост в лъчите на всяко утро.

1972 г. 429. (Гуру). А откъде всекидневно идват толкова мисли, че е невъзможно всичките да бъдат поместени на хартия? Контактът с Йерархията на Светлината е огнено плодоносен. Този, който докрай и необратимо се е предал на Владиката, не познава глада на духа. И макар понякога да му е непоносимо трудно, той е винаги победител. Владиката Води към несвършващи победи на духа.

1972 г. 430. (3 август). Характерът на стремежите определя посоката на еволюцията на духа. Много ненужно се говори от хората и с това пространствено се причинява много вреда. Пространството се замърсява от празнословието и словоблудството. А ще се наложи да се отговаря за всяка произнесена дума. Астралът ненавижда всякакъв контрол и съдържане. Обуздаването на езика ускорява неговото (тоест на астрала) подчиняване на волята. Обетът за мълчание е имал дълбоко значение. Мълчаливостта и съдържаността (съзнателните) са знаци за победа. Заради какви фалшиви, призрачни и жалки усещания вървящият допуска тези отстъпки, за които ще се наложи да плаща. Отстъпките пред астрала са недопустими. Целесъобразността е във всичко. Великата цел изисква и велики усилия. Суетата е нискорасла. Или някой се надява да постигне тази цел, без да вложи в устрема всичките си сили? Тя не може да бъде постигната преследвайки блатните огънчета на моментните отстъпки. Монолитът на устремения дух е неуязвим за нечистотията. Затова Казвам: устремете се! И нищо нечисто няма да влезе във вас. Чистотата на облеклото на духа и чистотата на стремежите са синхронни. Белите крила на чистите стремежи към Светлината възнасят, но черните крила на тъмните желания низвергват в бездната. Пътят към Мен е по върховете.

1972 г. 431. Не може каменна стена да се пробие с чело - физическото тяло не позволява. Но тънкото тяло преминава свободно през стени и пробива даже

камък. Тази способност за проникваемост на тънката обвивка на предметите на плътния и Тънкия светове трябва добре да се осъзнае, разбере и запомни. Това ще бъде много нужно. Много обитатели на Тънкия Свят не знаят за това, както и за полетите. Знанията за условията на Надземния Свят могат да се придобият на Земята. Не е желателно да се влиза там неподготвен. Подготвеността, а значи и очакваността въоръжава развъплътения за среща с новите условия. А колко вредно е отричането на това и неверието в това, което действително съществува. Даже малката вяра във възможността за следсмъртно съществуване вече облекчава много.

1972 г. 432. (М. А. Й.). Сребърната юзда на духа води до съдържаност на всички чувства, а също и на мислите. Хората изобщо не са привикнали да съдържат тяхното своеволие! И как протестира тяхното низше „аз“ срещу всякакво обуздаване. Но възходът се заключава именно в това съзнателно волево да се трансмутират предишните достижения, станали препятстващи, в нови, устремяващи напред. Нямах да е лесно, ако увехналите есенни листа не отпадаха от дърветата или змията не сменяше отживялата си мъртва кожа или птиците линеейки оставяха върху себе си отхвърленото перо, или мъртвите клетки на кожата не можеха да се отхвърлят! Всичко, което пречи, се отхвърля без съжаление а всичко, което устремява и извисява, се взема със себе си.

1972 г. 433. (Гуру). Ако тънкото тяло все пак среща някои препятствия и съпротивление, като, например, „лунното стъкло“ или може да се затруднява от далечината на полета, то огненото тяло не познава тези препятствия. За огненото тяло даже Далечните Светове са достижими.

1972 г. 434. (4 август). Надземната свобода се постига тогава, когато е преодолян магнетизмът на низшите слоеве на астрала. Те са много заразни и, вкопчвайки се в тях е трудно да се издигнеш. Злото и тъмнината са магнетични. Дори на обикновена планина е много по-трудно да се изкачваш, отколкото да се спускаш. Затова и падането надолу, в бездната, е много пъти по-лесно, отколкото изкачването във Висшите Сфери. Оттук и толкова паднали и падащи, и спуснали се до низшите слоеве. Хората предпочитат лекотата пред трудностите, не разбирайки значението на последните. Ако можеха да разберат, че всяко трудно преодоляване на своята низша природа в себе си приближава към Източника на Светлина, едва ли биха се отказали от трудния път.

1972 г. 435. (М. А. Й.). Наред с всекидневните усилия, на труда по очистване на съзнанието от всякакъв боклук може да се посвещават особени дни. Нали и госновното почистване на дома не се извършва ежедневно. В тези особени дни трябва да се прегледат всички ъгълчета, да се изгребе боклукът и ненужните вехтории и без съжаление да се изхвърли негодната непотребност. Много негоден боклук е наслоен в миналото. Залежалите отпадъци отравят атмосферата на дома и въздействат на течението на мислите. Времето, отделено за вътрешно почистване, е хиляди пъти по-полезно от безсмисленото и инертно затъване в рутината на делничността.

1972 г. 436. (Гуру). Човечеството е постигнало вече много в процеса на овладяване на своето тяло и способности. Но това далеч още не е край. Процесът продължава и се задълбочава. Под въздействието на външните условия хората са принудени и да се учат, и да работят, и нещо да създават, с една дума да

усъвършенстват своя апарат. Но когато това се върши съзнателно и доброволно, човекът взема бъдещето в свои ръце. Казват, че човекът е ковач на своето щастие. Дали това е така или не, зависи от човека. Но че той е ковач на своето бъдеще - това е несъмнено. Нито едно усилие в това направление не преминава безследно. Всичко донася своите плодове в „пълна мярка“ - стръскана, сбита и препълнена.

1972 г. 437. (5 август). В Надземния Свят разпределението на духовете по лъчи се осъществява в съответствие със същността на духа. Зърното на духа принадлежи на определено светило за цялата Манвантара. Тази връзка е съкровена. Към нейното постигане не може да се подхожда по обичайния път. Обвивките здраво скриват неопикуемото. И само в Царството, което не е от този свят, човек се събужда за познаване на части от своята тайна. И това познание го освобождава от всички противоречия и несъответствия в отношението към другите хора, които са го измъчвали на Земята. Взаимоотношенията на Лъчите са хармонични. Като инструменти от огромен схармонизиран оркестър духовете навлизат във Висшите Светлоносни Сфери и всеки внася съзвучна своя нота във величествената симфония на тези Сфери. Музиката на Сферите, отзвуци от която някои много редки хора долавят на Земята, звучи величествено и победно във Високите Сфери на Надземния Свят. Звученето на Огъня, почти недостъпно за възприемане на Земята, става храна и живот за освободения дух, станал пламенно звучащ или пламенно звучен.

1972 г. 438. (М. А. Й.). За разчупването на хляба. Първо трябва да нахраниш, обуеш и облечеш гладните и да им дадеш изобилие от земни плодове, а после, дал всичко това, вече да ги водиш към върховете. Тъй като гладният и нуждаещ се и силно жадуващият вещи няма да помръдне от мястото. Първо да нахраниш, удовлетворявайки земните нужди, а после и да придвижиш по-нататък. Тъй като гладният и нуждаещият се ще си представят себе си в образите на глада и вечната нужда. Но вървящият към Владиката няма да ожаднее векове. Бъдещето ще се прояви в хармоничното съчетание на външните стремежи и достиженията на духа, с благоденствието и процъфтяването на всички народи на Земята и на земната градина.

1972 г. 439. (Гуру). Ще отбележим този ден с думата „победа“. Тази дума звучи в пространството. Шлаките и отпадъците още затъмняват хоризонта на видимост на бъдещето, но пространството звучи с победа. Гледайте на всичко въставащо против отсъденото бъдеще, на безумието, творещо се под слънцето, на всичко, което още раздира нещастната Земя с раздори и неравновесие, като на явление, отиващо си завинаги в миналото на тъмния век. Всичко това вече е минало, вече е осъдено, вече е обречено на заминаване от планетата. Сатия Юга върви победно и победно ще настъпи, и няма такива сили в света, които биха могли да спрат това мощно шествие и настъпването на Ерата на Светлината.

1972 г. 440. (6 август). Великото Пришествие ще се състои. Бъдете в очакване. Очакване означава също и бодърстване на духа. Иначе то не е действено и е безполезно. И когато ви попитат как очаквахте, ще можете ли да дадете достоен отговор? Или суматохата и суетата дотолкова са запълнили съзнанието, че даже за най-нужното, което е над всичко, вече не остава място? Тъй като всички ще дойдат за получаване. Ще дойдете и вие, за да получите в съответствие с това, което донесете. Готвите ли своите съдове и кошници? И разбрали ли сте със сърцето

колко лишено от краен смисъл е всичко, което ви обкръжава. Невъзможно е да се върви, ако кракът няма на какво да се опре. Казано е „с ръката и крака човешки“. И опора за краката е нужна на Земята, тъй като по нея преминава пътят нагоре. Така, съчетавайки мъдро неизбежността на плътния свят с далечната сияйна и близка с чудесните възможности цел, ще достигнете до Моя Ден.

1972 г. 441. (М. А. Й.). И в същото това време, когато всекидневието тече по своя си ред, във вътрешния свят на ученика тече свой особен, външно незабележим, но чудесен и изумителен живот. Само малка част от него е достъпна за съзнанието, останалото е временно скрито. И само по време на сън, когато тялото спи, а духът се потапя в условията на Надземния Свят, могат да се уловят някои проблясъци от този живот, да се удържат и, събуждайки се, да се пренесат в бодрстващото, дневно състояние. Главното съществуване е през нощта, една трета от живота преминава в сън. Но колко малко са хората, използващи времето за сън за съзнателен живот в Надземното. При постоянно внимание към изпращаните знаци може да започнете да обогатявате своите натрупвания с явленията на Висшия Свят.

1972 г. 442. (Гуру). Психически ненормалните са хора повдигнали завесата и докоснали се до Тънкия Свят, но не съумели да удържат равновесието. Затова равновесието е преди всичко. Земният дълг и земните дела и добрите взаимоотношения с другите хора служат като уравновесяваща противотежест при изтъчване на съзнанието и докосване до Невидимите Светове. Затова през обикновения живот не трябва да се отвръщате или да забравяте своя дълг пред семейството, обществото и родината. Затова много Носители на Светлина са Били, наред с Висшето в Тях, просто обикновени труженици: дърводелци, художници, занаятчии или воители, пълководци, управители, с една дума, здраво и твърдо стъпващи по Земята, независимо от своята връзка с Висшия Свят или по-точно благодарение на нея.

1972 г. 443. (7 август). Беше Казано: „Вие сте богове“. Беше Казано, че „на човека е дадена власт над всяка плът“. В тези думи с кратката отчетлива формула е отразено цялото бъдеще на човечеството. Именно бъдещето, а не настоящето или миналото, тъй като и в настоящето, и в миналото човек не е господар, а все още роб и на тялото, и на материята и е още далече от това да му се подчиняват стихии. Той се опитва да върви към овладяване на природата по чисто механичен път, не признавайки в себе си мощните енергии, можещи да въздействат на материята. Но въставащите от време на време стихии, изведени от равновесие с колективната мощ на човечеството преобръща тези постройки. Мощта на човека не е в успехите на технологиите и машините. И не механика се е имала предвид, когато формулата „вие сте богове“ е била дадена на хората. Целта на еволюцията е „да въоръжи човека без нито един апарат“. В потенциал в човешкия микрокосмос вече се съдържат най-чудни възможности за изумителни постижения. И в миналото през различни векове и при различни народи са били проявени отделни феномени на тези постижения. Ако всички те се съберат заедно и се вложат в един човек ще се окаже, че положението „вие сте богове“ вече е достигнато в твърде значителна степен. Ще се окаже, че са ходили по огън, седели са върху вода, издигали са се във въздуха, излизали са в Тънкия и плътния Светове в астрално, ментално и огнено тела, излекували са болни, отклонявали са стихийни

бедствия, спирали са земетресения, предавали са мисли и са оказвали помощ на огромни разстояния, прекращавали са засушавания и са предизвиквали дъжд, четели са мисли, укротявали са диви зверове, виждали са в далечното минало и бъдеще. Невъзможно е да бъде изброено всичко, което някога е било проявено от различни хора в различно време. Но всичко това, взето заедно, показва че безпределното могъщество на човешкия дух не е приказка, а огнена действителност, потвърждаваща категорично и безусловно великата формула, завещана на хората и изразена в две думи: „Вие сте богове“.

1972 г. 444. (М. А. Й.). Формите на проява на могъществото на духа, достигнати от различни хора в различни векове и у много народи не са нещо окончателно и завършено, а са само стъпала от изкачването на човечеството по стъпалата на великата стълба на живота, която няма край, тъй като продължава в Безпределността. Затова възможностите за достижения в това направление са неизчерпаеми и човешкият ум не може да ги обхване и осъзнае напълно. Но несъмнено е едно – на което и стъпало от тази стълба да стои човекът, той може винаги, при всички и в каквито и да било условия на живот да усъвършенства, подобрява и усилюва своята власт над тялото си и всички други обвивки и постепенно да овладява енергиите на апарата на своя дух. Разбира се, това усъвършенстване трябва да се извършва върху морална основа, тъй като в противен случай пътят на Светлината ще се превърне в път на тъмнината. Във всяко свое възплъщение може да се постигне много, а после този устрем да се пренесе в следващото. И когато всички бъдещи възплъщения бъдат посветени на тази велика цел, то и възходът на човека нагоре по великата стълба на могъществото на духа ще стане осъществим и неизменен.

1972 г. 445. (Гуру). Великите Носители на Светлина, Провъзвестителите на Единното Съкровено Учение на Живота, великите философи, мислители, великите художници, поети и писатели, композитори, великите учени, великите народни вождове – всички те са проявявали в различна степен една или друга висота на достиженията на своя дух, която още не е била постигната от човечеството в неговата маса. Но тези високи стъпала са били проявени като безусловно свидетелство за това, което всеки човек може да постигне и което може да осъществи. Те са показвали пътя и са прокарвали пътеките към тези възможности, показвайки с личен пример, че те са във властта на човека и че могат да бъдат реализирани.

1972 г. 446. (8 август). Аурата на човека постоянно излъчва около себе си енергии на Светлината или на тъмнината, насищайки обкръжаващото пространство и всеки предмет наоколо, и въздействайки на всичко: на хората, на животните, на растенията, на предметите и вещите. Светлоносната аура излъчва Светлина, затъмнената – тъмнина. Всяко движение, действие, чувство и мисъл са или светлоносни или отровни. Придвижването на човека по лика на Земята оставя след себе си един вид следи или шарка. След Носителите на Светлината остава бисерната шарка на духа, след служителите на тъмнината – тъмните криволичещи коридори, наситени с отровата на техните еманации, от които се отравя всичко, с което те са влизали в съприкосновение и отровността на които продължава да действа и след тяхната физическа смърт. Човекът може да настройва своята аура в ключа на Светлината или на тъмнината. И е толкова важно да се наблюдават и да

знаете какъв род енергии се излъчват от аурата. Аурата на унинието, страха, безпокойството, злобата, раздразнението и всички други затъмнени чувства разпространява тези тъмни енергии наоколо, въздействайки особено силно на психиката на хората, с които влиза в контакт. Можете във всеки даден момент да си давате ясна сметка какво излъчвате в пространството от своята собствена аура. Отговорността за своите излъчвания е огромна. Контролът, бдителната зоркост и постоянното наблюдение за характера на своите емоции и за състоянието на аурата са най-първо задължение на ученика. Когато бъдат създадени апарати за снимки на аурата, тъмните носители на отрова ще бъдат просто изключвани от обществото и изолирани, както сега изолират заразно болните, докато тяхната аура не загуби своята отровност. На разгула на тъмнината ще бъде положен предел. Контролът над своите излъчвания не е лично дело, а обществено и пространствено, безусловно полезно. Някога хората ще разберат, че всеки е длъжен да носи Светлина в своята аура, за да твори с нейните излъчвания благо на планетата и на всичко, което живее, расте или просто се намира на нея. А целта на ученика е дотолкова да очисти мислите и чувствата си и да овладее себе си, че аурата му да стане ясносияйна, даваща Светлина на света.

1972 г. 447. (М. А. Й.). Човекът е магнит. Магнитните свойства на аурата се проявяват в това, че светлоносната аура привлича към себе си от обкръжаващата я среда елементи на Светлината, а тъмната – на тъмнината, усилвайки с това притегляне и своите собствени енергии. Добрият извлича и привлича добро, злият – зло. По този начин аурата възвисява или затъмнява всичко, с което влиза в съприкосновение, израствайки в това взаимодействие в своята сила. По този път расте и доброто, и злото; и в самия човек, и около него. Наистина самотният подвижник може да бъде благословия за цял окръг. Хората трябва да разберат бързо и неотложно какви светлоносно-съзидателни или разрушителни енергии носят в себе си и колко огромна и неизбежна е тяхната отговорност за всичко творимо от тях, а също и това, че причината и следствието са неотделими и неизбежно ще се наложи да пожънат от всички свои дела на Земята.

1972 г. 448. (Гуру). Да се порадваме на всяка частица добро, на всеки устрем, на всяка мисъл, на всяко чувство, постъпка и действие, носещи в себе си Светлина. Великото Дело се състои именно в това: тази Светлина да свети на човечеството. И от личния избор, който винаги е свободен, зависи дали съзнанието, избрало Светлината, се озарява или се затъмнява от тъмнината, обединявайки се при това със сияйното горнило на Светлината или с бездната на тъмнината.

1972 г. 449. (9 август). Няма забрани и всичко се допуска, даже собствеността, но при правилно отношение към всичко и към собствеността. И тогава нито царските палати, нито колибата на бедняка вече не могат да пречат на неотклонното постъпателно изкачване на духа по Стълбата на Светлината. И възплащайки се в тяло, и отхвърляйки го, и на Земята, и в Надземния Свят това придвижване продължава, вече не задържано от нищо. И когато този несломим устрем побеждава всичко, то и всички изпитания, които са неизбежни на всички стъпала, служат единствено само като опора на крака за стремителното движение напред, в Безпределността. Магнетизмът на мислите и на земните притегляния е огромен. Магнетизмът на светлите мисли не трябва да се преодолява, те носят нагоре. Но земните притегляния и магнетизмът на тъмните мисли изискват упорит

труд, за да се освободите от тях. Едни Носители на Светлината са се Раждали в условията на доволство, богатство, власт и земно могъщество, други в бедност, но нищо вече не е могло да Ги възпрепятства да изпълняват своята мисия. Да, да, да, всеки възпламеняващ се на Земята дух има своя мисия или жизнена задача, която той поема върху себе си преди идването в плътния свят. Величината на задачата зависи от величието на духа. Колкото по-висок е духът, толкова по-огромна е и задачата или мисията на неговия живот. Далеч не всички хора знаят за какво са се възплътили, но подсъзнателно това знание живее в дълбините на тяхната същност и когато изпитанията не се издържат и духът се смъква надолу, падението налага своя неизтриваем печат на цялото същество на човека. Падналите души не са приказка, а неотречима действителност. И нерядко в очите на тези хора може да се забележи някаква обреченост, за същността на която невината си дават сметка. И само съзнателните служители на тъмнината, избрали своя път в бездната, не познават угризенията на съвестта и не мислят за своето падение и своята обреченост.

1972 г. 450. (М. А. Й.). Поддържането на аурата в чистота и на заградителната мрежа в изправност дава особено усещане за радост. Всяко правилно действие се съпровожда с определена реакция и тази реакция е винаги положителна. С други думи казано, всяка причина поражда свое следствие, съзвучно на характера на причината. В земния живот човек твори маса всякакви причини, следствията на които той ще има в Надземния Свят. Затова трябва да се помисли над всяка. Необмисленото, а значи и безотговорно отношение към създаваните причини не освобождава от отговорност. Не знаещият какво твори, но все пак творещ, взема кармата на своите деяния върху себе си, макар и в по-малка степен, отколкото знаещия. И този, който разхвърля на нивата на живота зърната на тези деяния - лоши или добри, нека да знае, че „поселият трябва да пожъне“ съответно.

1972 г. 451. (Гуру). Ако водата дълбае камъка, то и упоритите мисли да се освободи съзнанието от всякаква мръсотия не могат да не принесат своите благотелни резултати. Трябва само да се прояви неотстъпчивост и устрем към свободата. Знаете много примери за такава победа на духа над немоощта на низшите му обвивки. По указания път, изминат по-рано от други, е много по-лесно да се върви, отколкото да се просича целината. А този път е бил Указан на хората отдавна, Указан от Този, Който е Казал: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

1972 г. 452. (11 август). При утвърждаването на контрол над мислите е много важно мисълта да попадне под лъча на съзнанието. Бидейки осветена по този начин, тя проявява своята същност и изгаря под лъча, ако е негодна. Не е трудно при това да се отбележи колко негодни мисли се опитват да нахлуят в съзнанието и да се загнездяват в него. Подхвърлените и раздухвани от тъмните мисли се проявяват незабавно и борбата с тях се облекчава. Когато такава зорка бдителност е проявена в приложение, тя може да се задълбочи и да се наблюдават внимателно своите чувства и техния характер, не позволявайки несветлите чувства и преживявания да помрачават аурата. Ще се окаже, че множество дребни емоции постоянно се стремят да нарушат хармоничното и спокойно състояние на аурата. Даже при леко раздразнение и други несветли чувства заградителната мрежа отслабва и фосфорната тъкан на нервите изгаря. От подобни емоции човек може да отпада

безкрайно и да се чувства напълно разбит, ако те са достатъчно силни и дисхармонични. Значи самоконтролът означава и охрана на здравето. Юздата над всички чувства на ученика представлява степен, неовладял която той не може да се движи по-нататък. "Спокойствието е венец на духа". Равновесието, утвърдено здраво, служи като мощна охрана срещу нахлуването на хаотичните вълни на неспокойното човешко море. Колко неотложно, спешно и настоятелно е нужно да се утвърдят в себе си тези велики качества - спокойствието и равновесието. И може ли да се заменят те с нещо или да се пренесат в жертва на различните дребни и големи преживявания, в които затъват обикновените хора. Спокойствието се достига на висока цена и с готовност заради него да се пожертва всичко, което го нарушава.

1972 г. 453. (М. А. Й.). От малките песъчинки се натрупва огромна планина. От малки и съвсем малки усилия и всекидневни победи над себе си, дори те да са много малки, се натрупва огромно достижение. Когато Владиката е Казал: "Нека пътят да бъде победен", Той е имал предвид победната всекидневност над привидно малките вещи, която с времето израства в големи и огромни дела. С дребните мисли и чувства е много по-трудно да се борите, отколкото с големите. Затова и победата над тях води до следствия, имащи огромно значение.

1972 г. 454. (Гуру). Всяка мисъл, допусната някога във вътрешния свят на човека, рано или късно, но ще предяви своята законна сметка и ще поиска за себе си място в неговото съзнание, за да му въздейства съгласно своя характер. Ето при такова предявяване на предишни сметки е нужна особена зоркост и бдителност, за да се посрещне неканения гост в пълното въоръжение на това стъпало, което духът е достигнал. Ако мисълта не е добра и достигнатото стъпало не съответства, тя или се изпепелява или просто се изгонва от полето на съзнанието. Ако е добра, то се приема и се усилюва вече от самия факт на възприемането. Намирайки се извън полето на съзнанието и добрите, и лошите мисли растат и затова се налага да се сблъскват с тези същите, но вече нараснали и усилили се мисли, идващи от миналото. На тях можете да се порадвате, ако са от Светлината и да ги посрещнете на нож, ако са от тъмнината. Много от това, което е можело да бъде допуснато в миналото, е свършено недопустимо на новото, достигнато от духа стъпало и затова в отношението към тези мисли се изисква особена зоркост и внимателност.

1972 г. 455. (12 август). Положението в света през цялото време ще се влошава, докато не се състои Пришествието. И няма да се учудваме на това. Необходимо е да се събуди духът. Ударите по веществото на материята трябва да нарастват, за да пробият нейните пластове и да се докоснат до духа. Дебелокожите хора са малко чувствителни към тези удари. И с нищо няма да ги пробиеш. Нужни са много силни сътресения и бедствия, за да се събудят. В някои страни безумците са на власт. Тяхната политика е безумна. Те не се спират пред най-чудовищните престъпления. Те носят човеконенавистничество, разрушения и смърт на хората.

1972 г. 456. (М. А. Й.). Разделението на човечеството по полюсите на Светлината и тъмнината още не е завършило. Всеки ден то се задълбочава и ще се задълбочава, докато пропастта между полюсите не стане непроходима. И тогава тези, които са на страната на тъмнината, ще ѝ се предадат безвъзвратно. За някого вече е подготвено място на Сатурн. Можете да си представите как ще се очисти

атмосферата на планетата, когато негодните си отидат завинаги. Сега са още силни и вършат зло, но приближава края на тяхното властване. Светлината-победител ще прогони тъмнината заедно с тези, които са се предали на тъмнината.

1972 г. 457. (Гуру). Нужна е непоколебима твърдост на духа, за да се издържи до края. Наред с ужасите, творими външно, съратниците на тъмнината, които са много активни и в астралния свят, яростно се нахвърлят на всеки воин на Светлината, на всеки светляк, за да погасят Светлината в тях. Техните усилия са продължителни, упорити и безпощадни. Дебнат наоколо като хищна глутница, търсейки всяко слабо място, за да забият своите нокти. Бодърствайте духом. Нужна е постоянна и здрава като стомана бдителност. Виждате в много дреболии как ловуват за вас, как използват всички - и приятели, и врагове, за да им внушат мисъл и действие, можещи да ви навредят, как всяко обстоятелство се обръща против и как, получили отпор в едно, веднага намират друго. Застанете още по-близо до Владиката, така че врагът да не се промъкне.

1972 г. 458. (13 август). Формулата „да ме отмине тази Чаша“ е характерна за висшите степени на служене на човечеството, когато дългът се изпълнява докрай. На началните стъпала са забележими стремеж към учителстване, към наставничество, желание да се придобиват колкото може повече ученици и да се поучават всички. Отговорността и бремето на наставничеството не са осъзнати, грижата е за себе си, за собственото самоудовлетворяване. Това е проява на себеслужене. И само когато се разбере какво бреме и каква отговорност поема върху себе си този, който иска да бъде истински наставник, започва служенето на Светлината. Тогава се прекратява „приканването в своя двор“, изчезва желанието да се поучават всички и формулата „да ме отмине тази Чаша“ става спътница на духа, носещ Светлина на Земята. И тогава срещите, протичащи под този знак, придобиват друго значение. Те не са леки за носещия Светлина, тъй като често обременяват и натоварват непосилно, тъй като умората от тях е огромна и често завършват със заболяване вследствие преразхода на психическа енергия. Идващите и вземащите не я разбират, тъй като са заслепени от своята доброта и не подозират как неистово поглъщат чуждата енергия. Тъй като те са дотолкова устремени и толкова искат да знаят, че подобни съображения даже не им идват наум. Загрижеността по отношение на този, от когото те получават, е необичайно рядко явление. Обикновено искат: дай, дай, дай, а имат ли право на получаване и разбират ли какво струва това на даващия, не достига до съзнанието на получаващите. Рамакришна е бил „разкъсан от неговите почитатели“. Нека това да бъде постоянно напомняне за това, че отдаването на психическа енергия свръх законната мярка е недопустимо. Може би сега ще разберете какво са стрували на Майката на Агни Йога обръщащите се към Нея и защо Тя ценеше толкова твоите писма, не искащи от Нея нищо. Загрижеността към изразходването на скъпоценната мощ на Учителя е показател за висока степен на съзнателност на ученика и за неговото право да застане още по-близо.

1972 г. 459. (М. А. Й.). Благо на стремящия се сам да донесе нещо на Учителя преди да вземе от Него. Благо на принасящия нещо на Учителя. Донесеният винаги получава, тъй като има законно право на това. Това разбиране може да се разшири и даже при всекидневното Общуване да се старае нещо да принесете, макар и не много. Указанието за донасянето на кошници и съдини може да се

разбере още по-дълбоко и по-широко и да се знае твърдо, че донасящият получава винаги. Правилно и навреме си спомнихте думите: „Какво още мога да Ти принеса, Владико?“

1972 г. 460. (Гуру). Благо на вас, ако за вас е важно и вие можете да наситите глада на духа на обръщащите се към вас. Но отдаването е според съзнанието. Да се дава според съзнанието - значи да се мисли не за себе си, не за това, което изпълва в дадения момент вашите мисли, а да се мисли за него, обръналия се към вас за помощ. Това вече изисква известна степен на самоотреченост. Не подобава да се оприличавате на глухар, затворил уши за всичко обкръжаващо и знаещ как да води само своята песен. Трябва да се прояви много чувствителна самоотверженост, оказвайки духовна помощ на нуждаещите се. И тук основно условие ще бъде формулата: „Отвърни се от себе си“.

1972 г. 461. (14 август). Ясночувствата се развиват бавно. Не трябва да се форсират. Необходимо е събуждането на центровете. В условията на града запалените центрове ще дадат обостряне на възприятията, а значи и на заразената атмосфера на човешкото сборище, което ще предизвика цял ред нежелани явления. Затова е по-добре чувствата да не се изострят изкуствено и да не се стремите към това. Всичко ще дойде с времето си, когато се създадат нужните и благоприятни условия.

1972 г. 462. (М. А. Й.). Но винаги, във всички условия и без всякаква вреда за своята психика и здраве може да се стремите към очистване на съзнанието от всякакъв боклук, към контрол над мислите и овладяване на своите чувства и емоции. И достиженията в тази посока са много по-ценни, отколкото каквито и да било феномени на психизма, които са безусловно вредни.

1972 г. 463. (Гуру). „Румената добродетел“ и суровата огнена власт над чувствата и над себе си нямат нищо общо помежду си. В първата има твърде много лицемерие, мекушавост, постно масло и църковен мирис. А суровата огнена дисциплина на духа е незабележима и невидима за света. Нейната особеност е в това, че ученикът се научава да се държи не пред хората, а всекидневно пред лика на пространството. Постъпвайки насаме, той показва познаване на Основите в практическото прилагане на това знание в живота. Най-доброто всекидневно приношение на Владиката ще бъде всекидневната постоянно усилваща се светлоносност на аурата на ученика. Всяка добавена към нея искрица Светлина ще бъде и този дар на духа, който хората са заменили с принасянето на метал, скъпоценни камъни и всякакъв род пожертвования. Много по-лесно е да се принесат вещи в храма, отколкото да се лишите от „хлебарките в пазвата“, тоест от най-малките свои недостатъци или слабости.

1972 г. 464. (15 август). По-рано са считали, Божият гняв се проявява в различни бедствия, като епидемии, засушавания, наводнения, земетресения, войни и други нещастия, които са се стоварвали върху хората, забравили за Бога. Сега може да се поясни, че микрокосмосът и макрокосмосът са свързани тясно и че човешкият микрокосмос е снабден с мощни енергии. Когато съзнанието се отвърща от Висшия свят и Йерархията на Светлината и нарушава хармоничната връзка с Макрокосмоса, това равновесие въздейства на природата, на всичко, което обкръжава човека, на подземния огън, на стихиите и човечеството като цяло се превръща в разрушител на планетните устои и здравето на планета. Обратният

удар на стихиите може да бъде страшен. И никаква техника няма да спаси от разплатата за злите човешки дела. Сякаш безумие е овладяло света: омъртвяват се реките, езерата, водоемите. Унищожават се безотговорно животинският и растителният светове. Почвата и атмосферата биват отравяни и чудовищната жестокост и въображаемата безнаказаност ръководят действията на безумците. Но следствията не могат да бъдат предотвратени. И хората са безсилни пред мощта на стихиите, изведени от равновесие. Дават се знаци и предупреждения, но не желаят да ги видят, а главно не искат да знаят и да вярват, че отвръщайки се от Висшите Сили, от Силите на Светлината, навличат върху себе си силите на тъмнината, разложението и унищожението, предизвиквайки тяхната яростна проява.

1972 г. 465. (М. А. Й.). Книгите за Гуру ще излязат с времето. Малко такова остава за догаряне на маслото в лампадите. Кратко време. И Сроковете наближават. Но човешкият дух мълчи. А тъй като мълчи, то пробуждащите удари стават неотвратими. И колкото повече упорство и неразбиране проявяват хората за ставащото, толкова по-мощни ще бъдат тези удари. И трябва да бъдете в пълно въоръжение, за да посрещнете стихийните вълни в готовност на духа. Говоря на тези, които имат уши да чуват и очи, за да видят надвисналата над света опасност.

1972 г. 466. (Гуру). Животът е най-доброто училище. И не е трудно да се забележи как при достатъчен устрем и постоянство всекидневно се дават все нови и нови уроци, разширяващи съзнанието и донасящи нов опит и знание. Всеки урок е различен от другия. Даже при повторемост в него има новост. И никакви теории и абстрактно знание няма да заменят живота и това, което той дава и на което учи. Разбира се, Ръката на Учителя е и в това, тъй като Той Направлява течението на живота на ученика. Не сте забравени, не сте изоставени, а сте в постоянната грижа на Учителя на Светлината за Неговите деца.

1972 г. 467. (16 август). Нашата Съкровищница е неизчерпаема, но достъпът до нея не винаги е отворен, а и да е отворен, то не винаги е еднакъв - понякога е лесен, понякога е труден. Причините за това са много: състоянието на пространството и характерът на токовете, състоянието на организма, условията на обкръжаващата среда, човешките мисли и така нататък. И все пак при стремеж да се възприема може почти винаги. Ритъмът помага. Установен трайно, той носи като на крила.

1972 г. 468. (М. А. Й.). Външната страна от живота на Гуру не отразяваше цялата му вътрешна съкровена дълбочина. Затова за него може да се пише докосвайки една или друга страна, но никога не прониквайки в това, което е скрито от очите на чуждите за него. „Много тайни има в живота на Архата“. Той може някога нещо да издаде, но само в пределите на позволеното. Огненият печат на устата е здрав. Ето защо всички опити да бъде описан животът на Архатите са непълни и несъвършени. И само стоящите на същото това стъпало от стълбата на живота, на което са и те, могат да се докоснат до съкровеното, но и това е само в допуснатите от Учителите на Светлината граници. Знаете случая, за който разказваше Юрий, когато той, бидейки още съвсем малко момче, заспа в кабинета на баща си и събуждайки се видя как в кабинета през стената влезе човек в източно облекло и имаше дълга беседа с баща му. После Юрий беше попитан как се е озовал в кабинета и му беше казано, че мястото му не е там. Къде и кога, и в каква

биография може да бъде поместен подобен случай! Да, „много тайни има в живота на Архата“.

1972 г. 469. (Гуру). Ако се приеме, че във всяко дадено въплъщение се проявява само част от съкровената същност на човека, можете да си представите каква е тя в цялата си пълнота и цялост тогава, когато плътната обвивка даже не може да вмести и да изяви всички негови натрупвания. Не е възможно да се съди по външната страна от живота на Архата за неговата вътрешна същност, без да се ограничава тя. Символът на преображението на Спасителя показва, че очите на Неговите ученици не са били в състояние да издържат ослепителното сияние на Светлината на Неговата Съкровена Същност.

1972 г. 470. (17 август). Мяркащият се като в калейдоскоп поток на планетните събития и това, което се случва в личния живот: войни, бедствия, отпадане на условните ценности и неустойчивост на всичко и във всичко, изменчивост в състоянията на астрала и настроенията трябва още повече да убеждават в това, че потокът, носещ се наблизко, не може да засегне Безмълвния Регистратор вътре. Фундаментът и Основите трябва много да се пазят от натиска на излезлите от равновесие стихии и нахлуването на хаоса. Всичко ще премине, духът ще пребъде. Не може да се опрете на нищо преходно. Цитаделата на духа се охранява здраво. А всичко, което толкова тежко ляга на сърцето и го обременява, са само стъпала или подножие, или опора за краката по пътя на възход на духа. Само при такова утвърждение може да се разбере значението на преходното и ценността на това, на което учи човека плътният свят. Когато беше Казано на хората, че Царството на духа не е от този свят, с това им беше Указана същността на непреходното.

1972 г. 471. (Гуру). Животописът на Носителите на Светлина е много нужен, за да се покаже нагледно и пред очите на хората как трябва да живеят, да се устремяват и да се трудят на Земята за Общото Благо. Думите могат да бъдат безсилни, но примерът за прилагане на практика, в обикновения живот, на Повелите на Учението на Живота е неотречимо убедителен. Указано е ясно: „с ръката и крака човешки“. И не абстрактното теоретизиране, а чисто земните действия, наситени с огнена целеустременост, са по-убедителни от всички думи. „Проповедта отмина, остана животът“. По този начин, изучавайки земния живот на Служителите на Светлината и подражавайки Им твърдо и неотклонно намирате тази тясна пътека, която води в Светлината.

1972 г. 472. (М. А. Й.). Трудността при написването на биография на Посланика на Светлината се заключава в това, че не може цялата дълбочина на Неговия дух да се постигне от нивото на съзнание на биографа, чиято орбита е ограничена от неговото разбиране. И всички пояснения, всички тълкувания, всички опити да се даде ярък и впечатляващ Образ на Посланика не излизат извън пределите на висотата на духа на самия животописец. Възможни са и други, чисто външни, странични ограничения. Но има и изключения, когато пишещият се намира в тесен духовен контакт с Посланика или се вдъхновява по Лъчите на Йерархията, тогава в такава биография може да се намери дълбочина, превъзхождаща дълбочината на съзнание на автора на книгата. И за тези дълбочини може да се съди само със сърцето. Още не е дошло времето да се даде

на хората пълна изчерпателна биография на Гуру. Но това, което се дава, е нужно неотложно и срочно, тъй като сроковете приближиха.

1972 г. 473. (18 август). За какво да се пише? За огнената неизбежност. Ето че тя вече настъпи. И небивалото засушаване, поразило целия централен район на многострадалната ваша Родина, е резултат от стълкновението на пространствените огнени енергии с дисхармоничното състояние на планетата. Неравновесието на тези съчетания обхваща цялата Земя, но се проявява в различни форми, включително психически разстройства. Чувствителните организми, понасящи върху себе си усиленото натоварване, реагират особено болезнено. И даже тъмните разрушители не могат да се похвалят, че са щастливи. Търсят спасение в наркоманиите и във всевъзможни експесии. Щастието е в духа, но духът се отхвърля и затова щастието си е отишло. Тежък е този преходен период от тъмнината на миналото, към Светлината на бъдещето. Спасението от пагубните огнени вълни е само в духа.

1972 г. 474. (М. А. Й.). Трудността на въздействието на хората е в това, че те не могат да възприемат свръх вместимостта на своето съзнание. А трябва стремежът към възприемане да произлиза отвътре. Външното и насилственото само се плъзга по повърхността, без да прониква вътре и без да оставя следа. И тогава само мощните стихийни въздействия и удари могат да събудят духа. Оттук и случващото се на Земята. Не е имало такова тежко и толкова напрегнато време. Планетата е болна. И може да се изведе от това състояние само с противоположна поляризация на съзнанието на човечеството, което е хвърлило своя земен дом в разорение и бедствие. А за земните жители в Космоса няма друг дом, толкова добре приспособен за живот. И колко еони ще са нужни за да могат остатъците от човечеството, оцелели от заплашващата Земята гибел, да се приспособят към нова планета.

1972 г. 475. (Гуру). Безотговорността на хората за планетата, за своя земен дом, е резултат от невежеството и незнанието. Но как да им се даде знание, ако земните жители са глухи и слепи за всички заплашителни знаци и предупреждения, които щедро им се изпращат. Дадено е Великото Учение на Живота и пространството се насища мощно с него. В тази нужна, важна и неотложна работа по циментиране на пространството може да Ни помага всеки, който познава Учението на Живота. Подобно на лъчи в тъмнината се забиват мислите от Светлината в мрака, обвинил Земята, и го разсейват. Нито едно усилие, нито един опит, нито един устрем, нито една искрица Светлина не пропадат напразно, но всичко внася своя дял във великото строителство на Новия Свят.

1972 г. 476. (19 август). Налягането става непоносимо. Много организми вече прегарят. Смъртта взема обилна жертва. Усещането на тази пространствена тежест се приписва на всичко друго, но само не на нейната действителна причина. А цялата причина е в това, че неравновесието на планетата е породено от духа на човечеството, от неговата колективна мощ, която е насочена не към съзидание, а към разрушение. И както физическото тяло на човека губи равновесие и заболява поради нарушаване на природните закони, точно така заболява и Земята, на която той живее и която реагира чувствително на нарушаването на човешките закони за хармония и съгласуваност. Ако хората се отвръщат от Висшето, те се обръщат към низшето. Ако се отвръщат от Светлината, се обръщат към тъмнината. Но

тъмнината е разрушителна и дисхармонична. Болестите, бедствията, войните, наводненията, засушаванията, ураганите, земетресенията са следствия от въздействието на дисхармоничните и разрушителни енергии на човечеството върху природата. Даже цветята вехнат и загиват от влиянието на вредоносната и тъмна аура на човека върху тях, а животните заболяват. Но каква ли е колективната мощ на всички хора в съвкупност ако тя е устремена към разрушение, вражда, самоизстребление и е лишена от добра, градивна съгласуваност!

1972 г. 477. (М. А. Й.) Но сроковете приближават. Но нищо няма да спре идващите огнени вълни. Но ще се наложи или да се приемат и трансмутират от духа в благо, или тяхната мощ, отхвърлена и неприета, ще бъде тласната към разрушение. Или да се приеме Светлината, или гибел в тъмнината под яростните удари на стихииите, изведени от равновесие от злата воля на човека.

1972 г. 478. (Гуру). Нарушавайки закона на духа и Светлината, убивайки, разрушавайки и утвърждавайки неистовото човеконенавистничество, тези престъпници против Земята и Небето мислят, че са защитени от торбите с пари и че могат да избягат от отговорност и да останат безнаказани. Напразни надежди. Ще се наложи да отговарят за всичко, извършено от тях и да заплатят напълно. Ужасна е участва на тези цивилизовани вършители на зло.

1972 г. 479. (20 август). Когато Моят Свят и Моето заемат във вашето съзнание водещо място, измествайки вашия свят и вашето на заден план, небивало ще се приближите към постигане на Истината. Иначе шумът и суматохата на тържествуващата суета ще заглушат Моите Призиви. Трябва също да се усвои практически, че не може да се отхвърля земния живот с неговите задължения и дълг, но че трябва да се научите да съчетавате земното и висшето хармонично, без да забравяте при това, че пътят към върховете на познанието преминава по Земята. Когато целта и пътят към нея са осъзнати, може да се върви, стъпвайки твърдо. Във времето се забравя напълно какво е ял и какво е пил или как е протекла еснафската страна от живота на някой земен жител, да кажем, от преди две или три хиляди години, но идеите и мислите на Великите Духове, принесени от Тях в света, или великите произведения на изкуството и подвизите не се забравят. По този начин действията и плодовете от труда на човешките ръце се разделят на кратки и дребни, ограничени от даденото възплъщение на човека и продължителни, продължаващи далеч извън пределите на един живот и хранещи множество хора в продължение на дълги столетия. Много легенди трайно пазят паметта за живота и подвизите на народните герои и за великите самоотвержени деяния на духа. Така и в своя живот може да се отделят сурово късите и обичайни за текущия ден дела от продължителните и извънвременни дела, извеждащи духа на пътя в Безпределността. Вечният живот на духа, заповядан на хората от всички Велики Учения на Света не е приказка, а огнена действителност на Висшия Свят, отсъдена на човечеството от началото на времето.

1972 г. 480. (М. А. Й.). Възлюбеният някого или нещо повече от Владиката „не е достоен за Него“. Така любовта към Призовалия, която е над всичко, по-скоро и по-близко от всичко приближава към Него и поставя съзнанието в непосредствено съприкосновение с Него. Непосредствено означава без всякакви посредници. Когато то е достигнато, постъплението на мисли, идващи от непресъхващия Извор на Живота, се лее като широк поток в съзнанието на човека,

научил се да обича. Но човешките чувства са къси. Да заобичаш за цял живот, за цялото време, завинаги и да пренесеш тази любов през живота на Земята и в Световете, и да я носиш ненамалена през всички възплъщания, значи да намериш тясната пътека, водеща в Безпределността и да се изкачваш по този звезден път, нямащ край.

1972 г. 481. (Гуру). Защо великите творения на изкуството толкова се ценят от хората и не умират? Защото в тях са концентрирани кристали Светлина, вложена в тях от ръцете на твореца на даденото произведение. Огненият дух на художника, скулптора, поета, композитора в процеса на неговото творчество насища с елементи на Светлината това, което твори. А тъй като елементите на Светлината не подлежат на обичайното разрушаване от времето или на забора, то продължителността на живота на великите произведения на изкуството продължава далеч зад пределите на живот на обикновените вещи и предмети. Така необикновеността служи като гаранция за продължителността на съществуване на огнените творения на духа.

1972 г. 482. (21 август). Ако обстоятелствата се стичат така, че не е възможно да се водят записи, то все пак винаги може ясно да се обмисли докрай някаква мисъл или положение. Тези завършени и изкристализирани форми остават задълго в пространството и го циментират. Отшелниците-йоги в далечните уединени планински пещери не записват нищо, но насищат със своите мисли аурата на Земята, способствайки на делото за Общото Благо. Те също помагат и на отделни хора, заслужаващи особено внимание. Помнете как един йога е помагал за строителството на храма на двадесет прехода от мястото, където се е намирал. Разбира се и йогите водят записи и пишат трактати, но вече в други условия. Ако съзнанието позволява, нищо не може да попречи на работата на мисления план.

1972 г. 483. (М. А. Й.). Менталните постройки на мисълта остават в пространството дълго след като е умряло физическото тяло на строителя. Техният създател продължава да пребивава в тяхната атмосфера вече свободен от тялото. Ако мислите са светли и възвишени, те го издигат в Светлоносните Сфери. Постоянството и ритъмът особено укрепват тези постройки. Ашрамите в Надземния Свят са още по-реални и продължителни отколкото земните и могат да съществуват в Надземното и след като се разруши тяхната плътна форма. И човекът, погрижил се на Земята да си построи дом на духа, пребивава в него освободил се от тялото.

1972 г. 484. (Гуру). Всеки човек, изживял своя живот на Земята, оставя след себе си своите дела, постъпки, действия, думи, емоции и мисли от момента на раждането си и до смъртта като филм, запечатал целия негов външен и вътрешен живот. Този филм ние наричаме рисунка, шарка на духа. Той съществува неизгладимо зафиксирани в пространството. Учителят Може да го вижда и чете. Нищо не изчезва, но всичко ярко и точно се запечатва в свитъците на Акаша. Ето защо човек трябва грижливо да пази своите земни действия. Този невидим за човека филм може да се разглежда като верига от причини и следствия, пораждани от човека, която преминава от безкрайността на миналите животи в безпределността на бъдещето. Наред с пространството Чашата е индивидуалното хранилище на това, което някъде и някога се е случвало с човека в продължение на безкрайната верига от неговите съществувания във всички форми и във всички

светове. Много тайни са скрити в микрокосмоса на човека. Чуден е апаратът на неговия дух. Безпределни са възможностите на човека.

1972 г. 485. (22 август). Постоянното осъзнаване на себе си в Лъча се явява също така и най-добрата защита. Злобният нападател или вредител, опълчвайки се срещу вас, се докосва до огнения апарат на стоящите зад вас и получава обратен удар, чиито искри болезнено изгарят. Нужно е само да бъдете в пълно спокойствие и осъзнаване на своята неуязвимост, за да може стрелите на врага да се забият в щита или да прелетят покрай вас. Усещането за Близостта на Учителя ще бъде щит.

1972 г. 486. Майката на Света, хранеща Земята със Своите Лъчи, Има Своя представителка на Земята, която е свързана с Нея с пряка връзка.

1972 г. 487. (М. А. Й.). Огнените знаци служат като преддверие за настъпването на Великата Епоха на Огъня. Те невинаги са благотелни. Ако няма съответствие за тяхната асимилация, огнените вълни могат да вредят и да предизвикват бедствия. Слабите организми ще прегорят. И само можещите да ги посрещнат със своите огньове ще останат невредими. Отроците, не изгорели в огнената пещ, не са символ, а прозрение в същността на настъпващата Ера на Огъня.

1972 г. 488. (Гуру). Колкото и да е висок Посланикът на Светлината, ако Той Идва на Земята vyplъзвайки се в плътно тяло, Той не е защитен в него и не е нечувствителен към условията на земния живот. Не, Той Може и да боледува, и да страда, и да получава удари, и да изпитва всичко това даже в по-остра степен, отколкото обикновените хора. Само Неговият дух, който не може да бъде уязвен от нищо, което е от плът, посреща тези страдания непоколебимо и ги издържа докрай. В това е Неговата неуязвимост и сила, и мощ.

1972 г. 489. (24 август). Безстрашието не е безчувственост, а именно изкореняване на парализиращото, обезсилващо и унизяващо достойнството на духа чувство на страх. И тогава предупреждението за опасност не предизвиква реакция на уплаха, а по-скоро обратно, чувство на спокойствие и съзнание за неуязвимостта и нерушимостта на духа, тоест утвърждаване на действителността. Разбира се, обвивките са подложени на опасностите, съответстващи на сферите на проява на всяка, но зърното на духа преминава в своята стихийна целесъобразност през всички сфери и, отхвърляйки обвивките една след друга, след това се облича в нови, за да продължи своя път в Безпределността. Тялото умира и боледува, плътта е немошна, но духът, овладял тялото и другите обвивки, утвърждава своята власт над всичко, тъй като му е дадена власт “над всяка плът” от началото на времето. И на човека е съдено някога и някъде да достигне до реализацията на тази най-висша власт.

1972 г. 490. (М. А. Й.). Всички йоги водят към утвърждаване на тази власт и даже най-низшата от всички тях, хатха йога, макар и да укрепва своеобразно физическото тяло и да забавя еволюцията на духа, все пак дори тя дава в ръцете на човека известна власт над тялото. Вездесъщност, всезнание, всемогъщество на духа са най-съкровенията мечта на човечеството. Но даже Гаутама Буда не е Казвал, че е Овладял тези качества. И все пак в известна степен и в съответствие със степента на своето развитие всеки човек, даже и в малка степен, но все пак проявява своята победа над самия себе си или над своите обвивки. И ако

се разбере, че в плътното всекидневие може съзнателно частица по частица постепенно да се натрупва тази власт над себе си, то тя ще расте и ще се увеличава от ден на ден. Тъй като даже движейки ръцете и краката, вършейки работа и всичко, което се налага да вършат хората, човек вече проявява своята власт над тялото и обвивките. Само че това не се осъзнава. Дървото не притежава тази власт, но даже дървото в известна степен е овладяло плътната материя и взема от нея това, което му е нужно за живот. Всички форми на живот се борят за същото това, но в съответствие със своето стъпало на развитие. Същността на еволюцията на всяка жива форма е в това да утвърждава своята власт над материята в пределите, достъпни за дадената форма.

1972 г. 491. (Гуру). Осъзнаването на значението на едно или друго явление крие в себе си сила и възможност да се овладее това явление и да се подчини на своята воля. Даже простата гимнастика е лишена от смисъл ако се прави за получаване на награди или нарастване на мускулите, но ако е осъзнато, че с нея се утвърждава властта над тялото, то и гимнастиката може да се окаже полезна до известна степен. Но това е пътят на хатха йога, който не води нагоре.

1972 г. 492. (25 август). Гответе се, гответе се, гответе се да посрещнете вълните от неочаквани събития. И нека тази готовност да бъде безлична, не очакваща нещо за себе си. Тогава и очакването няма да бъде мъчително и няма да донесе разочарования. Ходът на световните събития не се съобразява с личните интереси на личността, а има предвид крайната цел – Общото Благо. Общото Благо не е лично, а имащо общополезно пространствено значение. В негово име най-добрите представители на човечеството са жертвали не само личните си интереси, но и живота. Само сферите на безличното водят до безсмъртие. А личността е обречена на краткия цикъл на своето съществуване и на смърт на всички временни обвивки, обличащи духа. И само Безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност надживява личността, продължавайки своя път в Безпределността.

1972 г. 493. (М. А. Й.). Не сте оставени без грижа и внимание, и Ръката е над всеки. Но все пак трябва да се върви самостоятелно и дори да не се опирате твърде много. Животът на Земята е живот на изпитания. Даже световите са на изпитания. И отдихът от трудностите на земния живот е кратък за нашите хора. А след това е отново борба и победа, и по-нататъшен възход нагоре по стълбата на живота, но вече в нови условия, с нови изпитания и нови възможности да се събира богата жътва, на нивата на труда, устрема и работата за Общото Благо.

1972 г. 494. (Гуру). Колкото по-трудно, толкова по-бързо и по-добре. Благословени са тръните по пътя, раздиращи обувките. И тръненият венец не е наказание, а неизбежен спътник на въстаналия дух. И кой от вървящите към Владиката е можал да избегне този трънлив път. Благословените пътища не са леки за вървящите по тях. Напред има Светлина, и с нея радост. Но до Светлината трябва да се достигне.

1972 г. 495. (26 август). За обикновения човек е необичайно трудно да се ориентира сред множеството всевъзможни вярвания, религии, философски и научни системи и теории, понякога опровергаващи се една друга, сред различните политически възгледи и учения. Затова и пътеката, водеща в живота и довеждаща до разбиране на Истината, се нарича “тясна”. Апостолът Казва: “Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни”. А думите “Аз Съм Пътят, Истината

и Живота” показват входа в царството на Истината. Но входът е тесен и не е лесно да се намери. И все пак познанието на Великото Съкровено Учение, откъслечно разхвърлено и съхранило се в тази разпръснатост, може да се намери навсякъде. Най-пълно и стройно изражение на това Учение в съвременната епоха се явява Учението на Живата Етика, дадено на човечеството от Твърдината. То синтезира същността на всички религии, философии и науки, и позволява не само да се намери “тясната пътека, водеща в живота”, но и да се върви по нея. Великото Учение се Дава във време, когато човешкото разномислие е достигнало кулминационната точка и равновесието на всичко и във всичко, и преди всичко в природата и човешкото съзнание, раздира бедната Земя, заплашвайки я с катастрофа.

1972 г. 496. (М. А. Й.). “Много гласове ще призват и много забрани ще зазвучат, но за вас те ще се мярнат като крайпътни знаци”. Тези звуци и забрани, идващи от страни, не могат да смутят този, който се е утвърдил здраво на Основите, тъй като звученето и забраните могат да опровергават или признават, но Основите несъмнено са нерушими и непоколебими. Утвърждавайте се върху тях и се дръжте здраво за тях когато нахлува нещо, можещо да смути съзнанието с привидната и лъжлива убедителност на непроверените факти.

1972 г. 497. (Гуру). На каквото и стъпало да се намираме, няма да забравяме за отровата на съмнението. И няма да встъпваме в пререкание със съмнението, когато то е подхвърлено от тъмните, или да се опитваме да се борим с него чрез логични разсъждения. Съмнението не признава обичайната логика, а просто нахлува в съзнанието, опитвайки се да затъмни и закрие несъмненото. Затова методът за борба с него е един – да се изхвърля решително, без да встъпвате в никакви взаимоотношения с него и без да се опитвате да го опровергавате. Иначе неговата отрова все пак ще проникне вътре и ще отрови мисълта, и неговите следствия, независимо от цялата му външна привидна убедителност и даже добрина, ще бъдат твърде плачевни и разрушителни.

1972 г. 498. (27 август). Порожденията, създадени някога и някъде от техния породител, чакат удобен момент, за да проникнат в съзнанието веднага щом настъпи момент на слабост или отслабне зоркостта на дозора. Но “копието, не заспиващо над дракона” ще държи порожденията на почетно разстояние, без да им дава възможност да се доближат. Дозорът или постоянното бодърстване на духа е обичайно състояние на Архата, макар и Неговите собствени порождения да не Го заплашват, но затова пък го заплашват с нападение тъмни от високи степени. С една дума, дозорът е нужен навсякъде и винаги, и то толкова по-бдителен и напрегнат, колкото по-висок е духът, който го държи.

1972 г. 499. (М. А. Й.). Исканият да вярва ще намери хиляди доказателства, потвърждаващи вярата, исканият да не вярва - обратно, ще намери доказателства, разрушаващи я. Въпросът не е в доказателствата, а в настройката на ума или на сърцето. Човек е властен да си докаже каквото и да е, ако поиска това. И никакви софизми няма да разрушат вярата, ако е утвърдена със сърцето. Тъй като вярата не е нищо друго, освен чувствознание или интуитивно усещане на действителността, предусещане на това знание, което някога ще стане съдба на човека. Опитите да се докаже нещо на този, в когото сърцето е умряло, нямат смисъл. Умрялото сърце е глухо за разбиране на несъмненото. Трябва грижливо да

заобикаляте умрелите и разлагащи се сърца, без да се докосвате до тяхната отровна зараза.

1972 г. 500. (Гуру). Скалата стои, а вълните се блъскат в нея, разлитайки се на дребни пръски. Така и вълните на различните явления, устремяващи се към човека отвсякъде, се разбиват в непоколебимата твърдост на духа, без да причиняват вреда. Но те принасят голяма полза, тъй като отмиват от него ненужните и вредни наслоения, нанесени отвън. Утвърдилият се в Учението дух посреща радостно и твърдо яростния прибой на вълните на неспокойното човешко море, укрепвайки и изстрадвайки в своята сила от всеки противен удар.

1972 г. 501. (28 август). Ще се стараем да се държим над отровната атмосфера на низините. В планините това е възможно, там не достигат отровните слоеве на атмосферата, което до известна степен е възможно и в равнините, ако се издигате духом към върховете. Но как да се издигнете, ако земните притегляния са силни! Значи трябва да се намали тяхната сила. Значи трябва да се борите с тях. В тази борба и в преодоляването на притеглянията на плътния свят се заключава и животът на ученика, а от успешността на преодоляването зависи напредъкът му по пътя. Като гладни чакали, следващи самотния изнемогващ пътник, противодействията и трудностите постоянно съпровождат ученика. Като огромни камъни, скали и цели планини те се трупат пред него, заплашвайки го с привидна непроходимост. Но ако крачката на пътника е твърда и непреклонна, преградите се разсипват и изчезват пред увереността и твърдостта на неговите стъпки. И само неотклонността на непрекъснатия напредък му позволява да върви и да върви, независимо от всичко.

1972 г. 502. (М. А. Й.). Сред масата явления, опитващи се да проникнат в съзнанието, то избира само нужните, неотложните или съзвучни на себе си. В тази селективна способност на духа да привлича вътре само съзвучните му елементи, се заключава възможността за неговата индивидуална еволюция. Затова и поетът, и художникът, и философът, и писателят, и композиторът привличат към себе си елементите, нужни за тяхното творчество. Привличат и пияниците, и картоиграчите, и престъпниците, но техният напредък е насочен надолу, по низходящата спирала и определя падението на духа. Всички хора притежават тази селективна способност, тоест имат право на свободен избор да вземат от масата на обкръжаващите ги явления това, което искат да вземат във вътрешния свят на своите мисли и да влязат в съчетание с тях. Изборът винаги е свободен и се обуславя от волята.

1972 г. 503. (Гуру). Всяка мисъл, всяко положение, всяко твърдение може да се опровергава и анализира безкрай, тъй като по веригата от причини и следствия те продължават в безкрайното минало и със своята орбита се докосват до Безпределността в настоящето, и в добавка притежават още и свой противоположен полюс, не опровергаващ, а допълващ явлението до целостта на единната вещ. Така че никаква мисъл не може да изрази явлението в цялост. Само че за разбирането на това отрицание трябва да се помни, че само утвърждаването крие в себе си възможност за познаване на обкръжаващия ни свят.

1972 г. 504. (29 август). Качеството равновесие е синтетично. То съдържа в себе си, наред с другите качества и безстрашието. Въоръженият с равновесие човек е неуязвим. Затова пазете равновесието повече от всичко. Без

него много други качества нямат сила. Също така огнените вълни, посрещнати в пълно равновесие на духа, няма да причинят вреда. Можете постоянно да се упражнявате в утвърждаване на това качество върху всички дреболии от живота, които особено болезнено го нарушават. Страхът е несъвместим с равновесието - едното изключва другото. Всички съобщения от текущия ден могат да се приемат в пълно равновесие, тъй като не знаем какво носят със себе си - вреда или благо. Също така спокойно ще се научим да посрещаме и вълните на противните явления и нападенията на тъмнината. Трябва твърдо да се помни едно: “Никой няма да устои срещу равновесието”.

1972 г. 505. (М. А. Й.). Оръжието на Светлината е безсилно и неефективно в ръцете на страхливия воин. Боящата се ръка няма да вдигне меч и щитът няма да прикрие сивите петна на страха върху аурата. Страхът е убийствен, ненужен, вредоносен и разрушителен за психиката на човека. Затова той се премахва от живота на ученика. По-добре най-потресаващите явления да се срещнат безстрашно, отколкото позорно да се трепери при мисълта за тях. Всички токове на пространството и Лъчът на Учителя на Светлината са за смелия. Утвърждавайте се в светлоносното и сияйно качество безстрашие. То ще помогне победно да се премине покрай най-ужасните ликове на тъмните злодеи. То охранява и прави мощна и действена и помощта на Учителя, и Му дава възможност да изпрати Лъч където трябва.

1972 г. 506. (Гуру). “Опасността е спътник на възплътеното битие”. И когато Учителят Прошепва на чувствителното ухо “опасност”, Той Иска с това да предизвика от дълбините на духа непоколебимо мъжество и сили да ѝ се противостои и да се посрещне безстрашно. Когато Братството е зад гърба и Лъчът на Учителя е в сърцето, и е осъзната мощта на невидимото Присъствие, доспехът на духа е неуязвим и непробиваем.

1972 г. 507. (30 август). Радвайте се, деца. Радвайте се на близостта на часа. Радвайте се на извършеното в живота. Радвайте се на бъдещата Светлина. Радвайте се на вашите възможности. Радвайте се на безсмъртието на духа. Радвайте се на препятствията и тръните по Пътя, разкъсващи обувките. Радвайте се на Лъчите от Твърдината. Радвайте се на повдигането на Завесата. Радвайте се на отсъденото щастие. Радвайте се на еволюцията на света. Радвайте се на съществуването на Далечните Светове. Радвайте се на Йерархията на Светлината. Радвайте се на Знамето на Мира. Радвайте се на безпределността на познанието. Радвайте се на великото заповядано бъдеще, когато ще има Един Пастир и едно стадо. Радвайте се, радвайте се, радвайте се, тъй като Великото Време настъпва.

1972 г. 508. Синтезът ще бъде основа за разбиране същността на Епохата на Майтрея. Разхвърлените части на Озирис ще бъдат събрани в едно. Всевъзможните вярвания, секти, култове, научни теории, хипотези и открития, всички системи, философии и мисления, всички противоречиви учения, всичко разделящо и разединяващо човечеството ще бъде осъзнато и разбрано като безкрайни аспекти във възприемането на единната вещ, цялостна и неделима в своето единство. И тогава ще видят, че няма за какво да спорят и няма от какво да се разединяват, тъй като Безпределността на обкръжаващия човека свят ще обхване и приеме в себе си всичко във вид на единното, неразделно Цяло, и че всички разминавания и противоречия се дължат само на съзерцаването от различни гледни

точки на този огромен, единен и необятен свят. И че трябва не да спорят, враждуват или се разединяват, а да се стремят да съединят в едно огромно синтетично разбиране всичко, което е достъпно за постигане и което съзнанието може да обхване и вмести. Обединяването на всички аспекти на съществуващото ще се осъществи в съзнанието на човечеството под знамето на синтеза.

1972 г. 509. (М. А. Й.). Правилно, правилно, правилно е разбрано, че всеки човек, гледайки това, което го обкръжава, вижда в него нещо свое, своята, така да се каже, правда. Но тези правди са толкова, колкото са и гледащите съзнания и всяка малка правда на гледащия представлява съвсем малка правда, част от Огромната Правда на необхванатото от човешкия ум Битие. Да се разбере това - значи да се унищожи разединението на разбиранията и да се види, че тези отделни осъзнавания на света трябва не да се разделят, а да се съединят в едно неразделно цяло, и тогава величието на Мирозданието ще се изправи пред човешкия ум в цялата си единна огромна цялост, нямаща противоречие в себе си.

1972 г. 510. (Гуру). Синтезът или хармоничното съчетаване на цветовете създава картината или платното, предаващо творимия от художника образ. Така и в изкуството синтезът ще бъде основа на творчеството. Хармонията и синтезът са неотделими едно от друго. Хармонията на цветовете може да се нарече съзвучие. Хармонията и съзвучието представляват основа на истинското творчество. Съчетаването на противоположностите създава не дисонанс, а хармония. Без сенки не се получава релефност на изображението. Без сенки не се получава нищо. Прилагането на хармоничното съчетаване на противоположните начала създава великите произведения на изкуството.

1972 г. 511. (31 август). На екрана на съзнанието постоянно се появяват различни мислеобрази, облечени в определени форми. Когато контролът над мислите е утвърден, негодните мисли се отстраняват от екрана незабавно, веднага щом се появят. Волята не им позволява да се задържат. Почти невъзможно е да се опазите от възникването на негодни мисли, но от човека зависи да не допуска те да се загнездят и укрепят. Съзнателното съчетаване с нечисти и тъмни мисли означава падение на духа. Възникването на нечисти мисли и упоритото им нахлуване в полето на съзнанието е показател за нечисти натрупвания и съзвучие на последните с магнетизма на съответстващите им сфери. Борбата с тях се заключава в незабавното им изгонване от екрана на съзнанието. Но това още не е всичко, тъй като изгонени те се връщат отново. Отсечените глави на чудовището израстват отново. За степента на неговата жизненост може да се съди по сънищата, когато очистеното дневно и бодърстващо съзнание е защитено от тях денем, но нощем, по време на сън, нечистите мисли могат да нахлуват. "Търси в сърцето си корена на злото и го изтръгни". Нечистите мисли се изтръгват с корена. Корените може да продължават в далечното минало, а злите израстъци цъфтят с векове. Нужно е не подтискане на негодните мисли и тъмните желания, а тяхното изкореняване. Подтиснати те оживяват и нарастват по своята сила. Но изтръгнати с корена, оставят победителя на спокойствие. Трябва да се унищожи и изгори привлекателността на изкушението, разрушавайки и изпепелявайки неговата притегателна сила. Самата същност на изкушението е лъжа и измама, тъй като под неговата външна привлекателна форма са скрити остри шипове и бодли. Тези боди са отровни, тъй като тяхната отрова прониква в цялата система. Анализирайки

достъпното за паметта минало може да се открие моментът на първите прояви на негодните кълнове и да се види как те са расли и са се усилвали, и какво именно е благоприятствало техния растеж. Именно така може да се достигне до самите корени, за да бъдат отскубнати твърдо, решително и без съжаление.

1972 г. 512. (М. А. Й.). Всичко се побеждава с любов към Владиката и хората. Когато основната мисъл е отдадена на Владиката на Светлината, за негодните мисли време и място вече не остава. Когато мислите текат за благото на другите, за себе си вече няма кога да се мисли. А тъй като негодните мисли се пораждат от себелюбието, то отвръщането от себе си и отдаването на себе си на служенето за Общото Благо ще бъде и единственото и правилно решение за следване по пътя на Светлината.

1972 г. 513. (Гуру). Ако се спирате на препятствията и им отдавате твърде много внимание, то време за движение напред вече не остава. Затова трябва да се движите така, сякаш никакви препятствия вече не могат да ви спрат и тогава всички те ще се разсипят пред човека, който твърдо, уверено и непреклонно върви “линията на Лъча”. “Вървете по линията на Лъча”.

1972 г. 514. (1 септември). Областта за реализация на всички най-чудни възможности на човека се намира не в миналото, а в бъдещето. Исканият да достигне се устремява с мисъл в бъдещето. Миналото е ограничено от това, което е постигнато в него, но бъдещето не е ограничено от нищо. Ние Указваме да се живее с бъдещето и в бъдещето. В него са устремени Нашите енергии. В него с постоянна, упорита и ясна мисъл може да бъдат изкристализирани съвсем определени форми на бъдещите достижения, за да се сливат с тях в съзнанията и с това да утвърждават тяхната неизменна проява вече в плътни материални образувания. Бъдещето води, ако създадените в неговите сфери форми са съзвучни с еволюцията на битието. Нашето Учение определя направлението на течението на еволюцията. Ние Знаем ясно това направление и Устремяваме човечеството в това бъдеще. Вече се заражда шестата Раса. Нейните особености и свойства са Указани в Нашето Учение. Спиралата на еволюцията, преминавайки средната точка, устремява човечеството нагоре по стълбата на живота. Седмата Раса ще бъде завършек на Четвъртия Кръг, когато цялата планета и нейната материя, и материята на човешкото тяло ще достигне до определената ѝ степен на разреденост, изтъняване и разуплътняване, за да може после, след изтичане на необходимото време да започне Новият Кръг, Петият и да повтори, но вече по-висока плоскост новото еволюционно придвижване на човечеството по възходящата в Безпределността спирала.

1972 г. 515. (М. А. Й.). Учението говори за даровете на еволюцията, за кооперацията, за движенията на жените, за психическата енергия, за отварянето на центровете, за уплътнения астрал. Именно на жените е отсъдено да станат приемници на тънките енергии и да изпреварят в това мъжкото начало. Даровете на еволюцията се дават в разпореждане на човека. Но те трябва да се приемат, трябва да се вземат съзнателно, за да могат да бъдат утвърдени в живота. Преходният период е необичайно тежък, тъй като изтърсачите на заминаващата си раса задържат еволюцията и яростно се съпротивляват в безнадеждно усилие да я задържат. Но мощният поток на живота ще помете всички прегради и всички противопоставящи се на течението на Космическата еволюция ще загинат.

Бъдещето на човечеството е светло и сияйно. Владиците Призовават да се устремявате в него. Пътят на Светлината е победен.

1972 г. 516. (Гуру). Защо да се обръщате към миналото, защо да мислите за своите слабости и несъвършенства, породени в него, защо да се потапяте в безпросветното, когато напред, в бъдещето, има Светлина, когато всички достижения са в него, когато в него е освобождението от веригите на кармата и реализацията на всичко, към което се устремява духът и което не може да се постигне в настоящето. Магнитът на бъдещето е мощен, но трябва съзнателно да се вложат в орбитата на неговите притегляния плодове на своите най-добри, най-светли стремежи, очаквания и надежди. Води магнитната сила на вложените в устрема мисли, самоотвержено отдадени на бъдещето. Именно отричането от миналото и изграждането на съзнанието в ключа на бъдещето движи непреодолимо напред. “Всичко назад е изгорено за Огнената Йога”. “Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността”. В миналото има тъмнина. В настоящето е зората на разсъмването на Изток. В бъдещето е ослепителното сияние на Лъчите на Съвършеното Сърце, залели цялата Земя и всички, които са на нея.

1972 г. 517. (2 септември). Всички истински религии на света и Съкровено Учение, скрито в тях и в различни други форми, давани в различните векове и на различни народи, са съдържали в себе си указание за бъдещето и са му придавали особено значение. Самият Живот съществува заради бъдещето, в орбитата на което е устремена цялата Вселена. Ако от хората бъде отнето бъдещето, смисълът на тяхното съществуване изчезва. Бъдещето може да се осъзнава и като далечно, и като близко, тоест съзнанието може да прониква както в близкото, така и в много далечното бъдеще. Колкото по-далече е то от настоящето, толкова повече възможности на еволюцията съдържа в себе си. Но за да се движите уверено в това бъдеще и да приближавате неговите възможности трябва да ги знаете и да си представяте ясно далечната цел и всичко, което е отсъдено на човечеството в него. Ще попитат: как може да се знае това. Отговорете: Далечните Светове, на които еволюцията на тяхното човечество е изпреварило с много стъпала земното, са жив пример за това към какво трябва да се стремите и в какви форми може да се отлее животът. Общуването с Далечните Светове е възможно. Братята на човечеството не един път са ги посещавали. Йерархията на Светлината има своите Представители на Далечните Звезди и междузвездното общуване е установен факт. Великият <...> е Преминал на друга, по-висока планета, за да установи със Земята по-тясна и близка връзка и да продължи Своего Служене на хората на вашата планета. Много тайни има в Космоса, много са тайните в живота на Архата.

1972 г. 518. (М. А. Й.). Владиците са Дошли при нас, на Земята от Далечна Звезда. Дошли са за да одарят човечеството със съзнание и да го водят към Далечните Звезди. Твърдината, където Те Пребивават, е отворена за всички светове. Земното и Небесното, плътното и тънкото, видимото и невидимото, плътското и огненото хармонично се съчетават в нея, сливайки се в едно неразделно цяло, достъпно за тях в цялото многообразие на своите аспекти. От Твърдината са “протегнати Ръце и се леят Лъчи” за помощ на хората. Помощта щедро се излива на Земята, но тя трябва да се приеме. Само пробуденото сърце може да я приеме. И трудът и усилията на Владиците са насочени към това, да се

събуди човечеството за осъзнаване на Великите Космически Закони, да се събудят човешките сърца за възприемане на живота и разбиране на смисъла и целта на съществуването на човека на Земята.

1972 г. 519. (Гуру). Сега Владиците на Светлината Правят много за събуждане на спящите съзнания, за да прозрат слепите и глухите да започнат да чуват. Пространството се циментира напрегнато и наситено с идеите на ускорената еволюция. Мислите, изпращани от Тях, толкова са изпълнили земната аура, че в различни части на света хора, не познаващи се един друг, вече признават еднакви формули. Разпространението на мислите не може да се спре с никакви мерки. Новите мисли проникват навсякъде, помитайки преградите. И когато идеите за кооперация, сътрудничество и мирно съвместно съществуване навлязат и се утвърдят в съзнанието на болшинството, невъзможното сега изведнъж ще стане възможно и човечеството ще навлезе в Новата Епоха, освободено от веригите на стария свят. Много се върши и сега наред с циментиране на пространството, и се дава много от това, което по-рано е било под строга забрана. Дверите за разбиране са широко отворени пред всеки устремил се към Светлината духом.

1972 г. 520. (3 септември). Бойното поле не може да се остави. Значи трябва да с намерят сили да се посрещат мъжествено и спокойно вълните на тежките пространствени токове и ударите на стихииите. Разновесието се противопоставя на равновесието, тъмнината - на Светлината, безнадеждността на момента – на несломимата вяра в крайната победа на Светлината над злото.

1972 г. 521. (М. А. Й.). Ако за вас тежестта на земното Бреме е огромна, то каква е тя при Държателите на Светлината. Колкото по-висок е духът, толкова по-тежко е Бремето на този свят за носещия го. Помощта на Владиците се заключава именно в това да се раздели с Тях това натоварване и да се облекчи неговата непосилна тежест. Можещите да вършат съзнателно това са много малко. Милиони търтеи разчитат на немногото носещи я. Огромна е отговорността за Земята. Сред Служителите на Светлината възлагащи се няма.

1972 г. 522. (Гуру). Сред обикновения живот към чашата на везните на оправданието ще добавим огорченията и обременяванията на текущия ден. Те идват от хората и се причиняват съзнателно и несъзнателно. Пораждат ги яркото самолюбие и нежеланието да се мисли за другите. Самите породители разбират прекрасно, че биха били много обременени от подобно отношение към тях, но не искат да знаят нищо когато самите те причиняват това на другите, а не се причинява на тях.

1972 г. 523. (4 септември). Три живота се проявяват в човека: външен, видим за другите и него самия, вътрешен, видим само за него и съкровен, видим за него само частично и твърде рядко. Но трябва всичките три да се намират в пълна хармония и съгласуваност и външното да съответства на вътрешното. Не е лесно да се прояви такава съгласуваност. Разновесието я разрушава. Но домът, разделен в себе си, няма да устои. Затова може да попълним качеството равновесие с понятието за съгласуваност на всички обвивки. На Майката на Агни Йога беше Дадена трудната задача да прояви висшата съгласуваност на планетата. Утвърждавайки я в себе си, Тя прокара за признаващите Я път към постигането на това най-високо качество на духа.

1972 г. 524. (М. А. Й.). Побеждаващият ще достигне и на побеждавания ще бъде дадено. Победата се постига само в борба. Постоянството на борбата обуславя процеса на постоянно достижение, разширяване на съзнанието и растеж. Докато не е прекратена борбата със самия себе си придвижването върви неотклонно напред. Този побеждава всичко, който съумее самия себе си да победи.

1972 г. 525. (Гуру). Вече не са вихри, не е буря, а ураган. Как да се устои? Само с плътно присъединяване м към Йерархията на Светлината. Иначе няма да издържите натиска. Колебае се всичко, нерушима е само Стълбата на Йерархията. За нея и се дръжте с всички сили.

1972 г. 526. (5 септември). Мислените постройки, невидими през земния живот, стават видими в Надземния Свят и играят решаваща роля в по-нататъшната съдба на човека. Знаещият това пази своите земни действия, а главно – съблюдава мисълта, избягвайки да създава мислени образувания препятстващи неговия напредък по пътя. И контролът над мислите за него се превръща в порядък на деня. Целесъобразността утвърждава необходимостта от контрол. Наред с мислите, които са явно несъвместими с далечната цел, към която той върви, много странични мисли просто пречат. Наричаме ги мислен боклук. Тяхната вреда е преди всичко в това, че замърсяват пространството, без да говорим вече за замърсяване на съзнанието. По-добре е да се създаде една ясна, отчетлива и завършена мисъл, отколкото да се допуснат стотици пърхащи и гаснещи едноклетки. Монолитното мислене не се среща често. Като пример за него служат великите мислители. Добър е всеки труд, изискващ концентрация на мислите, ако не е насочен към разрушение. Светлоносно полезният труд приближава по-бързо към целта, отколкото най-изисканите упражнения. Затова пеem химни на осветления труд, на творческия труд, на труда, ускоряващ еволюцията на човека.

1972 г. 527. (М. А. Й.). Когато е вече твърде тежко, трябва просто да се изчака времето знаейки, че токовете ще се изменят и ще може да се диша. Естественият ход на момента показва, че това изменение на пространствените токове, притискащи съзнанието, е неизбежно.

1972 г. 528. (Гуру). Не трябва нито за минута да се забравя, че множество бесове работят за да усложнят пътя на ученика и да угасят огньовете на неговото сърце. За тяхната упоритост и хитрост може да се съди по това как те действат по всички направления, стремейки се да причинят поне някаква вреда. Забелязани в едно, те незабавно намират нещо друго. Но каквото и да намират те, зад чиито и гърбове да се крият, когато и да избират за свои съзнателни или несъзнателни помощници, тъмната глутница е все същата и тяхното вредителство, независимо от множеството опити, е достатъчно еднообразно. Важно е да се разбере, че не жертвите на техните внушения са виновни за злонамерените хитрости на тъмните, а техните невидими вдъхновители. Поражаващият удар се насочва именно към последните. Те никак не обичат когато Лъчът Светлина се насочва към тази опашата глутница.

КРАЙ НА ЗАПИСКИТЕ ОТ 1972 ГОДИНА

Това са последните записи, които е направил Борис Николаевич.

На 6 септември 1972 година той си отиде от този свят.

*По желание на читателите в настоящата книга са включени
фрагменти от записите на Б.Н.Абрамов, които е направил през 1950-1954 гг.*

1950г.

1950 г. 1 А. Трябва да се знае всичко. Състоянието на съзнанието пречи. Но къде е пътят към Светлината? Сред хаоса на устремените енергии има твърде много от всичко и в същото време малко от това, което довежда до Победата. Затова хаосът трябва да се превърне в строен порядък. С какво да се започне? Ще започнем с мисълта. Мисълта трябва да бъде монолитна, да тече плавно като река. Подскоците на пухкавите зайчета не са подходящи. Реката не може да сменя своето русло и да се мята от една страна на друга. Мисълта има свои закони. А творческата мисъл - особено. Мисълта твори непрестанно. Какво ще е творението, ако мисълта се мята като обезумяла. Безумното мятане на мисълта може да се обуздае с тържественост. Трябва, трябва да се обуздае мисълта каквото и да става. Сребърната юзда блести не само върху чувствата, но и върху мислите. Обуздана ли е мисълта, обуздани са и чувствата. Мисълта е приоритетна. Устремяването към Висшия Облик създава канал на устременост, но при неотклонно постоянство и само при него. Нека да не бъдат много, но именно чистите и ясни мисли трябва да изпълват вашия ум. Нека мисълта да върви по браздата, без да лъкатуши. Нужни са царствен дух, царствена мисъл и царствено плавно течение на мисълта, а не бягане с препятствия. Нужно е спокойствие на мисълта, в спокойно съзнание, при спокойствие на сърцето и духа. Ненапразно е говорено за спокойствието. Безпокойството, суетата, а главно, суетливостта на мисълта са враг номер едно. Суетливостта на мисълта се изразява в суетливост на движенията и действията. Трябва да се борите със суетливостта с цялата сила на духа. Огромна, неописуемо огромна е вредата от суетливостта. Тя поражда ценното вещество на нервите и унищожава фосфорната тъкан и заградителната мрежа. Нека да утвърдим тържествеността като спасение. Величавото тържествено облекло на духа е като таран срещу суетата на живота, като броня и защита от хаоса на мисленето. Хаотичните мисли разхищават психическата енергия. Колко често човек се уморява от своите мисли, вместо да почерпи сила от тях. Дисциплината на духа е преди всичко дисциплина на мисълта. Мислете за чистотата и монолитността на мисълта. Пречистеният от водата камък, както и пречистената от водата, неопетнена мисъл се цени високо и особено при Нас. Много опасни са бълхите на мисленето – поглъщачи на духа. Толкова е казано за мисълта, но ужасът от разпуснатото мислене не е осъзнат. Архатът е господар на своята мисъл. Не мислите управляват, а той управлява мисълта. Мисълта е неговото оръжие, неговият работен инструмент. Учи се да управляваш своята мисъл, учи се да управляваш своята мощ. Разбери тайната и източника на мощта на Архата. Мисълта е върховен фактор на Битието. Искам да утвърдя твоята власт над мисълта. Мисълта е проява на действително щастие. Мисълта е творец. Разбери неотложността и необходимостта от овладяването на мисълта като стъпало на възхода. Разбери цялата дълбочина на значението на мисълта. Ще утвърдим

достойнството на мисълта. Мисълта е огън на Битието. Мисълта е това, с което и от което е създадено всичко. Субстанцията на мисълта е лъченосно-сияйно вещество.

1950 г. 2 А. Ще преминем към света на сферите на тънките чувства. Тънкото тяло е вместилище на астралните чувства, това е неговата сфера. Разчленяването на низшите емоции от по-тънките трябва да бъде отчетливо и ясно. Отначало да се разчленят, тоест да се отделят, а после да се овладеят. Възможно е да се обуздае плътта, да се победи гладът, тоест чувството на глад и на студ. Но как да се победи любовта или ненавистта, или тъгата и унинието, или болката от нараненото самолюбие. Съзнанието трябва да се издигне по-високо от този ред емоции, по-високо, както орелът се издига над полята, равнините и хълмовете и, накрая, над планините. Орелът е царят на духа. Издигайки се над условията на материалния свят, Архатът се освобождава от властта на материята. Издигайки се със съзнанието над страстите и възжеленията, Архатът се освобождава от тираничната власт на астрала. Издигайки се над света на по-тънките чувства, Архатът се освобождава от тях и овладява и тънкото тяло, и даже и по-нагоре. За да се разчлени тялото в съзнанието, трябва да се отдалечиш, да се отделиш, да застанеш встрани от самия себе си, тоест от низшето „аз“, сякаш гледаш отстрани как то се криви и улавя за всяка възможност, стига само да преживява, стига само да се наслади, стига само да провибрира на всяко усещане. Както гладният се нахвърля на храната, така също астралът се хвърля върху всяка емоция, залавя се за всичко, което му дава възможност да живее, тоест да преживява, тоест да насити неутолимата, вечна, ненаситна жажда за преживявания. Страстите са неговата храна, неговият живот. Както гладният умира без храна, така се умиротворява и подчинява на волята астралът, лишен от възможността да удовлетворява своите безкрайни, а главното - ненаситни възжеления. Да се обуздае, да се овладее, да се подчини тази буйстваща глутница от мятаци се енергии в своя собствен микрокосмос е най-нужна и първостепенна задача на бъдещия Архат. Това е първата крачка към свободата. За каква свобода може да говори човекът, раздиран от своите възжеления. Да ги види, разбере и потуши е необходимо и неизбежно стъпало към свободата. По същия този път и на същия принцип се постига властта и господството и над останалите принципи или тела. Да вземем за пример менталното тяло. Както в областта на астрала се мятат неукротените енергии на астралното тяло и управляват човека, така и в областта на ментала буйстват и своеволничат неукротените, необуздани още енергии на мислите: оттук прословутата хаотичност и недисциплинираност на мислите. Да се обуздаят, да се вземат под контрол, да се овладеят каквото и да става. Чуваш ли: каквото и да става, иначе пътят е затворен. Най-напред е осъзнаването на телата и техните свойства, после разчленяването в съзнанието, после овладяването, после съзнателното използване на подчинилата се обвивка на различните планове на битието. Това е пътят на Архата. Той не е лек. Но <...> вървиш с Мен. Аз Победих света и ние с теб ще го победим, както го Победих Аз. Разбери неизбежността на борбата и победата. Разбери неизбежността на победата. Друг изход, друго решение няма. Само победа. Разбери: поражението е немислимо. Ето какво означава свободата.

1950 г. 3 А. Наблюдавай движението и живота на твоите обвивки. Ти си техен господар, а не слуга и не роб, и на теб е дадена властта над всяка плът, над

всички твои обвивки, за да господстваш и властваш, а не да пълзиш, както се пълзят двукраките. Ти си цар на своя дух, ти си господар на своята мощ - не роб, не роб. В моменти на борба и на обуздаване на обвивките се обръщай към Мен. Вървим заедно. Ще Помогна, ще Помогна, само приложи усилие. Победа, победа, победа отсега да бъде твойт девиз. Безпощадно, без никакво съжаление разпъни своите обвивки на кръста на изправилия се дух. Разпъни, подчини и овладей. Не давай пощада нито за минута. Не проявявай слабост. Разбери, че те винаги са готови да се нахвърлят върху теб и отново да те направят роб. Затова нека копието да не спи над дракона. А Аз ще Помогна.

1951г.

1951 г. 4 А. Има едно качество – състрадание. Няма да пожелам нищо, за да го придобием. То може да се нарече ковачница на мощ, тъй като е победило света. С него и ще възхождаме. Майтрея е любов, състрадание. Синовете на Светлината ще се нарекат синове на състраданието и ще се проявят като най-приближени към Престола на Светлината. Това е най-чудната страна на елмаза на съзнанието. В нея ще се отразят най-добрите дарове на Светлината. Владико, чрез твоето състрадание ти принасяме най-добрите дарове на духа – така казва ученикът, вървящ по Пътя. Като Лъча на слънцето, състраданието озарява заблудилото се в тъмнината стадо и изгубилите се в лабиринтите на живота, за да покаже пътя и източника на Светлина. Стадото е човечеството, изгубило пътя. Слепите, глухите и бедните духом, загубили ориентира на пътя, изстрадали, уморени, забравили за ценностите на духа - безпросветен и горчив е техният път. С крачката на обречени те вървят към пропастта и бездната ги очаква, отворила жадната си паст. Но няма да Позволим на бездната да тържествува. Не за нея е заблудилото се стадо, тъй като в него са заблудилите се синове на Светлината, забравили за своето първородство. Говоря за спасението, тъй като е настъпило крайното време. Показвам го и Призовавам мълчащото сърце на човечеството. Ще мине време и новите лъчи ще озарят Земята. Къде ще отидат глухите и ослепелите? Трябва да се укаже Пътят, трябва в името на състраданието. И да отворим очите, и да умием, и да утешим, и да се погрижим. Ще дойдат те, изгубените, ще дойдат, ще дойдат на тъпци и ще поискат хляба на Живота – не на смъртта с който са се хранили, а на Живота. Дай, нахрани и утеша. В името на състраданието. И приеми върху себе си тяхното тегло. Това е пътят на Бодхисатва. Тъй като е Казано: „Натоварвайте Ме, когато Вървя към прекрасната градина“. Отсега състраданието ще бъде твойт позив и зов към Победа. Състрадание, състрадание, състрадание, после действие-подвиг, после получаване. Но нима Разпънатият Спасител е Мислел за получаване. Той само е Давал. А получаването е само спътник на отдаването. Който повече е отдал, повече и ще получи. Но Ние Говорим за състрадание. Състраданието изключва всякаква мисъл за себе си, за него всичко лично умира и личността се разпъва на кръста на плътта, както е бил Разпънат Спасителят на света на кръста на човешкото невежество. За любовта вече Казах – могъща, непреодолима, всепобеждаваща сила. Любов-победителка, венец на живота, основа, магнит, огън и двигател на живота. А може би и самото сърце на огъня или огънят на сърцето. Не са ли движени от тях световите и е пронизано

всичко съществуващо. Но Ние ще Принесем Нашата любов на Земята и ще Отдадем Своя дар на Земята. Чакат. Чакат милиони. Трябва да стигне за всички. Говорим не за личности, а за народи. Не за избрани свети слънцето, а за всички. За всички, за всички трябва да се мисли, тъй като трябва да заприличате на слънцето и да станете като слънцето. „Бъдете като светлината на слънцето и песента на птиците“. В радостта за бъдещето ще понесем в света любовта и състраданието. Аз, Владиката, го Казвам. А „Моите избраници ще понесат Моето просто Слово за това, което принадлежи на великия народ“. Избраниците, и ти си сред тях. Вървял си с любов и вземайки Чашата на състраданието, ще тръгнеш в живота с Мое Име, тъй като си Мой.

1951 г. 5 А. И тъй, слушай с три уши и имай сто очи. Вървим по въже над бездната и само с пълно предаване на себе си на волята на Владиката можем да извършим прехода над опасните каверни. За предаването на духа на Господа е Казано отдавна. Разбери широко - за живота, за приложението в живота. По великите пътища неизменно вървим със съзнание, отъждествено с Владиката. И там, където са крачките на хилядолетията, разпънатата личност трябва да замлъкне. А за разпъването на вече е Казано: разпъва се на кръста на живота с всички свои обвивки, или по-точно, във всички свои обвивки. Личността е първопричината, задържаща устрема на човека към самоусъвършенстване. Личността, егото е престол на тъмнината. Олтар на себеслуженето. И тъмнината има своите олтари, и на тях служат и се покланят. Служат усърдно, самозабвенно, с пълно предаване на себе си. А Нашият Път е към Светлината. И нима няма да намерим сили да забравим и да заглушим себе си, когато се докосваме до Великото Служене.

1951 г. 6 А. Нека символът на беснеещите обвивки да послужи като знак за предпазване от предаването на себе си във властта на тъмнината. Сега има само два пътя, само два. Или нагоре, или надолу - среден няма. В моментите на най-високото решение всяка крачка, всеки момент, всяка мисъл мигновено определя накъде вървим: нагоре или надолу, напред или назад. Няма да се забавим над бездната. Вървете с цялата сила на духа, тъй като всичко е поставено на карта. Само с крайно напрежение на силите ще победите. Вече няма време да се избира. Изборът е направен и остава само да се върви, и само напред. Напред, напред и само напред, и само към победа. Нито за миг не трябва да се обръщате назад. Много солни стълбове са разхвърлени по Земята. Нека те да служат като вежи и като страшно предупреждение. Отвсякъде се протягат ръце, нокти, за да затормозят затруднят и да хвърлят в бездната. Но с Мен ще победите всичко. И не са страшни ноктите, те няма да пробият бронята на война, ако той е с Мен. Косматите ръце ще бъдат обгорени от Пламъка на Моя Дух. Но условието за цялостно предаване на себе си на Владиката е основа за напредъка. Когато връзката с Учителя е здрава ще преодолеем всичко, всичко. Затова дръжте Моята Ръка като котва. Дръжте я здраво. Жадна е ненаситната бездна и колцина е погълнала тя.

1951 г. 7 А. Ще Говорим за щастието. Щастието не е земна птица, а надземна, и не на всички прозорци каца тя. Някои живеят цял живот без така и да разберат какво е щастието. Ние говорим за неопикуемото щастие, за щастието на Далечните Светове. Тъй като там има свое щастие, не приличащо на димното щастие на Земята. Там щастието е от духа. Тук щастието се разбира като удовлетворяване на всичко лично, а там - в пълния отказ от него. Колкото е по-

пълно отдалечаването, толкова по-съвършено е щастието. Моето щастие е Моето Царство. Но Царството, щастието Ми не е от този свят и не се измерва със земни мерки. Ето, Призовавам вас, деца Мои, към това щастие. Разберете го в цялата му всеобхватност. Ще го наречем огнено щастие, щастие, разкриващо се и запалено от сърцето. То не може да се измери или определи по бедната гама на Земята, но на Земята, именно на Земята, с ръцете и краката човешки се залага основата на това най-велико качество. Спокойствието и тържествеността са качество, радостта е качество, щастието също е качество, висше качество или атрибут на духа. Радостта или щастието е това, с което е наситено цялото пространство и битие. Затова и Казваме, че радостта е особена мъдрост, тя не е от Земята, а от Вечното Дихание на Живота. Цялото пространство пее и звучи в ключа на щастието към него, и Зова Своите синове, позабравили за него. Човек живее за щастието. Целият негов тежък земен път е само преддверие към щастието на Далечните Светове, не на земния, а на Далечните. Дисхармонията и разрушението са основната нота на Земята. Хармонията, радостта и щастието са форма на проява на живота на Далечните Звезди, на Висшите Светове. Към тях и се готвим с всеки ход на земната еволюция, в тях е предназначението на човека. Формите на щастие са също толкова многообразни, както и формите на живот. И щастието на едно съзнание прилича на щастието на друго по същия начин, както и лицата на хората на Земята. Космосът е богат и формите на неговите прояви са безпределни. В часа на мрака, стъгил се над Земята преди Великото Разсъмване, Говорим за надземното щастие, тъй като то идва към Земята, за да се въплъти на нея, доколкото неизразимото може да се прояви в грапавите и груби условия на плътта. Новите лъчи ще дадат тази възможност, но духовните съдини за приемане на огнената напитка на радостта трябва да бъдат подготвени от всеки според неговото разбиране и изтънченост на духа. Не наливат ново вино в стари мехове. Няма да умрем, но ще се изменим. Става дума за преобразението на духа и преобразението на плътта, за Новото Небе и за Новата Земя. Новата твърд - и земната, и надземната ще бъде увенчана от радостта и щастието, щастието на цялото човечество ще бъде нейна основа. Нека сред страшните последни дни на битката да помислим за чертозите на Светлината, предназначени за човека и готови да го приемат в своите покои според Думата на Владиката на Светлината, наречен Състрадание, тъй като с Него на Земята ще слезе Огненото Величие.

1952 г.

1952 г. 8 А. Пази равновесието, равновесието на духа е основа на възприятието. Равновесието е основен Закон на Съществуването, принцип на битието на всяко нещо. Равновесието е корен на устойчивостта. Ние Пребиваваме в неговите лъчи при всички прояви на живота. Лъчът усилва същността на явлението. А какво ще е, ако то е от злото. "При Нас и най-малкото неравновесие заплашва с катастрофа". Трябва да се запазва равновесието. Започва (неговото утвърждаване) от най-малкото и нито мъката, нито радостта - нищо не трябва да го нарушава. Нима ще предпочетем усмивката на угодливото чуруликане пред непоколебимото спокойствие на Владиката, или трепета на страха, или гримасата на условността. Всичко може, но при условие на запазване на пълно спокойствие. За придобиване на равновесието трябва всичко да се постави на карта.

Равновесието е условие за възход. Или то, или нищо. Никой няма да устои против равновесието. То е сила, то е мощ, то е власт, то е кристал на огъня и кристал на мощта. Пазете равновесието на всяка цена. Никакви отстъпки при никакви условия. Защо Изискваме тържественото спокойствие? Ако „спокойствието е венец на духа“, то равновесието е негова форма, форма на венеца или аспект на проява на мощта на духа. Само в центъра, само в Мен може да се придобие тази мощ. Аз Съм мощта на равновесието. В Мен ще придобиеш неговата сила. Разделяйки всички явления на приятни и неприятни и не допускайки приятните да ни извеждат от равновесие, по този начин установяваме и придобиваме власт над неприятните. Принципът е: не се радвайте и няма да тъгувате. Но Моята радост не е от този свят. Има чувства космически и чувства земни. Ще приведем земните чувства в мълчание, съдържайки от страната на единия от двата полюса всяко от тях, за да не дадем възможност да се утвърди и прояви другият. И само тогава духът ще бъде отворен за космическите чувства. Първите са свързани с личността, вторите - с Космоса. „И вашата радост ще бъде съвършена“ е формула не лична, а Космическа, на пространствената радост. Не в тишината, а във вихъра на боя трябва да се учите на равновесие. Затова трудният час блести с брилянтни възможности. На какво иначе ще закалим духа? Няма друг път да се разбере и изучи великият урок. Затова да бъдем на стража, готови във всеки момент да обуздаем обвивките и радвайки се на възможността да упражняваме и закаляваме духа. Огненото острие на духа няма да се закали в застоялото блато, дори и това да е блатото на благополучието. В бурята, студа и глада ще успеем. Така че нека да разберем, че само по стъпалата можем да се изкачим, а те са различни. И когато можеш да кажеш: целият, напълно, до дълбините си съм Твой - това ще бъде стъпало на победата. Така те Утвърждавам във величието на спокойствието на духа и огнената мощ на равновесието. Приеми Моя дар и помни: Близостта до Владиката е най-висшето щастие, достъпно за смъртния на Земята и след това, в Световите. Моят дар за теб е запечатан с огнения печат на Моя Дух. Приеми го. Аз Казах.

1952 г. 9 А. Смъртта събира своята жътва. Мнозина ще си отидат. Обвивките няма да издържат напрежението, тоест плътта няма да бъде в състояние да се съчетае с Огъня. Така Огънят ще бъде очистител. За огнените обятия се подготвяме постепенно. Решаващият фактор е Огънят. И всеки ще бъде съдия на себе си, и някои вместилища ще се окажат негодни. Мечът на Космическата Справедливост не знае пощада. Но всеки ще си отмери сам. Не е съд, а самоосъждане. „Със своя съд ще се осъдят“. Децата на Огъня ще се приобщи към Чашата на радостта и огнената напитка ще бъде за тях напитка на радостта. Но горко на тъмните. Какво ще ги спаси? И къде е техният господар и стопанин? Аз Записах Моя Час, страшния, последния Час, върху скрижалите на времето, и Ръката на Владичката е над Моите Дела. Зората на Светлината настъпва в страшна, величествена тържественост. Ужасът ще разгони тълпите и ще помръкне духът на своеволието. Къде ще се дият те, потъпкалите Мен и Моите със своята пета. Къде ще отидат, къде ще намерят убежище? Мълнията на духа ще блесне от край до край. И тогава ще дойдат при вас, тъй като кой друг, ако не вие, ще можете да приемете търсещите и прозрелите. Ще получи всеки, донесъл поне зрънце. Аз ще Дам, но вие ще помогнете. Почувствайте струите на Светлината, вече навлизащи победоносно в живота.

1952 г. 10 А. Запазете тържественото настроение в дните на печал и скръб, тъй като идващото окончателно разделение означава Съд. И отделените се наляво са завинаги изгубени за планетата, тъй като са избрали своя път и ще споделят участието на йерархията на тъмнината. Тъмнината иска да ликвидира Земята с взрив и да отплува върху отломките. Но Светлината не може да бъде победена. Отстояхме планетата и в това е поражението на тъмнината. Тъмнината беснее, но това е безсилието на яростта. За тъмните е подготвен Сатурн. Наказващият меч на Космическата Справедливост ще се спусне върху главите на тъмните. Кой ще ги защити от огнените енергии на пространството? Къде ще намерят спасение? Но на Земята тъмнината ще извърши своето последно велико предателство: ще предаде своите верни слуги. И всички техни изобретения и постройки ще се превърнат в прах и пепел. Ще се превърне в прах всичко, заради което те са предали душите си на тъмнината. Всичко тъмно ще бъде пометено. И този, който е бягал след миражите на техните празни обещания и изкушения и е предал своята душа заради тях, ще се лиши от всичко, даже от тази частица Светлина, с която е бил жив. Мрачно ще бъде за тъмните. Утвърждавам. Зората на живота ще се издигне над Земята. И децата на Светлината ще я посрещнат, избавителката, с радост и във възкресение на духа и ще видят слънцето на живота. Но над тези, които са се предали на тъмнината, ще изгрее зората на смъртта и слънцето на смъртта ще им покаже своя лик. Има планети на живота и има планети на смъртта - мъртви планети; и живи мъртъвци, още обитаващи Земята, но съзвучни на тях (на мъртвите планети). Ще си отидат завинаги по закона за магнитното съзвучие. Тъмнината беснее в своята последна безплодна борба. Няма съдии, няма свидетели. Всеки ще бъде увлечен във вихрите на магнитното притегляне на енергиите на своята собствена същност. Всеки със своята същност и натрупаните в нея енергии ще бъде въввлечен в орбитата на притегляне, съответстваща му по състава на елементите, вложени от самия него в своята аура. Идващото е неотвратимо, съдбата на обречените самообречени е неотвратима. Вече се затвориха духовните очи на мнозина: магнитът на отрицателните енергии действа. А те, не забелязвайки нищо, в прогресията на устрема стремително се носят към бездната, където ги чака техният край. Така избралите пътя на тъмнината получават своята награда.

1952 г. 11 А. Аз, добрият Пастир, ще Събера Моите деца на едно място. Децата мои, Призовах ви на велико дело. Ще бъдете строители на съзнанието на човечеството. Ще Ми помогнете да придвижа хората на ново стъпало на съзнанието. Ще Ми помогнете, чувате ли? И се учете да помагате сега. Внимателно се вслушвайте. Уловете новия ритъм. В тези пространствени елементи е същността на случващото се. Но към тях трябва да се приспособявате. Това е труден процес на организма. Тук именно отказът от месо ще помогне. Колкото е по-разредено тялото, толкова по-лесно се асимилира. Тежко е за хората, наситени с животински флуиди – те са като вериги на краката. Изтънчвайте се, приятели. Изтънчвайте се, изтънчването е нужно във всичко. Удесеторете предаността. Настъпи време за безпрекословно изпълнение на Указите. Говоря за възприемащите. Достатъчно кимане. За какво Ми е вашето съгласие, ако то не е подкрепено с прилагане на Указа в живота. Така също и за Единението е нужна монолитност на съзнанието, събиране на цялото същество в един единствен фокус на дадения устрем, тоест

пълна концентрация. Разхвърляността е вредна, тя износва тялото. Кой ще Ми помогне със своя единен неразделен устрем? Какви призраци закриват очите и затварят ушите? Целеустременост като летяща стрела, с цялото същество, с всички свои атоми. Ще Нарека разбралия и приложилia монолит на устрема. И мъката и радостта - всичко трябва да е насочено към единната цел: и болката, и мислите, и чувствата, и постъпките. Нека да утвърдим пътя на възхода не с думи, а на дело.

1952 г. 12 А. Трудно е изпълването с Владиката. Толкова ненужно има пред очите. Къде е отвръщането от себе си? Ученикът става глух, ням и сляп за гласовете на Земята. Глух и сляп – това е разбираемо, но „ням“ е в значението на категоричен отказ да се отговаря на нападките, убежденията и ударите по неговата личност. Личната заинтересованост се убива, себелюбието замлъква. И когато се дава отговор на замислите на тъмните, се защитава сякаш друг човек. Но трябва да защитавате себе си, пресичайки тъмните опити. Владиката ще Помогне да се понесат ударите и да се избегнат вредните последици. Самоизпълването, тоест изпълването със себе си е разрушително, но с Мен е благостно. Потрудете се над Лика на Владиката, с Него трябва да изпълните сърцето си. Победата над себе си е победа на Лика на Владиката над себелюбието. С Него се изгарят тъмните натрупвания. Затова Ликът на Владиката в сърцето е творещата мощ на Светлината. Как да се утвърждава Светлината, ако в сърцето е пусто и студено.

1952 г. 13 А. Пазя те във всички твои дела. Не допускай колебание на духа. Звучи в един тон, в един строй. Земният живот е само подготовка за живота в пространството. Ако не утвърдиш себе си тук, то как ще се утвърдиш там, където всичко зависи от устрема. И ако течението на стремежите се мени, то какво ще се получи? Не може да се живее пространствен живот, бидейки раздиран от противоположни тенденции. Следи за импулсите. В тях е коренът на злото, пресичай го в зародиш. Един път помисленото остава в човека, ако не е неутрализирано, тоест ако не е погасено от последващата, най-добре съзнателна мисъл. Вековните залежи трябва да бъдат преразгледани. Тенденциите идват от миналото. По тях се разпознават корените и се изтръгват, ако са отровни. Трябва да се внедри в съзнанието неизменността на Пътя и неизменността на Владиката. Трябва да разчитате на Владиката и тогава ще преуспеете по Пътя. И ако във вас липсват някои качества, то те са налични в Мен и при непрестанно Предстоене ще се приобщавате към тях и ще се пропивате с тях. Гасете своето себелюбие, иначе няма да вдигнете кръста и няма да можете да Ме следвате. Да се отвърнеш от себе си значи да погасиш своята личност. Сферата на личните емоции се свежда до нула. Самата дума „аз“ се изключва от речта. Върху всичко, в което обикновено е привикнало да се проявява „аз“-то, се поставя катинар. Опит: опитайте се в обикновен разговор да изключите напълно елементите на личните реакции. Отговаряйте на всичко, сякаш говорите не вие, а някой страничен, а вие само слушате и наблюдавате като временни и случайни свидетели. Гледайте, възразявайте, отговаряйте, но не вибрирайте емоционално, тоест като при абсолютно пълно запазване на равновесието, сякаш личността като изразител на себелюбието действително е умряла. Усмивката, по-точно обичайната човешка гримаса на усмивка е особено характерна като данък на себелюбието. Погледнете: наоколо има само маски, и тези маски се поддържат в конвулсиите на гримасите, представляващи озъбеното себелюбие. Палячото тържествува. Същността на

вредата се заключава в рефлексността. Маските са автомати, всичко зависи от това, за коя връвчица са ги дръпнали. Рефлексът е автоматичен. Роб на самия себе си - колко много се съдържа в тези думи. Така и живеете в задуха на това робство, не забелязвайки неговия ужас. Така че трябва „или да бъдеш самия себе си, или да влачиш себе си навсякъде“. Личността умира във всяко възплъщение. Струва ли си да ѝ се предава властта? Тя трябва да се приведе в мълчание. Тогава ще се прояви и величието на спокойствието, и равновесието, и истинското достойнство. И тъй: или да си ветропоказател за всеки вятрец и тревичка, люляна от вятъра, или скала на духа. Избирайте! Опитайте да изключите октавата на личните емоции от своята душа. Скалата на нейните прояви е голяма. За какво са низшите? Някога и те са били полезни, а сега са ненужни. Безстрашието, равновесието, самообладанието са явления от един порядък. Техният корен е властта над личността, над себе си. Утвърждавам те в твоите стремежи на духа и ти Подавам Ръка за Помощ. Да ти бъде светло в дните на мрак и скръб, Аз Съм с теб винаги. Помни.

1952 г. 14 А. Няма хора, на които можете да разчитате докрай. Всички са верни или по своему, или до своя предел. Нужна е безпределна вяръност. Но къде са те, „верните“? Затова и толкова щателно Избираме учениците. Само преминалият границата, след която вече няма връщане, става такъв. Връщане накъде? В миналото, назад. Така че висшето качество на ученика е предаността, тоест верността докрай, във всичко. Кого обичате повече. Мен или себе си? Когато обичате повече, с него и ще пребъдете. Учете се във всичко да поставяте Мен на първо място. Първо Аз, а после вие, първо Моето, а после вашето. Всички народи познават Моето Учение. Аз Съм техният Водач. Затова полето на труда е огромно и нивата е необятна; обхваща видимото и невидимото, този свят и другия; и навсякъде има труд. И Моите ученици се трудят и тук, и там. Според труда е и въздаването. Но не мислят за него. Едното произтича от другото. А нима любовта изисква награда за това, че обича? Затова и тя е най-мощният двигател. Затова няма по-висше от любовта, от любовта към своя Владика, любов за Любов. Но венец на любовта е подвигът. Затова Моите ученици са подвижници в живота. Всичко е съсредоточено в Мен, всичко се твори в Мое Име. И Аз Горя в сърцата им с яркия, неугасим огън на живота, на вечния живот. Тяхното съзнание пребивава в Моето, Ние сме неразделни. Векове, хилядолетия са ковали веригите на щастието. Здравео, устойчиво, нерушимо. Всичко е възможно, всичко е достъпно, всичко е отворено. Разбери, ученико! Само пожелай. Да пожелаеш - значи за се устремиш. Да се устремиш - значи да получиш. Желайте обмислено. Трудно е да се изкорени неудачното желание. Трябва да се строи мъдро, тъй като устремът е камък от кулата на вашия дух. Кулите на духа: върху тях стои светът и в тях е спасението на света. В огнището на изпитанията народите се подготвят за Часа на Моето Пришествие. То идва по стъпките на битката. И ти си в нея, там, където кипи боята. Осъзнай своето значение. Ти си Мой воин, Поставен си от Мен на велика стража. Ти и твоите близки, всички вие носите тежестта на Моя труд. Благо на вас и вас ли ще Забравя, не забравилите Мен в час на борба, нужда и напрежение. Невинаги Нашите дела са в нужда. Но вие, далите помощ в нужда, благо на вас. Владиката не Забравя. Всеки донесъл поне малка песъчинка ще получи за всичко. Според труда е и наградата. Само не мислете за наградата на нищите и не я търсете там, където я няма. Не подценявайте бъдещето. Светлината и величието на бъдещето са

несравними с бедността и мрака на настоящето. И ти, в час на мрака разделил с Мен неговата тежест, с Мен и и ще пребъдеш и ще разделиш величието на бъдещето също така пълно, както си разделял ужасите на битката, носейки върху своите рамене цялата тежест на пространствените нагнетявания. Наричам Моите воини разредители, а учениците - особено. Носят натоварване според съзнанието. Според духа е и Товарът. Всеки носи своя кръст, а най-близките помагат да нося и Моя, тъй като неговото бreme е огромно.

1952 г. 15 А. Фундамент на Новия Свят е Единението на всичко, на всички и във всичко. Моето Царство е като броня, като защита, като крепост срещу стрелите на себелюбието - и свои, и чужди. На върха на достиженията няма място за нищо лично. Събирам около Себе Си Индивидуалностите, оставили своите вериги долу. Няма да се издигнете до Мен в окови. Това е знак за чудо. Нищо не пречи на реализацията на пълната власт така, както съмнението. Самата същност на себелюбието се изправя срещу висшите атрибути на духа. Запомнете: гласът на съмнението е глас на себелюбието и личността. Така и гледайте на тях, като на нокти на палячото, стремящ се да ви завлече надолу в своята сфера на проява. Пазете се от съмнението, то има много степени. Говоря вече за висшите степени. Съмнявайте се не в Моята Сила, а в себе си.

1952 г. 16 А. В зората на човечеството Ние го Дарихме с разум. И всичко, което хората са имали и познали, те са получили от Нас. Не само науката и изкуствата, но и всичко останало, включително до построяването на жилища, всичко Сме Дали Ние, дошлите от Висшата Планета. Давахме, Даваме и ще Даваме. Стоим на стража на човечеството. Невежите смятат: ето, ние намерихме, ето, ние открихме. Какво са намерили, какво са открили? Открили ли са? Да, но грижливо подготвено от Нас. И не е Наша вината, че свободната, но зла воля се стреми всичко добро да преобърне в зло и за зло. Всичко се дава за благо, но много се използва за зло. А ако беше само за благо? И ако не беше Нашата Ръка, хората отдавна биха се унищожили взаимно. Но векът на унищожение се заменя от века на строителството. Злобните енергии и злобните начала ще си отидат от живота. Векът на тъмнината ще бъде заменен от Века на Светлината. И Часът е настъпил. Огнените енергии идват на помощ на светлото строителство. И мощта на Огъня е непреодолима. Който смята да се състезава с нея забравя за силата на обратния удар. Няма такива прегради, които биха могли да спрат течението на еволюцията. Време е световните процеси да бъдат осъзнати. Реката на Света тече и отнася дребните водовъртежи на обратните течения. Малки са и са безсилни. Те ли ще обърнат реката назад? В крайна сметка всичко се понася напред. Вярно е, някой или нещо ще отиде на дъното, но под собствената тежест или във фунията на противния водовъртеж. Съзнанието, устремено към Нашите Висини, се носи напред с потока. Ние Даваме и направлението на потока, тъй като Пораждаме водещите идеи. Ние Даваме, но свободната двукрака воля изопачава. Кой разбуди народите? Ние. Кой дава направлението? Ние. Вливат се огнени енергии и трябва да се научите да ги управлявате, тъй като неуправляеми ще предизвикат взрив. Те също се нуждаят от ръководната Ръка на Разума. Затова е толкова важно да се подготви съзнанието за осъзнаване на тази грамадна, неотложна и важна задача. Съзнанието на роба няма да може да управлява огнените дарове на Космоса. Затова народите се освобождават от всички видове робство. Сами и на своите собствени

крака е зовът на деня. Нека да е лошо, нека да е неумело, но сами. Съзнанието трябва да се освободи и да тръгне по пътя на личната отговорност и самостоятелност. Приветствайте вълната на пробуждане и освобождение на народите където и да е и в каквато и форма да се проявява. Това са знаците на стремително вървящата еволюция. Часът настъпи. Темпът на процеса се ускорява. Ускорението нараства. Колкото повече са задръжките, толкова по-могъщ е напорът на бурните потоци на пролетта на човечеството, разтопила вековните ледове на застоя и ледените окови на неподвижността. От Планината на Света Наблюдаваме течението на световния поток. Веригите от вековни натрупвания трябва бързо да бъдат отхвърлени. Пътят е избран и е Показан най-краткият. Да поблагодарим и на потрудилите се над тежката, неблагоприятна задача по почистване на залежите на човешките конюшни и да съжалим неосъзналите важността и значимостта на световния процес. Не тъмнете! Те знаеха, а неосъзналите. Много приятели има сред тях, още не прозрелите за разбиране. Забелязвайте вехите на Новия Свят, възраждащ се като феникс от отпадъците и шлаките и пепелта на стария. Той е стар като черупката на яйце, пробита от птичето, за да излезе от него и да го отхвърли. Яйцето е било нужно, за да се роди птичето, а сега остатъците от него, от черупката се отхвърлят поради пълна ненужност. И колкото и тя да протестира, в нея няма живот и затова ще отиде за преработка, както и всички отпадъци в природата. И трябва да се разбере участието на тези, които са решили да споделят нейната съдба, съдбата на мъртвата черупка. Такъв е животът. И горко на тези, които са се съблазнили от враните коне на миналия свят. Носят се към тъмнината и влачат след себе си колесницата на смъртта. Но конете на Светлината летят към бъдещето и Моята Ръка Държи здраво повода.

1952 г. 17 А. Когато настъпва нощта и вашият дух се оттегля в Обителта на Светлината се трудите на Моята нива и се учите с уроците на духа. Оттук са вашите устременост и горене. Но как да Запазя вашето знание за красотите на Моето Царство, как да ви Отворя очите. Не може да се съвмести несъвместимото. Как да се примири духът в димните и тежки условия на живота. Затова до настъпването на срока е поставена ключалка (ключ, катинар) върху спомените за това, което сте видели. Само плодовете - същността на видяното отнасяте със себе си на Земята. С нея и живеете, с нея и се храните, с нея обновявате своята същност ежедневно. Донасяте импулса от миналите животи, но не помнете миналите възплъщания. Но всичко това е есенцията от резултатите на всички ваши минали животи. Така е и със съня. Отнасяте благоуханието на цветята на Моята Градина със себе си на Земята от царството на съня и техните жизнени еманации обновяват духа. Но проблясъци ще се дават в пределите на допустимото от Закона. Не Можем да прекъснем плътната еволюция. Тежко е, но човекът, преминал през нея, става камък от Венеца на Космическия Разум.

1952 г. 18 А. Къде е Нейната Съкровищница, къде е Нейният Пламък? Великата Идва във вълни от Светлина. Твори, Въплъщавайки Закона във форма. Коя е Тя? Майката на Светлината. Майката на всичко, което е било, е и ще бъде. А ние сме Нейни деца, деца на Майката на Света. Идва времето, когато Нейните Дни ще се утвърждават на Земята, Дните на Майката на Света! Сферите на Земята ще бъдат пронизани от Нейните Лъчи, ще звучат и вибрират в Нейната нота. И Нейните деца ще изявят Нейния Лъч. Така Веригата на Йерархията ще се насити с

Нейните Лъчи и те ще преобразят света. Нова Земя и Ново Небе - Земята и Небето на Майката на Света. Както човек ходи в лъчите на утрото или вечерта, така ще ходи в Нейните Лъчи или под Нейните Лъчи. Лъчите се променят сутрин и вечер, но Нейните са неизменни. Ще Навлезе в живота като Даваща Мош и като реална явна Същност. Не отвлеченост, а живот. И ако Я Почитае Ние, то ще Я почитате и вие. И ако за Нас Тя е Блага и Вседаваща, то Нейните Дарове ще се излеят и върху вас. Но Ние Я Утвърждаваме, тъй като Тя е Нашата Майка на Света, Майката, Скрилата Лика Си. Кой ще повдигне скриващото покривало? Кой ще издържи ослепителното блестящо сияние на Светлината на Скрилата Своя Лик? Децата на Земята още не са готови да застанат пред Нея. Високите Духове са Падали пред Нея и са седели, съзерцавайки Я. Плътта не е издържала. Но настъпва Нейната Епоха и недостъпното тогава се заменя със стъпалата на нечувани възможности. Нейната Сфера е широка като Света, Светът отвъд всички предели, затова и светът на личните преживявания и светът на себелюбието се помита, за да не попречи да се види Огненото Величие на Тази, Която Твори живота на безпределната Светлина. Епохата на Шамбала, Епохата на Майтрейя, Епохата на Майката на Света! Трябва да се готвите за пълно преобразяване на живота, за пълно съзнателно, изчерпващо премахване от лицето на Земята на всички форми на вехтия свят. Ще си отидат всички, които са от стария свят. Ще си отиде всичко, което е от миналото. Ново, ново, ново е всичко и във всичко. Не трябва да се съжالياват заминаващите си сенки, не трябва да се съжالياват изживените форми, достигнали до границата на разложението. Те са изживели себе си и своите енергии. Разпадането на стария свят е нещо много по-драматично, отколкото можете да си представите. Тъй като той се унищожава не само във видимите форми. Главното разрушение на неговата същност върви в сферите на Невидимото. Не присъединилите се към Новия Свят, не утвърдилите се в неговите форми, останалите глухи и слепи към неговия призив ще се окажат в положението на човека, внезапно лишил се от всичко: и духовно, и материално. На мястото на обичайния вътрешен свят на еснафа с обичайните продукти на неговия психически живот ще се отвори зееща празнина. Старото отмиращо съзнание ще се хваща за оцелелите обвивки, но вихърът, помитащ всичко, което е отминало, ще помете и тях. И няма да има с какво да живеят. Умъртвеното съзнание няма да има с какво да живее психически. Като нищите в отпадъците, хората от миналото още се ровят в боклука на стария свят, вкопчвайки се за него и удържайки съзнанието си върху неговите отломки. Но вихърът шуми, помитайки последните. И за тях, възлюбилите стария свят, вече няма да има дял нито в Новия Свят, нито в бъдещето. Лъчите на Майката на Света ще очистят Земята от отпадъците на миналото, ще изгорят грамадите от тъмни натрупвания. Съзнанието ще стане свободно и ще бъде Светлина. И за любителите на мрака няма да се намери нито работа, нито място. Преустройството, отборът и очистването текат също така във всяко човешко съзнание и в него старият свят се руши и помита. Но накъде ще се устреми корабът без кормило и кормчия, и без да знае своята цел. Решението на всичко е в Нас. В този тежък момент на разрушаване на всички предишни основи на живота в Нас, само в Нас се съсредоточават надеждите на света. Тъй като нерушима е само Стълбата на Йерархията. Нека последния призив да бъде чут, тъй като наистина за някого това е последният призив.

1953г.

1953 г. 19 А. Ценността на даваните записи се заключава в това, че те са практически жизнени и са основани на опита по преминаване от съзнанието на пътищата на ученичеството. Затова в хода на възникването на едни или други въпроси или условия се дава и ще се дава по-нататъшното. Няма отвлечено знание. Всичко е в живота и всичко е за живота. Преминаването стъпало дава на записите тяхното съдържание. И тези, които преминат по-късно, радостни и с признателност ще изучават тези вехи и знаци на преминатия преди тях път. По утъпкания път се върви по-лесно и направлението е дадено вече от самия път. Разбира се и по-рано мнозина са вървели по пътя на възхода и няма нищо ново под слънцето, но разгърналата се в нов подем спирала на еволюцията на живота осветява и пътя по нов начин. И в новия подход към все тази същата единна истина и се заключава особеното значение на тези страници. Формата на изложение на предишните находки от миналите векове вече не удовлетворява растящото съзнание, изискващо нови рамки за своята проява, нови думи и понятия, вървящи не само с времето века, но и преди века и много по-напред. Именно изисква се научен подход. Времето на църковния подход към Истината се заменя с века на науката и метода на научното изучаване на най-тънките енергии. Премахват се от постройката също и всяка мъглявост и неопределеност. В света на духовните явления се въвежда отчетлива яснота и те се разглеждат през призмата на науката, а не на предишната, лъжлива и ограничена традиция. Към космическите енергии не може да се подхожда с детинското мислене на средновековието и жестокостта на диваците от черните векове. В работата по опознаване на висшите енергии на изкуството се отрежда особена роля. Ще считаме изкуството за висша форма на познаване на Истината и то непосредствено познаване. И тази Красота, на която учи изкуството, ще внесем в науката, тъй като света, изучаван от нея е прекрасен. И съчетаването на Красотата и знанието ще даде на човечеството и изгубения път на живота. Къде, как и кога всеки човек ще намери този път на живота, зависи от човека, но Ние ще Укажем и Указваме за всички пътя – точно, ясно и определено. И само притежавайки твърд научен фундамент, утвърждаван от самия живот, религията и нейното съществуване ще бъдат оправдани в очите на масите, но вече във форми различни от старите. Иначе тя ще умре и ще се изроди окончателно. Има много признаци на това страшно израждане: от една страна появата на секти, проповядващи крайна нетърпимост и фанатизъм, а от друга – пълно равнодушие на масите. Религиите изискват пълно преразглеждане и обновяване, а главно – очистване на първоначално дадената Истина от всички човешки последващи натрупвания, измислици и изопачавания. Чудовищността на изопачената религия се е проявила във формата на инквизицията. Князете на църквата са изпращали хората на кладата, а невежите маси покорно са приемали тези форми на служене на сатаната като служене на истината и доброто. Нито решението на масите, нито престъпленията на князете на църквата, отдали се на тъмно служене, не е свидетелство за тяхната непогрешимост. Науката и изкуството, неопетнени от правите престъпления на миналото, ще поведат човешкия дух към нови находки.

Но и те трябва да бъдат бдителни, тъй като науката на тъмно служене е още по-страшна от религията. В новия век е показан и нов подход към нещата. Например колко неясноти има в определянето на добрия и лошия човек и колко предвзетост. Колко често наричат добър човек сантименталния и жесток тунеец, или хищния предприемач, или сладкодумния проповедник. При нас критерият е един: полезен за еволюцията или не. По този признак и Правим отбора. Изцяло се отхвърля вредния подход: човекът е симпатичен или не, харесван е или не е харесван, топъл ли е или не много, добър ли е или лош. Този, който независимо от всички свои недостатъци се движи напред и възхожда, тоест сумата от събираемите вътрешни енергии дава в резултат равнодействаща сила, устремяваща нагоре, човекът е ценен и неговата ценност е правопрпорционална на равнодействащата сила. За пригоден. Считаме също и този, който, докоснал се до Учението на Живата Етика, може да покаже същия този характер на равнодействащата. Няма такъв човек, всички енергии на чийто микрокосмос да го устремяват нагоре, тъй като човекът е наследство от миналото. Оттук и бъдещото деление по светлосянката. Паспортът на духа ще се окаже безпогрешен. Фотографията на човешките излъчвания има голямо бъдеще, следствията на което още не се дооценяват, даже от близките. Но ще дойде време, когато на отговорни постове в обществото и държавата ще се допускат само хора, чиито духовни и физически измерения ще удовлетворяват определен стандарт. Негодници, стоящи на власт, няма да има. И вършителите на човешките съдби ще заемат своето място само по правото на своята светоделимост. Позорът на човечеството – подкупните избори - ще потънат в забрава. Никакви богатства и хитрост няма да подправят паспорта на духа. Тогава формулата за оценката на човека: „Той е ценен за еволюцията“ ще бъде разбрана практически. Научният подход към явленията на духа ще покаже, че явленията от така наречения духовен порядък са напълно конкретни, уловими и могат да бъдат изучавани и видими, че целият въпрос и тяхното разбиране се намира в сферата на тънките енергии, също толкова реални, както и светлината на слънцето. Ще наречем новия век на науката век на открития и утвърждаване на енергиите на човешкия организъм и техните взаимодействия с енергиите на обкръжаващата го природа, и на съответствието на структурите на неговото тяло или тела и техните елементи с елементите на всички царства на природата. Наука на съответствията - така ще наречем тази област на идващото знание. Взаимодействието и връзката на човешкото тяло и неговата същност вътре ще се разглеждат и изучават във връзка с Космическите енергии на пространството. Лъчите на пространствените тела и реакциите, пораждани от тях в елементите на Земята и техните носители, ще се изучават в институтите за Космическите Лъчи. В центъра на изучаването ще бъде поставен човекът като висша еволюираща форма на Космическия Живот.

1953 г. 20 А. Преди всичко трябва да се помни, че нищо не преминава безследно. Върху аурата остава глиф от всяка мисъл и от всяко действие. Да пазиш своите земни действия значи да направиш филма на своя живот такъв, че при преглед на неговото съдържание да не се засрамиш пред никого. Някъде всичко е записано. Записите от миналото не могат да се изменят. Следователно операторът на филма на своя живот трябва да помисли за това какво влага той върху не изтриваемата лента на деянията си. Също така той трябва да намери в себе си сила и мъжество да отговаря за своите действия. И благо на него, ако действията и

стремежите на духа натежат върху чашата на везните на земните деяния, влачеци надолу. Но все пак същността на човека се заключава в овладяване и подчиняване на духовната воля на всички явления от живота на микрокосмоса. На високо стъпало духът няма да се засрами от своите огньове. Но и постъпките се оценяват не по външната форма, а по вътрешното съдържание и в цялата сложност на техните прояви. Всяка простъпка може да бъде извършена в условията на воля, безразделно и напълно подчинена на явлението от низш порядък, но и обратно, с позволенията на волята. Извършването на простъпка с позволенията на волята не разрушава огненото съкровище. Но подчиняването на волята на низшите тенденции и подчиняването на волята на импулсите на миналото нарушават сферата на поляризация на микрокосмоса. Затова може да се види как едни и същи постъпки при различните хора имат напълно различни следствия. Но подчинявайки постъпките и действията на волята, все пак трябва да се мисли за това белите крила да останат неопетнени и върху тях не трябва да се привързва товар. С растежа на духа от него отпадат ненужните преживявания. Затова няма да се обременяваме твърде от своите недостатъци, тъй като излишното мислене за тях пречи на възхода. Кръстът на миналите деяния и следствия трябва да се вземе мъжествено върху своите плещи. Учителят ще Отбере всичко ненужно и във времето ще Укаже кога се отхвърля ненужния товар. Животът се дава на човека за да натрупа опит. Натрупването на опит е и единствената цел и предназначение на земния живот. Дали той е сладък или горчив, решава личността, но горчивият опит на страданията е най-ценен за възхода. Щастливият, безоблачен и безгрижен живот по своята полезност е равен на нула. Но животът изпълнен с трудности, лишения и тежести, и непосилни напрежения разпалва огньовете на духа. Оценката на жизнените условия става не по човешките мерки и в основата на тази оценка се полага стъпалото на възходящото придвижване на духа. За полезно се счита всичко, което способства за възхода, а за вредно всичко, което го забавя или спира. Ако доброта, от човешка гледна точка, постъпка забавя подема, тя е безусловно вредна. Ако привидно лошата постъпка ускорява възхода, то тя е необходима и нужна. Човешката доброта често повече вреди на възхода на духа, отколкото човешката лошотия. Само тъмнината, която е в човека, е безусловно вредна. Също импулсите на тялото и неговите потребности трябва да се разглеждат в аспекта на тяхната нужност, избягвайки и снизходителното отношение, и особено фанатизма. С изтезаване и изтощаване на плътта до Мен няма да се изкачите, също както и с подчиняването на нейния глас. Заповядана е златната среда. За нея и ще се държим. Но съдия е самият човек, съдия и подсъдим.

1953 г. 21 А. Устремът ражда възможности. Следователно ключът за вратите на възможностите винаги е в наши ръце. Но ако лостът на силата на закона е в нашата ръка, то не зависи ли от нас и получаването. Тъй като Висшият Свят винаги е отворен, но за да се докоснеш до него и да вземеш неговите дарове трябва да се устримиш към него съзнателно, доброволно и по своя воля. В това е същността на дерзанието. За дерзаещия се отваря сферата, към която е устремено дръзновението. Така дръзновението е висша форма на устрема. Съзнанието, като крайник на стрелата на мисълта, се забива в обекта на отговора и се съединява с него чрез устремената мисъл. Да опитаме да усилим яснотата на отговора. Как? С отчетливост на въпроса или с отчетливост на устремената мисъл. Висшият Свят е

необятен по своето разнообразие и по своята многостранност. До коя негова страна иска да се докосне устременият съзнателен? Страната до която се докосва, се определя от волята: или от Моята, или от вашата. Но волята насочва движението на съзнанието. Когато вашата воля и Висшата Воля на Водещия Йерарх са слети в единен устрем, то сферите на докосване са ограничени от възможностите и Волята на Учителя, тоест отваря се врата в света на безграничните възможности. В летящата стрела всички нейни атоми са устремени в единен полет, така е и в пълно-устремения микрокосмос. А тъй като устремът е към Мен или чрез Мен, то Водещата, Висшата Воля става движеща сила на съзнанието. Страниците на записите изпълваш ти със своята ръка, но силата на процеса е наситена с Моята Воля, претворена в твоята воля в действие, претворено чрез твоята воля. Да! Правилно: процесът може да се усили и задълбочи съзнателно, за това се изисква само още по-дълбока, тоест висша степен на единение. Кой може да твърди, че е постигнал пълно единение? Така задълбочаването и изтъняването на връзката с Владиката се превръща в порядък на деня. И няма предел за изтъняването и усъвършенстването на степените на Общуване. Така пътят в Безпределността се превръща в път на ежедневието, а ежедневието - в килим на подвига. Носещата сила на ритъма представлява крила на устремения енергия. Затова, сине Мой, щастието е в твоите ръце. Крилатата птица на щастието е в теб. Това е соколът, донасящ плячка на духа. Само му покажи какво си видял в небето. Той ще донесе плячката. Светът на най-тънките енергии, утвърждаван в теб, и най-тънкия огнен свят се свързват чрез проводника на духа, предаващ вибрациите на енергиите от горе надолу и обратно, докато нивото на твоето съзнание не стане ниво на Огнения Свят. Но където е сърцето, там е и вашето съкровище. Да живееш с психоживота на сърцето - значи да психоживееш със своето сърце в Моето сърце. А да живееш със сърцето - това е да живееш с любовта към Владиката.

1953 г. 22 А. Учителят Наблюдава мисленото творчество на ученика, всяка мисъл има форма. Съзнанието е обкръжено от тези форми, които са обичайни за него или от тези, които са му произвели особено силно и дълбоко впечатление. По тези отпечатьци върху пластичната маса на стихийната материя Учителят Чете в света на мисленото творчество на ученика като в отворена книга. Разбира се, отпечатьците на обкръжаващото върху съзнанието не могат да се избегнат, но безобразието може да се избегне, ако не спираш вниманието си върху него и ако не позволяваш на съзнанието да се съсредоточава върху него. Може да се разреши на съзнанието да звучи дълбоко и пълно на мислеформите от висш порядък, усилвайки с това тяхната същност и отслабвайки яркостта на нежеланите, като не им се дава храна. Всяка мислена форма живее и вибрира за сметка на жизнената сила на нейния създател. Микрокосмосът се съединява като с шланг или с пъпна връв, или чрез съединителна нишка с всяка мислена форма, по която от него изтича огнена сила. Мислите-вампери или ларви са пагубни с това, че изсмукват от своя породител неговата жизнена сила в зависимост от степента на обсебване на попадналото под тяхна власт съзнание. Получава се робуване на своята собствена мисъл или на мисълта, долетяла отвън, но намерила в приютилото я съзнание хранителна почва за своето съществуване. Мислите могат да съществуват, но за сметка на тези, които ги посрещат като гостоприемни стопанин, съчетавайки се с подобните на тях храненици на техния домакин. Важно е да си дават ясна сметка

кого и какво храните със своите излъчвания. Да се гледат тези храненици, впили се и висящи на аурата, не е от приятните зрелища. Като червеи те изсмукват жизнените сокове на организма. И често бледите и изтощени лица на хората не са от болести, а от глутницата на отрицателните мисли. Профилактиката на мисълта е явление от насъщен порядък. Трябва да опазите съзнанието си от глутницата вампири. Можете да си представите в Тънкия Свят жертвата, обкръжена от глутницата на тези хищници, не можеща да се защити от тях. Болшинството от хората на Земята са жертви на своите собствени и на чуждите мисли. И най-лошо от всичко е това, че никой не си дава сметка за това. Често тези форми, наситени с еманациите и субстанцията на астралната материя, са грубо материални по своя строеж и теглят особено силно съзнанието надолу. Сферата на чистия, освободен от астралните частици ментал поражда вече мисли лишени от тежестта на низкия слой на съзнанието. Решението на интересна аритметична задача и проявите на хазартната игра на карти дават серия от мисли от различно естество. Едните хранят интелекта, другите - астралното тяло; едните поглъщат ментална енергия, другите - астрална. Астралните емоции особено износват организма, и не толкова чрез силата на астралното явление, пропуснато през съзнанието, тоест на постъпката или действието, колкото чрез астрално-емоционалната мисъл. Отново стигаме до проявите на вибриращите обвивки. Астралът трябва да бъде обуздан във всичките му видове и прояви, иначе няма напредък. Може да се извършват две еднакви действия: в едното да се вложи цялата сила на беснеещия астрал, от другото астралното начало е отстранено напълно и изчерпателно. От външна страна и в двата случая може дори да не се проявят видими знаци и действията отстрани ще изглеждат сякаш еднакви, но каква и колко огромна ще бъде тази разлика, ако даденото явление се разглежда от Тънкия Свят. Затова културата на действието трябва да навлезе в живота като утвърждаване профилактиката на живота на микрокосмоса. Ще разбираме дисциплината на духа като дисциплина на мисълта и чувствата и като обуздаване дейността на всички обвивки. Властта се утвърждава с твърда ръка, сурово и решително. Не може да има никаква пощада към поглъщащите на силите на духа. Заставаме на стъпалото на практическото безстрастие, когато проявите от астрален порядък в живота на деня се изключват изцяло. Действията като такива остават видимо същите, но астралното начало напълно се извлича от тях. При извършване на действието всичко, което е от астрала, се отделя мислено и се изхвърля, както се изхвърля боклукът и страничните примеси от първокачественото зърно. Всичко се върши по същия начин, както и по-рано, но без тираничната власт на астрала. Допуска се и се позволява всичко, но страстното начало напълно и изцяло се отстранява от процеса. Все същото, но без астрала: и думите, и чувствата, и мислите, и постъпките, и движенията, с една дума, цялата същност на проявите на живота на микрокосмоса протича на по-висок план от вибрационната скала. Така трите лъча се утвърждават в действие. Така утвърждаваме в действие властта над трите плана на трите сфери.

(6.11.53. „Преди Изгрева“ № 11, 1997 г.)

Всички достижения трябва да започват от тяхната основа. Също и при обединението трябва да се започне от най-основното – *единението с Йерархията*.

И тогава ще се състоят и всички останали видове единение. Защо е така? Защото при единение с Йерархията става изпълване на съзнанието със съзнанието на Йерарха и по такъв начин се унищожават всички прегради, препятстващи обединението. Във висшето съзнание няма място за разединение, тъй като това комплексно свойство принадлежи към разряда на низшия астрал. Чувството на разединение се състои от много свойства, изхождащи от основното – себелюбието. В състава на тези свойства влизат завистта, съперничеството, нетърпимостта. Напълно ясно е, че тези отрицателни качества не влизат във високото съзнание.

Затова се указва изпълване на съществуването със съзнанието на Владиката, и тогава ще паднат всички прегради и ще настъпи всеместване, всеобединение. Тъй като висшето съзнание вмества всичко. Става ясно също защо обединението, започнато отдолу, завършва с неуспех, тъй като земното съзнание не може да вмести високия принцип на единението, на същността на висшите светове.

(9.11.53 „Преди Изгрева“ № 1, 1998 г.)

Както на повърхността на водата се грижат за водолаза, намиращ се на морското дъно, така се грижим и Ние за вас. Следим за всяко ваше движение и знаем кога да подадем помощ. Знаем каква степен на налягане може да издържи водолазът и съобразяваме спускането. Знаем кога се приближава опасност и я отклоняваме. Знаем кога да извадим от морското дъно изпиталия цялото негово налягане. Тъй като водолазът се спуска на морското дъно за определено време и изпълнил задачата изплува. Морските бездни не са негова стихия и той пребивава временно там.

Така е чужд и духът на плътните земни сфери. Като водолаз той се облича в тежкия скафандър на плътта и се спуска на дъното на земната атмосфера за нейното преодоляване. Решил тази задача, той изплува отново в света на въздуха, на ефира-огън, в своята сфера. Задачата е изпълнена и той отново може да излезе на простора на своя истински живот.

Но, водолазе, намиращ се на морското дъно, преди всичко пази шланга, свързващ те с въздуха на повърхността. Достатъчно е неговият приток да спре за миг и ти загиваш. Нито акулите, нито октоподите, нито другите чудовища на морето не са страшни за теб така, както повреждането на въздуховода. От акулите можеш да се изплъзнеш, а пипалата на октопода да отсечеш, но какво ще правиш без въздух?

Земните опасности не са страшни за духа, той е недостъпен за тях в плътната броня на плътта. За него е страшно само прекъсването на канала, подаващ въздух на духа, т.е. съединяващ го с Йерархията. Ако проводникът се заклеши някъде в дълбините на земното море, духът-водолаз загива от задушаване, тъй като няма какво да диша там, на земното дъно; той, който е частица от Огъня, подхранван е с Огън и имащ в Огъня своето битие и развитие.

Искаме да предпазим. Сега върви отборът. Малцина ще разберат опасността от земните дълбини и могат да повредят проводника на Светлината, погубвайки себе си. Но мисълта за водолаза ще помогне да не се забрави, че ние дишаме въздух, а не вода, и въздухът ни е нужен за поддържане на живота. Възможно ли е някой да живее там прекрасно и без въздух? Да, калмарите и акулите, моллюските и коралите, и рибите, но не хората. Нима ти безсмъртният,

несътворен, вечно съществуващ дух, частица от безпределния живот искаш да заприличаш мекотело?

Зоват те. Ти чуваш, че чрез проводника идва не само въздух, но и призивите от далечната повърхност, за да не се заблудиш в заплетените водорасли, в струпванията от скали, сред подводните камъни и причудливата растителност на морето. За да не те прелъстят светещите риби, блестейки с измамен огън; за да не приемеш отражението на луната във водата за огнени знаци. Колко много отблясъци играят под водата и се пречупват в кипящата вълна! Не вярвай, разпознавай и слушай гласа, достигащ до теб от повърхността. Слушай го и тогава за теб водните съблазни няма да бъдат страшни и пагубни. Ти ще знаеш и ще избегнеш опасността.

Някога ти ще намериш бисер на самото дъно на бездънния океан и той ще те възнагради стократно за твоите страдания и лишения, за твоите подводни натоварвания, за тежкия товар на пластовете вода, налягащ върху плещите ти до предела на силите. И ще отнесеш този бисер нагоре и ще прибавиш своята находка към скъпоценната нишка в дар за въздуха на живота.

(21.12.53. “Преди Изгрева” № 11, 1997 г.)

Хората се делят на служители на Общото Благо и служители на личното благо. За служителите на тъмнината няма да говорим. Но на въпроса защо често обединението не може да се състои, можем да отговорим, че тук явно е имало служене на личното благо. Тази граница е тънка и често неразличима за външното око, само огънят на сърцето ще подаде трепетния знак. Затова знайте, че сътрудничеството може да се състои само между служители на Общото Благо и с тях именно можете да се обедините. Личното начало по самата си природа е начало на обособяването. Вярно, служителите на личното начало могат да принесат много полза, работейки заради личния интерес, но не разчитайте на здраво единение с тях. Рано или късно, но личните пътища винаги се разделят. Докато пътят на Общото Благо е един и вървящите по него неизменно вървят заедно. Затова търсете сътрудници, разпръсквайки мисълта по всички светове. Често на далечната звезда отзвукът е по-силен, отколкото у близките. И Огненият Свят е свят на сътрудниците на Общото Благо. Да си го представите от тази страна, значи да се приближите до правилния път към него.

1954.

1954 г. 23 А. Хората често се нараняват взаимно психически и тънкото тяло страда. Но нерядко човек сам си нанася поражението. Кошунството, предателството, самоубийството са пример за тежко поражение на тънкото тяло. Реакцията на простъпката е убийствена. Разбира се, всяко антиморално действие му носи вреда. Но някои постъпки предизвикват именно поражение на нервната тъкан и раната трябва да се лекува. Всички физически увреждания предизвикват увреждане също и на тънкото тяло. Но рани се нанасят с резките избухвания на астрала. Особено мъчителни разкъсвания на тъканите се получават от раздразнението и другите емоционални избухвания. Нарушавайки заградителната мрежа, те правят тънкото тяло беззащитно срещу нападките на пространствената нечистота, тоест на низшите същности. Всяко неравновесие от една или друга

степен отваря достъпа за пространствената зараза. И човек става жертва на случайностите. Микрокосмосът на човека трябва да бъде винаги затворен и зорко охраняван. Даже с неуместна шега човек се отдава сам във властта на другия, откривайки вътрешната си същност за удари. В това отношение тържествеността ще бъде най-добрият щит. Трябва да се осъзнае, че психическата енергия ще бъде броня за духа. И всяко нейно отслабване или състояние на мъка, униние, безнадеждност и страх, и всички други отрицателни и тъмни преживявания свеждат вътрешната защита до нула, правейки пораженията хронични, ако тези състояния са достатъчно продължителни. Безстрашието е надеждна броня. По-добре е да го наречем равновесие на духа. С недостойни думи, с думи на злоба и ненавист и подобните на тях чувства човек сам си нанася рани и пробождания. Често мълчанието помага да се излекува повредената тъкан. Колко важно и нужно е речта винаги да бъде съдържано спокойна и равна. Злобните думи разкъсват тъканта на собственото тънко тяло. Получава се лична вреда, пространствена вреда и вреда за околните хора. В това отношение и осъждането също е вредно, тъй като то открива аурата на осъдителя за въздействия. Огромна е вредата, причинявана от човека на самия себе си и като резултат тънкото тяло страда. Раняването на тънкото тяло винаги се отразява на очите. Светлината и радостта в тях угасват мигновено. Тежкото и неочаквано известие може да убие човека. То може да убие майката, получила телеграма за гибелта на сина, но няма да убие стоящия до нея страничен човек. Работата не е в известието, а в това как го приема човек. Човекът убива себе си със своето собствено отношение към явленията от външния свят, допускайки да бъде нанесено смъртоносно поражение на тънкото тяло. Дълбочината и сериозността на раната са обусловени от допусналото я съзнание. Самоохраната или беззащитността на микрокосмоса се определя от съзнанието, но Ние Говорим за щитове, за броня на духа, за заградителна мрежа, за защита. Слабостта и разпуснатостта на психическата енергия правят човека жертва на външните случайности и човек сам става виновен за получаваните поражения. Да отслабиш дозора - значи да се отдадеш във властта на минавача. Но нима и близки хора не се обиждат взаимно? Затова постоянният дозор е нужен и с близките, и с далечните. Малко са изпитаните приятели, на които може да се разчита изцяло. Това условие изисква още по-голяма предпазливост. Да помислим за охраната на своята същност. За да се опази Светлината от нападките на мрака е нужен дозор.

1954 г. 24 А. Да бъдат с Мен с цялото си сърце винаги е задача, която е по силите само на малцина. Болшинството не издържа напрежението и отстъпва. Крехките обвивки не могат да удържат Светлината. Вместването на качества на напрегнатия пламък не е по силите на обикновеното съзнание. Затова има толкова заминаващи си. Не един път се е налагало да наблюдаваме как даровете на Светлината, давани в изобилие, са предизвиквали обратни резултати. Затова Казвам - не обременявайте слабоволните с грамадата на доверието и с изобилие от даровете на духа. Няма да издържат и ще отхвърлят, и отхвърляйки ще се върнат в тъмнината. Ученикът живее в Светлината на Учителя, еснафът - във външната тъмнина, която счита за Светлина, тъй като не знае какво е Светлината. Разбира се Светлината е радост. Но да се носи знанието сред тежките и тесни условия на земния живот не е лесно. Знанието говори за свобода, а плътният свят е вериги за

духа. Нужно е много мъжество, за да се утвърди в тъмницата на земните ограничения свободата от тях. Крайният полюс на ограниченията на духа в материята служи, според Закона за противоположностите, като отправна точка за пътя, водещ към освобождаване от нейната власт. Самата същност на плътния живот въстава и противодейства на утвърждаването на огнената свобода. Оттук и неизбежната упорита борба и победа. Незнаещият може да се успокои и да се примири със своето незнание, но докосналият се с крилата на духа до Светлината вече не знае покой, тъй като го е докоснало диханието на вечността. Оттук вечната тъга по огнената, свободна, надземна родина на духа, откъдето той е дошъл. Казвам - Синовете на Светлината не могат нито да бъдат удовлетворени, нито да бъдат наситени от земните прелести, тъй като те са от огъня, а огънят не се съчетава със земята. Затова в земния живот те са обречени на вечно търсене и стремеж към това, което е недостижимо на Земята. Но, Мои устремени деца, знайте, че недостижимото тук се осъществява напълно там. Най-смелите, най-дръзновени ваши мисли и желания ще бъдат наситени и осъществени там, в сияйното пространство на Светлината, където всичко е възможно. Говоря за тънките условия и за света на светещата пластична материя, подчинена на духа. Еволюцията е продължителна, тъй като нейната цел е преобразяването на плътната материя в изтънчена и подвижна, одухотворяване и разреждане на земното в духовно. За да постигнат тази цел, Земята и човечеството трябва да преминат седем Големи Кръга и да завършат Великия Цикъл. Пътят е дълъг. И човешкият микрокосмос е арената на това постоянно преобразяване на плътното в тънко, издигайки и увеличавайки след себе си преобразената от него Земя. Планетата е свързана с човешкия микрокосмос с неразривни свързващи нишки. Микрокосмосът на човека, пропускайки през своята сфера земните елементи и енергиите на Земята, в този продължителен и постоянен процес през цялото време ги изтънчва и одухотворява. Материята, протекла в течение даже на един живот през микрокосмоса на подвижника или светеца, се одухотворява по-тънко и по-бързо, отколкото при преминаването ѝ през сферата и обвивките на обикновения човек. Но дори обикновеният човек в някаква степен служи на същата цел. И не само човекът, но и всички форми на растителното и животинското царства. Всички развиват и изтънчват тялото на Земята, пропускайки през себе си нейните елементи и изграждайки, създавайки и обогатявайки със своите отхвърлени обвивки плътната структура на планетата. Това засяга и се отнася за всички планове и всеки план се обогатява в зависимост от стъпалото на еволюция, достигнато от дадената форма. Разбира се, човекът, като най-висша форма на живот, повече от всички и принася на олтара на преобразяването на плътната материя на Земята в по-тънка. Тучната почва, служеща като подножие на богатата растителност, е създадена от отхвърлените обвивки на растенията и е обогатена от техните тела. И каменните въглища, и нефтът, и варовиковите отлагания, и много други наслоения от миналото са създадени от обвивките на умрели организми. Особено подвижен и забележим е този процес в менталния свят или света на мисълта, когато материята на мисълта тече трансформирайки се чрез съзнанието на човека и изпълва със себе си и съставя съдържанието на невидимите светове от различни градации. Човекът е трансформатор за Земята на земните енергии и на космическите енергии във форми, служещи за изграждане на плътните и тънките тела на нашата планета.

Старото вечно се преобразява в ново, по-високо и по-изтънчено. Човекът служи на преобразяването на Земята. Новото Небе и Новата Земя са обусловени неизменно от Законите на Еволюцията. Човешкият микрокосмос е огненият трансформатор, вечно зает с работа на всичките три плана: физически, астрален и ментален. Човекът провежда този процес съзнателно, стремейки се да даде от своята психобатерия продукция с най-високо качество. Изтънчвайки своите мисли, чувства и тяло, той изтънчва всичките три потока на материята, течащи през неговия микрокосмос, ускорявайки с това процеса на еволюция на Земята и земното човечество. Владите Служат на преобразяването на света. На тази цел служат и всички съзнателно вървящи след Тях. Разликата е само в това, че обикновените хора се трудят като роби, а знаещите се трудят съзнателно и свободно. И за оръдие или инструмент им служи чудният, сложен, изумителен апарат на микрокосмоса на човека с всички неизчерпаеми възможности на неговия постоянно разкриващ се огнен потенциал. Огненото бъдеще на човека е велико и несъизмеримо с тази временна форма на неговото изразяване, в която той е проявен в дадения момент. Напред има голяма Светлина, и Светлината на бъдещето е несравнима с тъмнината на настоящето.

1954 г. 25 А. Оправданието е в духа. Духът е над всичко. Тъмницата на плътта е временна, но полезна, за да се постигне свободата. Властта над материята се постига чрез потапяне в нея и съприкосновение с нея. И преди всичко вътре в своя собствен микрокосмос. Свободата е първородното състояние на духа. Потапайки се в неговите дълбини се освобождаваме от властта на материята. Свободата е в духа, а не в тялото. Тази свобода може да се осъзнае бидейки в тяло. Творческото въображение е крила за духа. То не е ограничено в пределите и възможностите на плътта. То се рее над нея. Пластичната материя на Висшите Светове се подчинява на творческата сила на въображението и приема форма по повелята на волята. Това е и царството на духа, където той е неограничен властелин и там духът строи своето царство, несвързано с плътната материя. Но за да се строи трябва да се знае какво иска духът и трябва създаваните форми да удовлетворяват принципа на Красотата. Иначе ще бъде не светло строителство, а безобразие. Затова е нужно възпитание на духа и на сърцето. Ние Строим върху Красотата. Наричаме светлите духове светли строители. Земята е училището, където духът се учи да различава доброто и злото, за да бъде в Надземните Светове строителството от Светлината. Там духът строи с мисъл. Затова тук грижата е за мисълта. Мисълта от Светлината създава прекрасни светли форми. А какво твори мисълта от тъмнината? Да се опазим от тъмното мислене, тъй като с него си създаваме тъмница не само тук, на Земята, но и там, в Надземните Пространства. Материята на плътния свят е тежка и инертна. Но в духа може да се устремите и да се докоснете до Мен извън пределите на плътните ограничения. И бидейки тук, на Земята, можете да се учите духом и в духа, преодолявайки ограниченията на плътния свят. Няма да допуснем нито да се свързвате, нито да се привързвате към него. С мислите и чувствата може винаги да се излезе от неговата сфера. Затова е дадено сърцето като орган на Надземния Свят. Владиката Иска да усили и обогати живота на духа с нови възможности. Който живее с духа и в духа, той се издига над ограниченията на плътния свят. Някои мислят, че свободата се заключава в това да удовлетворяват своите желания, но астралът е ненаситен и едно изпълнено желание

влече след себе си десетки други и така безкрай. Свободата на духа се заключава в освобождаване от желанията, тоест от тези вериги или притегляния, които удържат духа в магнитното поле на плътните сфери, не позволявайки му да се издигне. Нишките на привличане могат да се прережат съзнателно. Понякога тежките условия на живот се дават за да бъде по-лесно откъсването от него. Ако духът не е свързан със земното, той по-лесно се увлича нагоре. Свободата е в съзнанието, а не вън. Робът може да заема царски престол или да чука камъни, носейки робството на духа със себе си. Затова е по-добре да бъдеш свободен в духа, независимо от поредната роля в живота, която е дала кармата. Именно можеш да изпълняваш своята роля оставайки свободен в духа. Свободата не е в тялото, а в духа. Това трябва да се разбере.